

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 524 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να διώξουμε την Κυβέρνηση των Κλεφτών και της Καταστροφής

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, Αγρότες, Εργαζόμενοι, Νέοι

Να στηρίζουμε τα Μπλόκα

εξαπλώνοντας τον Αγώνα με Απεργίες

Αγρότες

Απλήρωτοι ελέω
ΟΠΕΚΕΠΕ απαντούν
με μπλόκα διαρκείας
σελ. 4

22ο Συνέδριο ΚΚΕ

«Επαναστατικά»
λόγια, προσαρμογή
στο καθεστώς

σελ. 7

Εκλογή Μαμντάνι

Ανάχωμα στον
Τραμπισμό
ή ξανά ένας
αποπροσανατολισμός;

σελ. 13

Διεθνή

Κάτω τα χέρια από
τη Βενεζουέλα

σελ. 14

Αλληλεγγύη στον Ν. Ρωμανό - Να σταματήσει τώρα η στημένη πολιτική δίωξη

Απροκάλυπτη και άκρως εκδικητική ήταν η απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών ενάντια στον Ν. Ρωμανό για την υπόθεση των «Αμπελοκήπων». Το δικαστήριο επέβαλε παράταση της προφυλάκισής του για ακόμη έξι μήνες, παρά την αντίθετη πρόταση του εισαγγελέα. Με αυτόν τον τρόπο, η διορισμένη «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» του Μητσοτάκη προχωρά ολοταχώς στην ολοκλήρωση της στημένης δίωξης εναντίον του Ν. Ρωμανού. Όλη αυτή η σκευωρία στηρίζεται σε ένα και μόνο αμφισβητούμενο εύρημα, το οποίο βρέθηκε σε σακούλα και παρουσιάστηκε ως στοιχείο ενοχής.

Η πολιτική δίωξη του Ρωμανού συνοψίζει την πάγια τακτική του καθεστώτος Μητσοτάκη: ενοχοποίηση των εργαζομένων και των αγωνιστών – πλήρης ατιμωρησία της ελίτ και του πολιτικού της προσωπικού. Διώξεις εναντίον εργαζομένων και συνδικαλιστών που διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους (βλ. YES STORES), αναστολές

εργασίας σε εκπαιδευτικούς που αρνούνται την «αξιολόγηση», συλλήψεις και πειθαρχικά μέτρα σε φοιτητές που γράφουν συνθήματα υπέρ της Παλαιστήνης, απαγόρευση απεργιών και ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης. Την ίδια ώρα, κανένα πρόσωπο του σάπιου πολιτικού σκηνικού δεν παραπέμπεται στη δικαιοσύνη για το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ και για το έγκλημα των Τεμπών.

Το μόνο εργαλείο που έχει μείνει από την κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι μια σκοτεινή εκστρατεία καταστολής και στροφής της πολιτικής ατζέντας προς τα άκρα δεξιά. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα με τον κατάπτυστο νόμο απαγόρευσης των διαδηλώσεων έξω από τη Βουλή, με πρόσχημα τον «Άγνωστο Στρατιώτη». Θέλουν να επιβάλουν παντού συλλήψεις, ξύλο και δικαστήρια, σε όποιον αντιστέκεται στο σάπιο καθεστώς των πλούσιων και των ημέτερων του Μητσοτάκη. Προσπαθούν να ξεγράψουν από την συλλογική μνήμη

την εξέγερση του 2008, στοχοποιώντας τον Ν. Ρωμανό, που 17 χρόνια πριν έβλεπε τον φίλο του, Αλέξη Γρηγορόπουλο, να δολοφονείται εν ψυχρώ από τον ειδικό φρουρό της ΕΛ.ΑΣ., Κορκονέα.

Μόνο με αγώνες στον δρόμο μπορούμε να σπάσουμε τη σκευωρία της εγκληματικής κυβέρνησης και του άθλιου κρατικού μηχανισμού. Δείχνουμε την αλληλεγγύη μας στον Ν. Ρωμανό, απαιτούμε να σταματήσει η πολιτική του δίωξη και να απελευθερωθεί άμεσα. Στον δρόμο θα σπάσει η κρατική τρομοκρατία. Με ταξικό μέτωπο ενάντια στην καταστολή. Με ενότητα στους αγώνες.

Άμεση αποφυλάκιση του Ν.

Ρωμανού – Να αποσυρθούν οι

στημένες κατηγορίες

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές

Κάτω το Κράτος Έκτακτης

Ανάγκης

Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη

ΟΚΔΕ, 12 Νοεμβρίου, 2025

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρωπινή αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.
(Δεκέμβρης 2025 - Γενάρης 2026)

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2026 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οι-κονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστι-κή τάξη είναι βασική προϋπό-θεση για την πολιτική της ανε-ξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνι-στή που γνωρίζει την ατα-λάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνι-κών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευ-θεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφα-λαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώ-τος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστι-

κής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίζετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνει-σφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονια-κές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπά-νια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιτα-λισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύ-θυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνο-ντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματι-νές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οι κινητοποιήσεις και κυρίως τα αιτήματα των αγροτών – επί της ουσίας υπαρξιακά για όσους απασχολούνται στον πρωτογενή τομέα – δείχνουν πόσο καταστροφική υπήρξε η «πολιτική» του νεοφιλελευθερισμού και γι' αυτό τον τομέα. Εξίσου καταστροφική αν όχι περισσότερο είναι η πολιτική τους για το σύνολο της οικονομίας, την εκπαίδευση, την υγεία, τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Η ΝΔ και ο Μητσοτάκης κάθε μέρα όλο και περισσότερο φθείρονται και απομονώνονται. Γι' αυτό προσπαθούν με όλα τα μέσα να βρουν στηρίγματα κυρίως στις ΗΠΑ και στο κράτος-δολοφόνο των Σιωνιστών, ξεπουλώντας τα πάντα και βάζοντας σε θανάσιμους κινδύνους τον ελληνικό λαό και όλους τους λαούς της περιοχής.

**«Στρατηγέ, ο άνθρωπος έχει ένα ελάττωμα... ξέρει να Σκέφτεται»,
Μπέρτολτ Μπρεχτ**

Μυρίζει μπαρούτι:

α) Όχι μόνο από τα λόγια τους, «κουλουρά αυτοθυσίας», όπως ονομάζουν τα νέα σφαγεία τους, («*ίσως είναι το τελευταίο ειρηνικό καλοκαίρι της Ευρώπης*», λέει ο ένας και «*χρειάζεται επιστροφή σε ένα πνεύμα αυτοθυσίας, η Ευρώπη δεν αντέχει να δει φέρετρα με σημαία πάνω, ούτε καν με την ευρωπαϊκή*», λέει ο άλλος ή «*χρειάζεται ένα προληπτικό χτύπημα*», λέει ο επόμενος ή, αν πιστέψουμε τον Γερμανό καγκελάριο Μερτς, «*είμαστε στις παραμονές του Μεγάλου πολέμου*»).

β) Αλλά κυρίως από τις πράξεις τους: 1) Οι μέσες τακτικές αποδοχές σε πραγματικές τιμές, από 1.193 ευρώ μεικτά που ήταν το 2011, έχουν διαμορφωθεί στα 977 ευρώ μεικτά το 2024. Την ίδια στιγμή ο διευθύνων σύμβουλος των ΕΛΤΑ διπλασίασε τον μισθό του από 7.572,61 ευρώ σε 13.417,00 ευρώ.

2) Το 13ωρο (15ωρο στην πραγματικότητα) εργασίας που μας γυρίζει στο μεσαίωνα, το βάφτισαν όφελος των ερ-

Οι καιροί μυρίζουν μπαρούτι

γαζομένων.

3) Πληθαίνουν τα σκάνδαλα διαχείρισης του δημόσιου χρήματος (ΟΠΕΚΕΠΕ) και ύποπτου πλουτισμού πολιτικών προσώπων και ημετέρων (φραπέδων, χασάπηδων, διαφόρων κυριών με Φερράρι και Πόρσε κ.ά.), απευθείας αναθέσεων, τραπεζικών δανείων κ.λπ.

4) Τα «μπαζώματα» σαν το έγκλημα των Τεμπών δεν έχουν τέλος.

5) Η οικονομία βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην κρίση και παρακμή και αυτοί μιλούν για ανάπτυξη.

6) Ο πληθωρισμός και η ακρίβεια ροκανίζουν τους γλίσχρους μισθούς, με αποτέλεσμα η αγοραστική δύναμη να είναι στην προτελευταία θέση της ΕΕ. Επιπλέον, το πραγματικό εισόδημα των Ελλήνων το 2024 ήταν 15% χαμηλότερο από το 2009.

6) Μετατρέπουν την Ελλάδα σε βάση εφόδου και διαμετακομιστικό σταθμό των συμφερόντων των Δυτικών και κυρίως των Αμερικανικών (ενεργειακών, στρατιωτικών, γεωπολιτικών κ.ά.), που την κατατάσσουν στην ομάδα των πιο επιθετικών και φιλοπόλεμων χωρών του δυτικού μπλοκ. Επιπλέον, η χώρα συντονίζεται με τις πιο επιθετικές ευρωπαϊκές φωνές και παίζει με τη φωτιά του πολέμου («*βρισκόμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία*») σε μια συγκυρία που ο πολεμικός πυρετός στην Ευρώπη ανεβαίνει, όχι μόνο με την Ουκρανία, αλλά και ενός Γενικευμένου Πολέμου.

7) Ο Ντάουν Τζόουνς έφτασε τις 47.000 μονάδες και τα «μπόνους» που θα πάρει ο Μασκ από την Tesla ανέρχονται σε 1 τρισ. δολάρια.

8) Μεταξύ 2020 και 2024 το πλουσιότερο 1% της ανθρωπότητας πήρε το 41% του συνόλου του νέου πλούτου που δημιουργήθηκε, ενώ αντίθετα το φτωχότερο 50% μόλις το 1%. Και το πλουσιότερο 1% είδε τον πλούτο του να αυξάνεται κατά μέσο όρο την ίδια περίοδο κατά 1,3 εκατ. δολάρια ανά άτομο, ενώ το φτωχότερο 50% της ανθρωπότητας μόλις κατά 585 δολάρια ανά άτομο.

9) Η σταδιακή και συνεχιζόμενη καθίζηση της γερμανικής βιομηχανίας (άλλοτε η ατμομηχανή της ΕΕ) βυθίζεται στην ύφεση.

10) Οι δυτικές κοινωνίες ολοένα φασιστικοποιούνται, στρατιωτικοποιούνται, αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, της ακραίας αύξησης των ανισοτήτων, της πτώσης του ποσοστού κέρδους, της βαθιάς παρακμής της αστικής δημοκρατίας (Φοιτητής καταδικάστηκε σε 14 μήνες φυλάκιση, επειδή έγραψε σε τοίχο του ΕΜΠ ένα σύνθημα υπέρ της Παλαιστίνης).

Ο αγώνας των αγροτών -όπως και όλων των εργαζομένων- είναι αγώνας για την επιβίωσή τους

Η αγροτιά της χώρας, κυρίως οι μικροί και μεσαίοι αγρότες, βιώνουν χρόνια τεράστια προβλήματα που απειλούν την ίδια την επιβίωσή τους στο χωράφι και στην κτηνοτροφία. Το κόστος παραγωγής εκτινάχθηκε στα ύψη, έγινε δυσβάσταχτο, οι τιμές των προϊόντων που επιβάλλουν οι εμποροβιομήχανοι δεν καλύπτουν το κόστος παραγωγής, η *ψαλίδα των τιμών από το χωράφι στο ράφι συνεχώς μεγαλώνει*, ενώ οι εισαγωγές και η ελληνοποίηση συμπιέζουν

ακόμη περισσότερο τις τιμές. Τα χρέη τους έχουν εκτιναχθεί στα ύψη, ενώ οι επιδοτήσεις, που είναι χρήματα και του ελληνικού λαού και τους ανήκουν, καταλήγουν στις τσέπες κάποιων γνωστών-άγνωστων «φραπέδων». Στα στενοσόκακα της Καρδίτσας, του Παλαμά, της Νιγρίτας, των μικρών χωριών, όπως και στα στενοσόκακα της Δραπετσώνας, του Περιστερίου, του Ευόσμου και των όλων εργατικών συνοικιών, η οργή ξεχειλίζει. Το μεροκάματο και το εισόδημα δεν φτάνουν ούτε για 20 μέρες.

Οι αγρότες και κτηνοτρόφοι κατέβηκαν στους δρόμους με αποκλεισμούς και στήσιμο μπλόκων σε μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις στην ιστορία του αγροτικού κινήματος. *Είναι η ίδια η τάση που κατέβασε τα εκατομμύρια λαϊκών και εργατικών μαζών στις 28/2*. Πράγμα που δείχνει ότι, όπως η μνήμη του Πολυτεχνείου δεν σβήνει παρά τις λυσσώδεις προσπάθειες που κάνουν 52 χρόνια τώρα, έτσι και ο θυμός, η οργή, η αγανάκτηση και η τάση να ξεμπερδεύουμε με τους νεοφιλελεύθερους αγριάνθρωπους δεν κάμπτεται παρά τα κενά που παρουσιάζονται στην δράση των μαζών και τους διαφορετικούς τρόπους που εκφράζονται σε σχέση με το παρελθόν.

Ο Μητσοτάκης και η άθλια κυβέρνησή του δεν έχουν πολλά περιθώρια. Η συνηθισμένη αλητεία των ΜΜΕξαπάτησης και τα ασύστολα ψεύδη που βάζουν σε εφαρμογή δεν αρκούν. Ούτε βέβαια η παλιά και ξινισμένη συνταγή των κεντροαριστερών. Το δίλημμα είναι μεγάλο. Θα προσφύγουν στους εισαγγελείς και στις δυνάμεις καταστολής; Πέρα από το ότι είναι δύσκολο και επικίνδυνο, είναι και αναποτελεσματικό.

Πρέπει να συμπαρασταθούμε με κάθε τρόπο στον αγώνα των αγροτών και κτηνοτρόφων. Ο αγώνας είναι δικαίος και για την επιβίωση όλων μας. Είναι αγώνας για να απαλλαγούμε από την νεοφιλελεύθερη ακρίδα που κλέβει τον πλούτο που παράγουμε, τα δικαιώματά μας, τις ελευθερίες μας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ελλάδα

Η έρευνα της Eurostat διαψεύδει την κυβέρνηση της ΝΔ σχετικά με την αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος, καθώς είμαστε μια από τις δύο χώρες της ΕΕ, όπου το κατά κεφαλήν εισόδημα των εργαζομένων καταβαραθρώθηκε -5% τα τελευταία 20 χρόνια. Σύμφωνα με το ΕΡΓΑΝΗ, ο μέσος μισθός για το 2024 ήταν 1.342 μεικτά και 1.150 καθαρά. Την ίδια στιγμή η ΕΛΣΤΑΤ αποκαλύπτει ότι οι εργαζόμενοι καταλαμβάνουν το υψηλότερο ποσοστό πολιτών που δηλώνουν ότι δεν έλαβαν την ιατρική φροντίδα που χρειάστηκαν (το 2024, 21,9%). Σε ό,τι αφορά στην κατανομή ανά φύλο, το 14,5% των γυναικών δηλώνουν ανικανοποίητες ιατρικές ανάγκες έναντι 10,6% των ανδρών. Τα μεγαλύτερα ποσοστά αποκλεισμού στην ιατρική περίθαλψη συναντώνται σε εργαζομένους άνω των 65 χρονών και στους χαμηλόμισθους. Στο αντίποδα, η Ελλάδα διαθέτει 6,6 γιατρούς ανά 1.000 κατοίκους και 100 φαρμακεία ανά 100.000 κατοίκους, ένας από τους μεγαλύτερους δείκτες πανευρωπαϊκά. Σύμφωνα με τα στοιχεία, η πτώση της αγοραστικής δύναμης της ελληνικής εργατικής τάξης που σημειώθηκε στα μετα-μνημονιακά χρόνια επηρέασε το βιοτικό επίπεδο της.

Παγκόσμια

Σύμφωνα με το Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη στη Στοκχόλμη, τα έσοδα των 100 μεγαλύτερων εταιρειών όπλων του κόσμου αυξήθηκαν πέρυσι κατά 5,9% φτάνοντας το ρεκόρ των 679 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Οι 39 από τις 100 μεγαλύτερες προμηθεύτριες όπλων στον πλανήτη είναι αμερικανικές, μεταξύ αυτών και οι τρεις μεγαλύτερες (η Lockheed Martin, η RTX και η Northrop Grumman). Οι αμερικανικές στρατιωτικές βιομηχανίες αύξησαν συνολικά το 2024 τον τζίρο τους κατά 3,8%, στα 334 δισ. δολάρια, ποσό ίσο με το μισό παγκόσμιο. Ο ευρωπαϊκός συνολικός τζίρος των 26 μεγαλύτερων κατασκευαστριών όπλων αυξήθηκε 13%, στα 151 δισ. δολάρια εξαιτίας του πολέμου στην Ουκρανία. Η τσέχικη εταιρεία Czechoslovak Group που εξοπλίζει το μισο-φασιστικό καθεστώς του Ζελένσκι κατέγραψε την πιο ραγδαία ποσοστιαία αύξηση εσόδων: 193%, στα 3,6% δισ. δολάρια. Ο τούρκικος υποιμπεριαλισμός συγκέντρωσε 10,1 δισ. δολάρια στα έσοδα όπλων και αύξηση 11% σε ετήσια βάση.

Κίνα

Σύμφωνα με την ανάλυση του Γερμανικού Οικονομικού Ινστιτούτου, οι εισαγωγές κινεζικών εξαρτημάτων έχουν αυξηθεί δραματικά. Οι εισαγωγές εξαρτημάτων εσωτερικής καύσης έχουν τριπλασιαστεί. Το 70% των Ευρωπαίων προμηθευτών αντιμετωπίζει άμεσο ανταγωνισμό από την Κίνα. Οι ειδικοί προειδοποιούν ότι ορισμένες εταιρείες δεν θα επιβιώσουν, καθώς η κρίση των γερμανικών εταιρειών εντείνεται. Ήδη η Bosch, η VW, η BMW, η Mercedes και η ZFFriedrichshafen έχουν περικόψει χιλιάδες θέσεις εργασίας. Τους πρώτους 10 μήνες του 2025 οι κινέζικες χρηματοοικονομικές και μη, άμεσες επενδύσεις στο εξωτερικό έφτασαν τα 1.033,23 τρισ. γουάν (αύξηση 7% σε ετήσια βάση). Οι κινέζοι καπιταλιστές πραγματοποίησαν μη χρηματοοικονομικές επενδύσεις σε 9.553 ξένες εταιρείες, κατανεμημένες σε 152 χώρες με συνολική αξία 872,6 δισ. γουάν και αύξηση 6%. Το 2024 τα κινεζικά κεφάλαια που εισέρευσαν για άμεσες επενδύσεις στην Ευρώπη ανήλθαν σε 9,5 δισ. ευρώ, 80% υψηλότερα από το 2023. Αυτή η τάση θα ενταθεί το 2025, αν ληφθεί υπόψη το γιγαντοεργοστάσιο μπαταριών που άνοιξαν η CATL και η Stellantis στη Σαραγόσα και τα 7 δισ. που διαθέτει η CATL στην Ουγγαρία σε παρόμοιο εργοστάσιο.

Απλήρωτοι αγρότες ελέω ΟΠΕΚΕΠΕ, απαντούν με μπλόκα διαρκείας

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές οι αγροτικές κινητοποιήσεις κλιμακώνονται σε όλη την Ελλάδα, με τους αγρότες να δέχονται απρόκλητη καταστολή από τα ΜΑΤ του Μητσοτάκη. Η προσπάθειά τους να ξεκινήσουν τα μπλόκα στον κόμβο της Νίκαιας αντιμετωπίστηκε με χημικά, ξυλοδαρμούς και κρότου-λάμψης, αφήνοντας πίσω συνολικά τρεις τραυματίες και τρεις συλληφθέντες. Παρ' όλ' αυτά, το μήνυμα του αγροτικού κόσμου είναι ξεκάθαρο: δεν τρομοκρατούνται, δεν υποχωρούν και συνεχίζουν κατά χιλιάδες τον αγώνα τους, αποφασισμένοι να πάνε μέχρι τέλους. Ήδη μπλόκα έχουν στηθεί στον δήμο Μαλγάρων, στο νομό Καρδίτσας, στην περιφερειακή οδό Κομοτηνής-Ξάνθης. Στόχος τους είναι η εξάπλωση του αγώνα με μπλόκα σε όλη την Ελλάδα, με προοπτική ακόμα και να αποκλείσουν λιμάνια, αεροδρόμια και τελωνεία.

Οι αγρότες βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα, καταδικασμένοι να περάσουν τον χειμώνα απλήρωτοι και καταχρεωμένοι. Στο επίκεντρο της οργής βρίσκεται η καθυστέρηση των επιδοτήσεων από τον ΟΠΕΚΕΠΕ, ένα ζήτημα που έχει εξοντώσει οικονομικά χιλιάδες παραγωγούς. Ενώ η κυβέρνηση υποσχόταν ότι η βασική ενίσχυση ανέρχεται στα 829 εκατ. ευρώ – πράγμα που σημαίνει πως η προκαταβολή θα έπρεπε να φτάσει τα 580 εκατ. ευρώ – τελικά καταβλήθηκαν μόλις 363 εκατ. ευρώ σε 471.833 δικαιούχους. Από τα 3,7 δισ. που έταξε ο Χατζηδάκης, στα χέρια των αγροτών έφτασε ποσό-κοροϊδία: σε μέσο όρο, περίπου 770 ευρώ ανά παραγωγό. Ακόμη πιο σκληρό, 140.000 από τους 608.000 αιτούντες αποκλείστηκαν πλήρως και δεν είδαν ούτε ευρώ. Αποτελεί μια ξεδιάντροπη προσπάθεια της κλίκας του Μητσοτάκη να διασπάσει το αγροτικό κίνημα σε «πραγματικούς παραγωγούς» και «απατεώνες». Όλα αυτά με αφορμή το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, που προκλήθηκε και εξυηρετούσε τις τσέπες των δικών της γαλάζιων στελεχών!

Ακόμα πιο τραγική είναι η κατάσταση των κτηνοτρόφων. Περισσότερα από 450.000 αιγοπρόβατα θανατώθηκαν λόγω νόσων και επιδημιών, όμως η αποζημίωση που δόθηκε κυμάνθηκε μόλις στα 135-170 ευρώ ανά κεφαλή. Την ίδια στιγμή, για να αποκτήσει και να συντηρήσει μια αρνάδα για τους πρώτους έξι μήνες, ένας κτηνοτρόφος δαπανά πάνω από 600 ευρώ. Η ψαλίδα μεταξύ πραγματικού κόστους και κρατικής ενίσχυσης είναι εξωφρενική. Παράλληλα, το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης αρνείται να εφαρμόσει εμβολιαστική στρατηγική και το μόνο μήνυμα που στέλνει στους κτηνοτρόφους είναι να «κάψουν τα ζωντανά τους» και να αρκεστούν στα ψίχουλα των αποζημιώσεων.

Η πραγματικότητα είναι ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές του καθεστώτος Μητσοτάκη στοχεύουν στον αφανισμό του αγροτικού πληθυσμού. Οι παραγωγοί καθ' όλη τη διάρκεια της επταετίας Μητσοτάκη αντικρίζουν μια τρομακτική αύξηση του κόστους παραγωγής. Σύμφωνα με τα στοιχεία 2020-2023, οι τιμές των λιπα-

σμάτων εκτοξεύτηκαν κατά 71,55%. Στις κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις, οι τιμές στα σύνθετα και συμπληρωματικά ζωοτροφών ανέβηκαν κατά 38,13%.

Η πραγματική αξία της παραγωγής μειώθηκε κατά -16,1% το 2023. Στο ίδιο διάστημα, η ενέργεια σημείωσε ρεκόρ αύξησης, φτάνοντας το 26% μόνο στο πρώτο εξάμηνο του 2025. Οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων έχουν αυξηθεί κατά 4 δισ. (!) ενώ οι ντόπιοι αναγκάζονται να πουλούν τη σοδειά τους σε εξευτελιστικές τιμές, προκειμένου τα καρτέλ των σούπερ μάρκετ να συνεχίζουν να αισχροκερδούν στις πλάτες μας. Το μόνο που αποβλέπουν από τον αγροτικό τομέα είναι το πώς θα ελέγχουν τα κοινοτικά κονδύλια έτσι ώστε να τα μοιράζονται μεταξύ τους.

Είναι φανερό πως η κυβέρνηση βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, ιδίως μετά το δυσοίωνα σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ και το «τσέπωμα» εκατομμυρίων από τις «γαλάζιες ακρίδες». Στην εξεταστική επιτροπή-φιάσκο είδαμε ακραίες μεθοδεύσεις συγκάλυψης. «Φεράρι» και «Χασάπης» σε ρόλο νεοφιλελεύθερων «γουρλήδων», να «κερδίζουν» λαχεία και τζόκερ επανειλημμένα, ενώ διάφοροι «Φραπέδες» αρνούνται να παρουσιάσουν παρά τις υποσχέσεις του Μητσοτάκη. Όλα αυτά με την κάλυψη της κυβέρνησης, που προσπαθεί να κουκουλώσει το σκάνδαλο για να προστατέψει τα στελέχη της. Την ίδια ώρα, οι αγρότες καλούνται να κάνουν Χριστούγεννα απλήρωτοι και χρεωμένοι, επειδή κάποιοι άλλοι έστηναν φαγοπότια με κοινοτικά χρήματα. Όλο αυτό το φιάσκο μεγαλώνει ακόμα περισσότερο το ρήγμα των αγροτών και της υπόλοιπης κοινωνίας απέναντι στην κυβέρνηση των σκανδάλων. Όσο και να θέλουν να παρουσιάσουν μια εικόνα σταθερότητας και ευημερίας, η απονομιμοποίησή τους από την κοινωνική πλειοψηφία δεν κρύβεται. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Μητσοτάκης αναγκάστηκε να πάει σαν κλέφτης στην Αλεξανδρούπολη, με την αστυνομία να ανοίγει φραγμούς για να μην συναντήσει τους εξοργισμένους αγρότες που είχαν παραταχθεί με τα τρακτέρ στην είσοδο του αεροδρομίου.

Οι αγρότες μάχονται για να επιβιώσουν και πρέπει να νικήσουν. Για να γίνει κάτι τέτοιο εφικτό, χρειάζεται τα μπλόκα να πυκνώσουν, να αποκτήσουν διάρκεια και να γίνουν αφετηρία ενός συνολικότερου ξεσηκωμού. Να μην αφεθούν οι αγρότες απομονωμένοι. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα οφείλουμε να σταθούμε δίπλα τους στην πρώτη γραμμή των κινητοποιήσεων. Ενάντια στις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις, στους εργατοκτόνους νόμους, στην πολεμική οικονομία που κατασπαράζει τις κοινωνικές δαπάνες. Με συνελεύσεις, απεργίες, διαδηλώσεις, να πιάσουμε το νήμα ενός αγώνα διαρκείας. Να ενισχύσουμε πολιτικά τις κινητοποιήσεις, με την προοπτική μιας γενικής απεργίας που να θέτει ξεκάθαρα το αίτημα να πέσει η κυβέρνηση των δολοφόνων και των σκανδάλων.

■ Δ.Κ.

επίκαιρα...

Λειψυδρία: Ευκαιρία ιδιωτικοποίησης του νερού για την κυβέρνηση

Από τα τέλη Οκτωβρίου έχει μπει στην ημερήσια διάταξη για την Αττική, το επείγον ζήτημα της λειψυδρίας. Στις 27 Οκτωβρίου οι 4 ταμιευτήρες της Αττικής περιείχαν περίπου το 25% της χωρητικότητάς τους, ενώ ταυτόχρονα ο ρυθμός εξάντλησής τους βρίσκεται στο 40% από την αρχή του 2025 και στο 5,7% από τις αρχές Οκτωβρίου. Αυτή η εικόνα είναι η συνέχεια μιας συνολικότερης τάσης των τελευταίων χρόνων. Από το 2022 η μείωση των αποθεμάτων βρίσκεται περίπου στα 250 εκ. κυβικά μέτρα ανά έτος, ενώ η κατανάλωση αυξάνεται 6% ετησίως. Η χώρα βρίσκεται στη 19η θέση παγκοσμίως ως προς τον κίνδυνο λειψυδρίας.

Ο υπουργός Ενέργειας Σταύρος Παπασταύρου, στις 30/10, κήρυξε την Αττική σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης όσον αφορά στη λειψυδρία. Από κοινού με τον Μητσοτάκη, ανακοίνωσαν ένα «πακέτο» υδρευτικών έργων συνολικού κόστους 2,5 δισ. ευρώ. Στην ομιλία του Μητσοτάκη ήταν χαρακτηριστικά τα ψέματα ότι η ΕΥΔΑΠ θα παραμείνει δημόσια και ότι δήθεν δεν θα αυξηθούν τα τιμολόγια ούτε 1 ευρώ. Επίσης στο γενικότερο αφήγημα της κυβέρνησης είναι χαρακτηριστική η χρήση μίας γενικής και θεόσταλτης περιβαλλοντικής καταστροφής (όχι ότι δεν υπάρχει), ως άλλοθι.

Στην πραγματικότητα, το δίκτυο ύδρευσης βρίσκεται σε άθλια κατάσταση λόγω της ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης. Σύμφωνα με έρευνα της Deloitte, για την αύξηση 150% των απολήψεων νερού από το 2000 ευθύνεται η έκρηξη του τουρισμού. Ουσιαστικά η κήρυξη έκτακτης ανάγκης για την Αττική ανοίγει τις πόρτες για απευθείας αναθέσεις και μετέπειτα ΣΔΙΤ.

Από το 2024 η ΡΑΕΥ (ρυθμιστική αρχή για τις τιμές) καθορίζει τις τιμές «ανταποδοτικά», δηλαδή μετακυλώντας το κόστος οποιονδήποτε έργων, ιδίως αν γίνονται από ιδιώτες, απευθείας στα τιμολόγια. Παρά τις φανφάρες του Μητσοτάκη για «δημόσια ΕΥΔΑΠ για πάντα», το 40% της ΕΥΔΑΠ είναι στο χρηματιστήριο, δηλαδή γίνεται αντικείμενο κερδοσκοπίας και το 60% βρίσκεται στο Υπερταμείο, το οποίο μπορεί να κάνει απευθείας αναθέσεις σε ιδιώτες χωρίς την έγκριση της βουλής.

Παρά τα οποιαδήποτε ψέματα, η κυβέρνηση φέρνει αυξήσεις στα τιμολόγια και πλαφόν που, αν ξεπερνιούνται, η τιμή θα τριπλασιάζεται. Επίσης, αναμένεται να φέρει νομοσχέδιο για το νερό προς ψήφιση. Αυτό θα περιλαμβάνει συγχωνεύσεις και «συγκεντροποίηση» των ΔΕΥΑ (τοπικών επιχειρήσεων ύδρευσης) και την ακόλουθη απώλεια του ελέγχου των δήμων σε αυτές. Αυτό θα διευκολύνει περαιτέρω την είσοδο ιδιωτών με την ανάθεση (ΣΔΙΤ) έργων λειτουργίας, συντήρησης, διαχείρισης δικτύων και τιμολόγησης.

Μετά το κυβερνητικό έγκλημα στα Τέμπη, το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ και τη διάλυση των εργατικών δικαιωμάτων με το 13ωρο, η κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων σκοπεύει να ολοκληρώσει το καταστροφικό της πρόγραμμα μέχρι κεραίας. Ακολουθώντας την ίδια συνταγή που εφάρμοσε για τη ΔΕΗ και τα ΕΛΤΑ, έχει βάλει στόχο να τσακίσει και να ιδιωτικοποιήσει πλήρως την πρόσβαση στο νερό. Κάτι τέτοιο θα έφερνε την ελληνική κοινωνία δεκαετίες πίσω, σε μία κατάσταση ανείπωτης υποβάθμισης. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της πολυεθνικής εταιρίας Suez, που από τη δεκαετία του 1980 προσπαθεί να «βάλει τα χέρια της» στην πρόσβαση στο νερό σε διάφορες χώρες, μεταξύ αυτών και η Ελλάδα κατά την περίοδο των μνημονίων, εκτινάσσοντας τις τιμές και διαλύοντας τα δίκτυα.

Είναι απαραίτητο να διεκδικήσουμε με ενωτικούς και μαχητικούς αγώνες, το νερό να παραμείνει δημόσιο αγαθό. Να μην περάσουν τα θανατηφόρα τιμολόγια των ιδιωτών και να μην μετατραπούν οι ΔΕΥΑ σε ΑΕ. Να βγει το νερό από το Υπερταμείο και να απαγορευθεί κάθε ιδιωτική/κερδοσκοπική δραστηριότητα. Τα απαιτούμενα έργα να γίνουν με δημόσιες επενδύσεις και βαριά φορολογία στους πλούσιους.

Φοιτητές

Αγώνας ενάντια στις κυβερνητικές επιθέσεις, κόντρα στην κρίση του κινήματος

Η κυβέρνηση προχωρά στην υλοποίηση των μαζικών διαγραφών φοιτητών από τα δημόσια πανεπιστήμια. Σύμφωνα με το υπουργείο, οι γραμματείες έχουν ξεκινήσει την εκκαθάριση των «μη ενεργών», ενώ επιχειρείται μέχρι τον Δεκέμβριο να διαγραφούν όσο το δυνατόν περισσότεροι (ίσως και 200.000). Η επιλογή δεν είναι τυπική ούτε τεχνική, όπως ισχυρίζονται κυβέρνηση και υπουργείο. Αποτελεί καθοριστικό βήμα στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και στον ταξικό αποκλεισμό της νεολαίας. Οι διαγραφές αποκλείουν τα πιο χτυπημένα εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα, εισάγουν τα δίδακτρα από την «πίσω πόρτα» (ως τέλη επανεγγραφής), ανοίγουν δρόμο σε συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων (μέσω της μείωσης του αριθμού των φοιτητών) και διαμορφώνουν πελατεία για τα ιδιωτικά ψευτο-ΑΕΙ της «αρπαχτής». Συνοδεύονται από μια συστηματική συκοφάντηση της νεολαίας, την προπαγάνδα για «αιώνιους» και «άεργους» φοιτητές, καθώς και την εφαρμογή των νέων πειθαρχικών μέτρων, επιβάλλοντας ένα νέο Ιδιώνυμο, ένα καθεστώς ποινικοποίησης και καταστολής της νεολαίας.

Οι διοικητικοί εργαζόμενοι των πανεπιστημίων έχουν προχωρήσει σε αποχή δι-αρκειάς από κάθε εργασία που συνδέεται με τις διαγραφές, αρνούμενοι να εξυπηρετήσουν τις μεθοδεύσεις και τα σχέδια της κυβέρνησης. Όπως ήταν αναμενόμενο, η κυβέρνηση έχει πάει το θέμα στα δικαστήρια, για να κριθεί παράνομη αυτή η απεργία-αποχή (όπως έχει κάνει και ενάντια στους εκπαιδευτικούς, που παλεύουν για να μην περάσει η «αξιολόγηση»). Αυτή η επιλογή δείχνει ότι οι διαγραφές αποτελούν για την κυβέρνηση ζήτημα υψηλής προτεραιότητας. Παράλληλα, η πίεση πάνω στους διοικητικούς υπαλλή-

λους είναι μεγάλη: ρισκάρουν ότι πρυτανείες και υπουργείο μπορεί να απειλήσουν με απολύσεις και πειθαρχικά, όποιον δε «συμμορφώνεται». Αυτή η πρώτη γραμμή αντίστασης, για να αντέξει και να ενισχυθεί, πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα των ιδίων των φοιτητών.

Η κλίκα Μητσοτάκη βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, απομονωμένη και αποκομμένη από τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις της 28ης Φλεβάρη και η νίκη της απεργίας πείνας του Π. Ρούτσι ενάντια στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, τα τεράστια σκάνδαλα και τα απανωτά αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα (ΟΠΕΚΕΠΕ, κλείσιμο ΕΛΤΑ, 13ωρη εργασία κ.ά.) έχουν φθείρει ανεπανόρθωτα την κυβέρνηση, υπονομεύοντας την εικόνα παντοδυναμίας που επιχειρούσε να προβάλλει. Οι αγρότες κινητοποιούνται μαζικά – ένα δύσκολο «μέτωπο» για την κυβέρνηση. Παρά τη λύσσα και την επιμονή της κυβέρνησης, αυτή δυσκολεύεται να ολοκληρώσει τα σχέδιά της: π.χ. δεν εγκρίθηκαν δύο από τις τρεις ιδιωτικές ψευδο-νομικές σχολές (καθώς οι αυθαιρεσίες των σχολάρχων-ιδιοκτητών τους ξεπέρασαν κάθε όριο). Είναι έτσι ξεκάθαρες οι δυνατότητες να εκμεταλλευτούν αυτήν την κατάσταση οι εργαζόμενοι και κυρίως το φοιτητικό κίνημα. Υπάρχει πολιτικός χώρος για να αναπτυχθεί ένας αποφασιστικός αγώνας, που θα αμφισβητήσει την κυβερνητική πολιτική ή και θα ανοίξει τον δρόμο στην πτώση της κυβέρνησης.

Το φοιτητικό κίνημα, ωστόσο, δυσκολεύεται να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία. Μετά από τα απαράδεκτα και επικίνδυνα γεγονότα στον φετινό εορτασμό του Πολυτεχνείου, η σοβαρότατη κρίση που το διαπερνά φάνηκε περισσότερο από ποτέ – και αυτό δείχνει να έχει παραλύσει. Όλο το τελευταίο διάστημα, οι γενικές συνελεύσεις ήταν αδύναμες και απουσιάζει

κάποια αξιολογή κινητοποίηση ή πρωτοβουλία, ώστε να ξεκινήσει ο αγώνας ενάντια στις διαγραφές. Πολύ περισσότερο ώστε να επεκταθεί ενάντια στα ιδιωτικά ψευτο-ΑΕΙ, να ορθώσει ένα τείχος ενάντια στην καταστολή των πειθαρχικών (π.χ. φοιτητές του ΕΜΠ καλούνται σε «απολογία» από την πρυτανεία για την κατάληψή τους), αλλά και να συμβάλλει σε ένα πλατύ αγωνιστικό μέτωπο ενάντια στην κυβέρνηση, «βγαίνοντας» στο πλευρό των αγροτών.

Η ευθύνη βαρραίνει πρώτα και κύρια τους ρεφορμιστές της ΠΚΣ/ΚΝΕ, που νοιάζεται μόνο για τις ψήφους, ώστε να παραμένει «πρώτη δύναμη», όπως κομπάζει και αυτοϊκανοποιείται. Γι' αυτό επενδύει συνειδητά στην αποδιοργάνωση του κινήματος: καλλιέργεια συντηρητικών ή και αντιδραστικών νοοτροπιών (π.χ. για «ανοιχτές σχολές, όχι καταλήψεις»), φλερτ με τις θέσεις του υπουργείου (για διαγραφή «μόνο των ανενεργών φοιτητών»), κινήσεις σκόρπιες και καθαρά «συμβολικές», σαμποτάρισμα των γενικών συνελεύσεων, συκοφαντίες ενάντια σε ό,τι δεν ελέγχει και είναι πιο ριζοσπαστικό και αριστερό απ' αυτήν... Τα τελευταία χρόνια, η εκλογική «πρωτιά» της ΠΚΣ/ΚΝΕ πάει χέρι-χέρι με τη χειροτέρευση της κρίσης του φοιτητικού κινήματος.

Από την άλλη, η κατάσταση των φοιτητικών δυνάμεων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς δεν είναι καθόλου καλή: μείωση της ενεργής παρουσίας τους στις σχολές, απουσία σχεδίου ή κίνησης για συντονισμό, μαζική απεύθυνση, κοινές δράσεις – μένοντας σ' έναν μικρόκοσμο απολίτικων ανταγωνισμών ή ανέξοδου βερμπαλισμού.

Το κενό που δημιουργείται είναι επικίνδυνο. Η απειλή κατακερματισμού των φοιτητικών αντιστάσεων είναι υπαρκτή και σοβαρή. Η έλλειψη συνοχής και ενότητας υπονομεύει την ικανότητα του κι-

νήματος να αντισταθεί αποτελεσματικά. Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει το συντομότερο. Διαφορετικά μπαίνει ένα ερωτηματικό για τα ενιαία, πολιτικά χαρακτηριστικά του φοιτητικού κινήματος, για τη συνέχιση των αγωνιστικών παραδόσε-ών του – και για το αν θα παραμείνει ένας χώρος διαμόρφωσης νέων αγωνιστών.

Η αναγκαιότητα ενότητας και συντονισμού, οργάνωσης και αγώνα είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Η ιστορική μάχη που καλείται να δώσει η νεολαία, δεν επιτρέπει να φθειρόμαστε σε αδιέξοδες αλληλοκατηγορίες, αποσπασματικές δράσεις ή, ακόμα χειρότερα, διαιρετικές και σπασμωδικές ενέργειες. Η απάντηση βρίσκεται σε μια ενωτική πολιτική, σε ένα ενοποιητικό σχέδιο αγώνα για όλες τις δυνάμεις και όλους τους νέους που πραγματικά θέλουν να αγωνιστούν, πάνω σε αιτήματα και στόχους καθαρά και κατανοητά από όλους: κανένας φοιτητής δε θα διαγραφεί, όχι σε πειθαρχικές διώξεις και ιδιωτικά ψευτοΑΕΙ. Αυτός ο αγώνας πρέπει να έχει διάρκεια και αντοχή (εβδομαδιαίες συνελεύσεις, διαδηλώσεις κ.λπ.), να ξεκινάει από απλές κινήσεις που «σπάνε» το μούδιασμα και έπειτα στοχεύουν σε κλιμάκωση.

Μόνο μέσα από έναν τέτοιο δρόμο μπορεί η πλατιά απόρριψη των κυβερνητικών επιθέσεων από τους φοιτητές να πάρει χαρακτηριστικά διάθεσης για σύγκρουση, ενεργούς συμμετοχής, οργάνωσης, αποφασιστικότητας. Μόνο έτσι θα γίνει χειροπιαστή η δυνατότητα αγωνιστικής συμμαχίας με εργαζόμενους, αγρότες, εκπαιδευτικούς, μαθητές – που μπορεί να φτάσει μέχρι την ανατροπή αυτής της επικίνδυνης κυβέρνησης. Γι' αυτή την κατεύθυνση και για μια ισχυρή Επαναστατική Φοιτητική Αριστερά παλεύει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη – η ενίσχυσή της είναι απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτόν τον στόχο.

Εκλογές εκπαιδευτικών: Με τους αγώνες μας να επιβάλουμε κατακτήσεις και δικαιώματα

Το επόμενο διάστημα πραγματοποιούνται στις περισσότερες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία καθηγητών) της χώρας εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων. Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετέχει στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης.

Με την παρέμβασή μας στα σχολεία εξηγούμε στους συναδέλφους μας το συνολικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κλιμακώνεται η επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση. Δηλαδή ότι: α) Η οικονομία της χώρας είναι χειρότερη από αυτή της κρίσης του 2008-2010. Το βιοτικό μας επίπεδο πέφτει συνεχώς αφού η εκρηκτική αύξηση των τιμών σε όλα τα βασικά αγαθά, υπηρεσίες και ενοίκια, καταβαράθρωσε την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων. Την ίδια στιγμή τα κέρδη των τραπεζών, supermarket, εταιριών ενέργειας κ.ά. συνεχώς αυξάνονται. β) Στον προϋπολογισμό του 2026, η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση της ΝΔ (πιστή στην πολεμική οικονομία της ΕΕ) δίνει 2,3 δισ. για πολεμικούς εξοπλισμούς, στηρίζοντας την ΕΕ και το ΝΑΤΟ στον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Ταυτόχρονα έχει εμπλέξει πιο βαθιά τη χώρα στον πόλεμο, γεγονός που επιβεβαιώνουν και οι δηλώσεις Δένδια ότι «δεν είμαστε προετοιμασμένοι να πάρουμε τα παιδιά μας σε φέρετρα με ευρωπαϊκές σημαίες». γ) Η κυβέρνηση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει ένα ακόμα πιο σκληρό αυταρχικό καθεστώς με σκληρή καταστολή. Ξύλο, συλλήψεις, φυλακίσεις, πειθαρχικές διώξεις, διαγραφές φοιτητών και όσων αγωνίζονται, αφήνοντας στο απυρόβλητο τους υπεύθυνους για τα Τέμπη και τα τρωκτικά του ΟΠΕΚΕΠΕ. δ) Μοναδικό σχέδιο του Μητσοτάκη για να αντιμετωπίσει το νέο ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης είναι οι ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου και η μετατροπή της εργασίας σε σύγχρονη δουλεία.

Για το χώρο της εκπαίδευσης ξεκαθαρίζουμε ότι τα συνεχή μέτρα που εφαρμόζουν στοχεύουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση του δημόσιου, δωρεάν σχολείου. Επικεντρώνουμε: α) στα μέτρα που εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς και χτυπούν τα μορφωτικά δικαιώματα μαθητών (ελλείψεις εκπαιδευτικών, τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, Εθνικό απολυτήριο, Διεθνές Απολυτήριο-ΙΒ, Ωνάσεια, Ακαδημίες Επαγγελματικής Κατάρτισης, νόμος διάλυσης της

Ειδικής Αγωγής), β) στην αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών που, μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας, οδηγούν στην απαλλαγή του κράτους από την χρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, στην κατάργηση της μονιμότητας, σε απολύσεις και σε τεράστια ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, γ) στην υπεράσπιση όλων των δικωμένων εκπαιδευτικών με κάθε τρόπο, δ) στις αυξήσεις που πρέπει να διεκδικήσουμε για να ζούμε με αξιοπρέπεια από το μισθό μας, στ) στη μονιμοποίηση και τα δικαιώματα των αναπληρωτών και ζ) στο νέο πειθαρχικό «δίκαιο» που θα φέρει απολύσεις και χτύπημα στον μαχητικό συνδικαλισμό και την απεργία.

Τονίζουμε ότι απέναντι στη σφοδρή επίθεση που δεχόμαστε οι παρατάξεις των ΔΑΚΕ(ΝΔ), ΣΥΝΕΚ(ΣΥΡΙΖΑ- ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ), ΠΕΚ(ΠΑΣΟΚ) κάνουν ό,τι μπορούν για να εφαρμοστούν οι νόμοι της κυβέρνησης. Η στάση τους στην ΟΛΜΕ για τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση είναι προδοτική, αφού έχουν αφήσει ακάλυπτο τον κλάδο από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Αν δεν υπήρχαν οι ΕΛΜΕ που αντιστάθηκαν με την απεργία-αποχή, η αξιολόγηση του υπουργείου θα

είχε εφαρμοστεί καθολικά. Η ΑΣΕ (ΠΑ-ΜΕ-ΚΚΕ) με τη διασπαστική πολιτική της μπροστά σε κάθε μάχη βρίσκει προφάσεις για να μην προχωρήσει από τα κάτω η συνέχιση του αγώνα.

Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών καλούμε τους συναδέλφους μας να μας στηρίξουν έτσι ώστε μαζί να εφαρμόσουμε ένα σχέδιο αναζωογόνησης των ΕΛΜΕ. Για να πάρουμε οξυγόνο στην εκπαίδευση πρέπει οι αγώνες μας να βαδίσουν στο δρόμο της 28ης Φλεβάρη αλλά και της αποφασιστικότητας του αγώνα του Πάνου Ρούτσι. Για να στείλουμε στον αγύριστο την κυβέρνηση του πολέμου, της σαπίλας, της φτώχειας και της διαφθοράς και όποιας άλλης επίδοξης επιχειρήσει να εφαρμόσει βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που διαλύουν τις ζωές μας, τα εργασιακά μας δικαιώματα, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας αλλά και το δημόσιο σχολείο. Έναν αγώνα διαρκείας με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, που θα είναι καλά προετοιμασμένος, με μαζικές Γ.Σ., με επιτροπές αγώνα και απεργιακές επιτροπές που θα υλοποιούν τις αποφάσεις των Γ.Σ.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Επιστροφή Τσίπρα: «Νέα αρχή» με φθαρμένα πρόσωπα και υλικά

Με δύο κινήσεις το τελευταίο διάστημα, ο Αλέξης Τσίπρας επιχειρεί να δρομολογήσει την επιστροφή του στο πολιτικό σκηνικό με στόχο να αποτελέσει το «αντίπαλο δέος» στον Μητσοτάκη.

Η μία κίνηση αφορά στην παρουσίαση του Επιστημονικού Συμβουλίου του Ινστιτούτου Τσίπρα, που αποτελείται από 41 μέλη, ανάμεσά τους ο πρώην υπουργός Παιδείας, Γαβρόγλου, πιστός συνοδοιπόρος του και αντικαταστάτης του Φίλη μετά από τη σύγκρουσή του με τον Ιερώνυμο και την εκκλησία για το μάθημα των θρησκευτικών, όπου ο τέως υπουργός σφύριξε άτακτη υποχώρηση. Επίσης: α) ο Δημήτρης Λιάκος, οικονομολόγος, πρώην υφυπουργός παρά τω πρωθυπουργώ από το 2016 έως το 2019. β) Ο Πώργος Χουλιάρakis, οικονομολόγος αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών στην κυβέρνηση Τσίπρα και βασικός διαπραγματευτής στις Βρυξέλλες πριν το δημοψήφισμα του 2015 με τον Ζαν Κλοντ Γιούνγκερ για την εξεύρεση λύσης και κατ' ευθείαν επικοινωνία με τον Προκόπη Παυλόπουλο. γ) ο Φραγκίσκος Κουτεντάκης, οικονομολόγος και επικεφαλής του γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής την περίοδο της κυβέρνησης Τσίπρα. δ) ο Νίκος Μαραντζίδης, ιστορικός κ.ά. Το συμβούλιο αυτό υποτίθεται θα επεξεργαστεί θέσεις πάνω σε θέματα, που ίσως αποτελέσουν το πρόγραμμα για το νέο κόμμα του Τσίπρα.

Η δεύτερη κίνηση είναι η έκδοση του πολυσυζητημένου βιβλίου του στο τέλος του Νοέμβρη και οι συζητήσεις που προκάλεσε το περιεχόμενό του. Είχε προηγηθεί η συνέντευξή του, στις αρχές Οκτώβρη, η πρώτη μετά την παραίτησή του από βουλευτής. Παραίτηση που έτυχε θετικής υποδοχής από συγκεκριμένα ΜΜΕ και με την οποία επιχείρησε να εμφανιστεί ως μεσσίας, όσο κι αν το αρνείται, που θα

επανακτήσει τις σχέσεις με τον λαό.

Στον πρόλογο του, ο Τσίπρας πραγματικά με λόγια του αέρα επιχειρεί να παρουσιάσει τα κίνητρα για τη συγγραφή του βιβλίου ως διάθεση για αυτοκριτική και διεκδίκηση της αλήθειας: «Και αν δεν διεκδικήσεις την αλήθεια, αν δεν καταθέσεις τη δική σου μαρτυρία, τότε εγκαταλείπεις αμαχητί όχι μόνο το χθες αλλά και το σήμερα και το αύριο. Κι αυτό το αύριο της πατρίδας μας, αλλά και των συλλογικών αγώνων για μια δίκαιη κοινωνία δεν είμαι διατεθειμένος να το εγκαταλείψω, όχι τουλάχιστον αμαχητί».

Επιπλέον μιλά για μια «αμείλικτη πραγματικότητα» το 2015 που αυτός όμως δεν απέφυγε «να πάρει την ευθύνη» και «δε δέιλιασε»(!), ενώ υπηρέτησε, όπως λέει, όχι αυτό που τον συνέφερε «αλλά αυτό που θεώρησε σωστό».

Ποια σχέση μπορεί να έχουν τα παραπάνω με την αυτοκριτική και την αλήθεια, είναι μάλλον ακατανόητο. Ο Τσίπρας είπε ψέματα στους εργαζόμενους και τη νεολαία ότι θα σκίσει τα μνημόνια, ότι έχει πρόγραμμα για την απάλυνση έστω, των τεράστιων κοινωνικών προβλημάτων, με την εξάπλωση της φτώχειας, μάλιστα της ακραίας φτώχειας, την απότομη πτώση του βιοτικού επιπέδου, με την εκτίναξη της ανεργίας, την καταστροφή του παραγωγικού ιστού και την καταβαράθρωση της οικονομίας από την κρίση και χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Επιπλέον έφερε το 3ο και χειρότερο μνημόνιο, μετέτρεψε τη χώρα σε αποικία χρέους. Όχι μόνο δε βγήκε η χώρα από τα μνημόνια το 2018, αλλά μετατράπηκε σε χώρα μνημονιακής διαρκείας, ότι δηλαδή εφαρμόζει και η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Είναι μάλλον ο πλέον απίθανος διεκδικητής της αλήθειας ο Τσίπρας.

Σε σχέση με την αυτοκριτική, αυτή πράγματι είναι ανύπαρκτη ή προσχημα-

τική. Όταν όλοι περίπου οι συνεργάτες υπουργοί, που σε τελική ανάλυση αυτός επέλεξε, ήταν το λιγότερο ανίκανοι! Ισχυρίζεται ότι δεν μπορούσε να τους επιβληθεί και να δείξει την ίδια αποφασιστικότητα που έδειξε στις διαπραγματεύσεις... Και τους χαρακτηρίζει ματαιόδοξους (Βαρουφάκης), νάρκισσους (Κασσελάκης), ισχυρίζεται ότι ο στενός του συνεργάτης Νίκος Παππάς «έδειξε απαράδεκτη επιπολαιότητα» στην υπόθεση των τηλεοπτικών αδειών, ο Πολάκης με τη στάση του στη διάρκεια της πανδημίας για τα εμβόλια έκανε κακό στο κόμμα, ότι ακολούθησαν προσωπικές φιλοδοξίες και έσπασαν την συνοχή του κόμματος. Άρα για τον Τσίπρα ούτε λίγο, ούτε πολύ για τη βαθιά κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, μετά την βαριά ήττα στις εκλογές του 2019, δεν έφταιγε η μετάλλαξη σε αστικό μνημονιακό κόμμα και ο πρωταγωνιστικός ρόλος του ίδιου σε αυτό, που διέψευσε με όλους τους τρόπους τις προσδοκίες των εργαζόμενων και των λαϊκών μαζών και έβγαλε τη ΝΔ του Μητσοτάκη από το περιθώριο, αλλά οι συνεργάτες του. Αυτό δεν είναι αυτοκριτική. Αντίθετα, αποτελεί προσπάθεια αποποίησης των βαριών ευθυνών του από τη μια, ενώ θέλει να δώσει διαπιστευτήρια στους ισχυρούς που βρίσκονται πίσω από την επιστροφή του στο πολιτικό σκηνικό και διεκδίκηση, από μεριάς του, του ρόλου του αντιπάλου του Μητσοτάκη από την άλλη.

Σε σχέση με τους ισχυρισμούς του ότι δεν «ήταν διαχειριστής της κρίσης» και ότι εφαρμόσε «ένα πρόγραμμα κοινωνικής προστασίας», το μόνο που έκανε είναι να μοιράζει πενιχρά επιδόματα στους πλέον περιθωριοποιημένους εργαζόμενους και φτωχούς, θύματα των μνημονίων που συνέχισε να εφαρμόζει. Άλλωστε το ίδιο κάνει και ο Μητσοτάκης με τα ψίχουλα που δίνει, όπως με το επίδομα ενοικίου ή τα

250 ευρώ στους συνταξιούχους.

Η επιστροφή του Τσίπρα και του «νέου κόμματός» του, τα νήματα της οποίας κινούν κάποια ΜΜΕ, επιχειρηματίες και εφοπλιστές έχουν σκοπό να απαντήσουν στη βαθιά πολιτική κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος με την απουσία αντιπάλου της ΝΔ. Αυτή η τελευταία βρίσκεται απομονωμένη από τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Έχει επιβάλει τα σκάνδαλα σαν μια κανονικότητα και κυβερνά μόνο με την καταστολή. Η αηδία και η αγανάκτηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι τεράστια. Οι εκβιασμοί του Μητσοτάκη «ΝΔ ή χάος» δεν πιάνουν πλέον στους ψηφοφόρους. Η κυβέρνηση πολύ δύσκολα θα επιβιώσει, όσες «επανεκκινήσεις» κι αν εφεύρει ο Μητσοτάκης.

Από την άλλη η αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ, Πλεύση Ελευθερίας, Νέα Αριστερά, ΣΥΡΙΖΑ) είναι πολυθρυσματισμένη και δεν μπορεί να αποτελέσει τον δεύτερο πόλο ενός δικομματικού συστήματος. Αυτό το ζήτημα έρχεται να λύσει η επάνοδος του Τσίπρα ως αντίπαλο δέος στον Μητσοτάκη. Αν αυτό επιτευχθεί, πράγμα μάλλον δύσκολο, θα πρόκειται για έναν Τσίπρα, όχι μόνο πλήρως ενσωματωμένο στο σύστημα και πιστό στις άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις στα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά έναν Τσίπρα αυτονομημένο από την κοινωνία και τις ανάγκες της, όπως είναι και ο Μητσοτάκης. Είναι τουλάχιστον αναίδεια και ύβρις προς τους εργαζόμενους και τη νεολαία, αυτούς δηλαδή που ο Τσίπρας απογοήτευσε σε τέτοιο βαθμό με τη διακυβέρνησή του, που τους επέβαλε το «δεν υπάρχει εναλλακτική» απέναντι στα μνημόνια και τις άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, να ζητά τώρα εκ νέου να τους «σώσει» από τον Μητσοτάκη.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ για «Πολυτεχνείο – Παλαιστίνη»

Στην επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, η ΟΚΔΕ διοργάνωσε σειρά εκδηλώσεων με κεντρικό σύνθημα «Νοέμβρης 1973 – Παλαιστινιακή Αντίσταση ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ».

Οι εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Γιάννενα με κεντρικούς ομιλητές τον σύντροφο Μιχιάρ Ικτάμι, από το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης - με το οποίο η ΟΚΔΕ έχει χτίσει σταθερές αγωνιστικές σχέσεις τα τελευταία χρόνια στην πάλη ενάντια στη Γενοκτονία και τον Σιωνισμό-, και τη συντρόφισσα Σοφία Θεοδωροπούλου εκ μέρους της ΟΚΔΕ. Στις εκδηλώσεις συμμετείχαν πολλοί σύντροφοι και συναγωνιστές, οι οποίοι είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν έναν πλούσιο προβληματισμό και να αντλήσουν χρήσιμα συμπεράσματα.

Σε μια κρίσιμη συγκυρία σαν τη σημερινή, με τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος αντιμέτωπους με μεγάλες προκλήσεις και δύσκολα προβλήματα, οι δύο αυτοί μεγάλοι άξονες δεν είναι μόνο ιστορικοί αλλά και εξαιρετικά επίκαιροι. Από τη μια, η ηρωική

Αντίσταση του παλαιστινιακού λαού, σε όλες τις μορφές της, η οποία βρίσκεται σήμερα στην πρωτοπορία των αγώνων ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, στις προσπάθειες αναγέννησης ενός ισχυρού αντιπολεμικού και διεθνιστικού κινήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Ο σ. Μιχιάρ Ικτάμι παρουσίασε πολλές πτυχές της σημερινής σύνθετης κατάστασης μετά από την «εκεχειρία» και τις προοπτικές, τα καθήκοντα του παλαιστινιακού αγώνα που βρίσκονται μπροστά μας.

Από την άλλη, το διαχρονικό ορόσημο του Νοέμβρη του 1973 αποτελεί έναν αναντικατάστατο εξοπλισμό, καθώς η ριζοσπαστική δράση των μαζών έφτασε ως μια αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας και έτσι άνοιξε τον δρόμο για τις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης, τις σημαντικότερες για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα από τη γέννηση του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Η σ. Σοφία Θεοδωροπούλου παρουσίασε την ιστορική διαδρομή μέχρι την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αλλά και τα διδάγματα αυτής όσον αφορά τα σημερινά ζητήματα στρατηγικής και τακτικής, όπως αναδεικνύονται από τους αγώνες και τα κινήματα των τελευταίων

χρόνων, αλλά και τις αδυναμίες τους. Με επίκεντρό μας την πάλη για την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής αριστεράς, του αναγκαίου «εργαλείου» για την Επαναστατική Διέξοδο, για τον Σοσιαλισμό.

Οι κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης ήταν το τίμημα που υποχρεώθηκαν να πληρώσουν η αστική τάξη και τα πολιτικά επιτελεία της για την υποστήριξη που παρείχαν στη Χούντα των Συνταγματαρχών, για τη μίζερη και άθλια ζωή που επέβαλαν. Ήδη από τη δεκαετία του '90 και μετά, οι ίδιες αστικές δυνάμεις εξαπολύουν μια λυσσασμένη επίθεση να ξηλώσουν αυτές ακριβώς τις κατακτήσεις, μια διαρκής αντιδημοκρατική και αντεργατική αναδίπλωση, για να σωθεί το σάπιο καπιταλιστικό καθεστώς. Φτάνοντας σήμερα 52 χρόνια μετά, στις φαραωνικές κοινωνικές ανισότητες, την εξάπλωση της ακρίβειας και της φτώχειας, την κατάρρευση της παιδείας-υγείας-ασφάλισης, την επιβολή ενός μαύρου κράτους έκτακτης ανάγκης ενάντια στην εργατική τάξη και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα και ελευθερίες. Γι αυτό το σύνθημα «Ψωμί,

Παιδεία Ελευθερία - Η Χούντα Δεν Τελείωσε το 73» ακούγεται ακόμα στις εργατικές απεργίες, στα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, εκφράζοντας ακριβώς αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα.

22° ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΚΕ – ΘΕΣΕΙΣ ΚΕ «Επαναστατικά» λόγια, προσαρμογή στο καθεστώς Β' ΜΕΡΟΣ

Οι oportουνιστικές θέσεις του ΚΚΕ, το διαζυγίο του με την επαναστατική πολιτική αποτυπώνονται και στην ανάλυσή του για το αστικό πολιτικό σκηνικό, στην αποτίμηση των διεργασιών στο εργατικό κίνημα και τη συνείδηση των εργαζομένων. Προβάλλει καθαρά η αντίφαση της εκδοχής ενός «επαναστατικού» ΚΚΕ με την καθημερινή πολιτική και πρακτική του, η οποία συνεχίζει να είναι ρεφορμιστική.

Στο μέρος «Γ. ΟΙ ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ», το ΚΚΕ δίνει διαπιστευτήρια στην αστική νομιμότητα. Αφού πρώτα συνέκλινε με τον Μητσοτάκη στην προπαγάνδα περί μιας υπαρκτής οικονομικής ανάπτυξης, πλέον επιτίθεται σε οποιονδήποτε παλεύει για την πτώση της κυβέρνησης της ΝΔ, σε οτιδήποτε αποσταθεροποιεί το αστικό πολιτικό σκηνικό και ριζοσπαστικοποιεί τη συνείδηση των εργαζομένων και της νεολαίας.

Στο κεφάλαιο Γ1 καταγράφεται (για πρώτη φορά στις Θέσεις) ότι υπάρχει κοινωνική δυσάρεσκεια για τις οικονομικές εξελίξεις. Ωστόσο, σύμφωνα με το ΚΚΕ, ο συσχετισμός παραμένει νέτα σκέτα αρνητικός για το εργατικό κίνημα – και αυτό γιατί οι αντιδράσεις αναζητούν «διέξοδο μόνο στην πτώση της κυβέρνησης της ΝΔ, ή στην παραίτηση Μητσοτάκη, ή στο να μπουν φυλακή κάποιος ένοχος!»! Μάλιστα, υποστηρίζει ότι αυτή η κατεύθυνση (για την πτώση της κυβέρνησης) είναι καθοδηγούμενη από «αστικές δυνάμεις, επιχειρηματικά συμφέροντα, που... κίνησαν μηχανισμούς, ΜΜΕ». Η συκοφαντία προχωράει όμως αρκετά βήματα παραπέρα. Ταυτίζουν όσες δυνάμεις παλεύουν για την πτώση της κυβέρνησης με την ακροδεξιά του Βελόπουλου ή με το προσωπαγές μόρφωμα της Κωνσταντοπούλου. Επιτίθενται στο κίνημα των Τεμπών ανακαλύπτοντας «ορισμένα μεγάλα επιχειρηματικά και πολιτικά συμφέροντα, που θέλουν να αξιοποιήσουν διάφορους 'διαθέσιμους', που μιλάνε εξ ονόματος των νεκρών και των συγγενών τους» (Γ2). Η αλήθεια είναι ότι αν κάτι τέτοιο συμβεί (δεν μπορεί να αποκλειστεί κατηγορηματικά), ένας από τους πρώτους υπεύθυνους θα είναι το ίδιο το ΚΚΕ, που δεν έκανε τίποτα για να αναπτύξει αυτό το κίνημα, παρά μόνο για να το «πνίξει» ελπίζοντας να μαζέψει ψήφους.

Σύμφωνα με τις Θέσεις, το πολιτικό σκηνικό αναπροσαρμόζεται και σταθεροποιείται (! – σε συνθήκες όπου ο κατακερματισμός και η ρευστότητά του είναι προφανή και τεράστια). Νέα κόμματα δημιουργούνται, που εγκλωβίζουν τις μάζες και καλύπτουν το πολιτικό κενό. Μάλιστα, οι Θέσεις φτάνουν στη (γελοία) εφεύρεση ενός ισχυρού ρεύματος Σοσιαλδημοκρατίας με «ισχυρή κοινωνική βάση μέσα σε τμήματα της εργατικής τάξης» (Γ3).

Η μόνιμη πολιτική κρίση του ελληνικού αστισμού, αποτέλεσμα της κρίσης/χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού το 2010 (Μνημόνια), του «κοινωνικού πολέμου 2010-2012» (στον οποίο το ΚΚΕ είχε αντιταχθεί σφόδρα) κ.λπ., που έπληξαν βαρύτατα τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, αποσιωπάται εντέχνως. Η κοινωνική απομόνωση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ), η εξαφάνιση

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

μνημονιακών ρεταλιών (ΛΑΟΣ, ΠΟΤΑΜΙ, ΑΝΕΛ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.), η αδυναμία ενσωμάτωσης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, η διάλυση του δικομματικού συστήματος, η ανακύκλωση φθαρμένων προσώπων (Τσίπρας, Σαμαράς), η προοπτική κυβερνητικής αστάθειας, τα διαρκή σκάνδαλα που αγγίζουν όλες τις πολιτικές δυνάμεις κ.λπ. είναι για το ΚΚΕ μόνο μηχανορραφίες της αστικής τάξης και των μηχανισμών της, που οδηγούν σε μια νέα φάση σταθερότητας. Αναρωτιέται κανείς αν π.χ. η οργή και οι κινητοποιήσεις των αγροτών ενεργοποιήθηκαν από κάποια «επιχειρηματικά συμφέροντα» ή αν οδηγούν σε... βαθύτερη πολιτική ενσωμάτωση!

Το μένος ενάντια στο σύνθημα «κάτω η κυβέρνηση» αναδεικνύει κάτι ακόμα: την πλήρη προσαρμογή του ΚΚΕ στον αστικό κοινοβουλευτισμό. Φυσικά, το δώξιμο του Μητσοτάκη μπορεί άμεσα να οδηγήσει σε μια επόμενη αστική κυβέρνηση (αν δεν έχουμε επαναστατική κατάσταση, αν η εργατική τάξη δεν είναι έτοιμη να θέσει θέμα εξουσίας) – αυτό όμως δεν ακυρώνει την πολιτική σημασία της τιμωρίας της κλίκας Μητσοτάκη. Ούτε κάνει αδιάφορο το αν μια τέτοια πτώση της κυβέρνησης θα γίνει μέσα σε συνθήκες αγώνων ή όχι. Όπως έχει δείξει πολλές φορές η ιστορική εμπειρία, μια τέτοια εξέλιξη θα τονώσει το ηθικό και την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων, θα δώσει «ανάσα» στην ελληνική κοινωνία, θα απομονώσει παραπέρα το αστικό πολιτικό σκηνικό και θα αποδυναμώσει την όποια επόμενη κυβέρνηση. Με άλλα λόγια: θα δημιουργήσει προϋποθέσεις για μια άνοδο των ταξικών αγώνων, για μια ενίσχυση του εργατικού κινήματος. Όπως πάντα στην ιστορία του, το ΚΚΕ εχθρεύεται μια τέτοια προοπτική, ότι δεν μπορεί να ελέγξει, μια μαζική ριζοσπαστικοποίηση. Επενδύει στην απογοήτευση, ώστε να εμφανίζεται ως μοναδική εναλλακτική («αποκούμπι στις θύελλες» και τα συναφή) και να εξαργυρώνει όση δυσάρεσκεια μπορεί σε ψήφους για «περισσότερους κομμουνιστές βουλευτές», που με κάποιον τρόπο «σώζουν τον λαό».

Η θέση του ΚΚΕ απέναντι στον πόλεμο είναι μια αντανάκλαση τυχοδιωκτικών θέσεων στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό (Β7) και των «ίσων αποστάσεων» ακόμα και απέναντι στους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ (Α2-Α7). Αφού έχει χαρακτηρίσει τη σύγκρουση των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας ως παζάρι που ωφελεί αμφότερους, βλέπει το κύριο πρόβλημα στην καταπάτηση των (αστικών) «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας». Επικεντρώνει σχεδόν αποκλειστικά στην επιθετικότητα από την πλευρά της Τουρ-

κίας, αντικειμενικά δίνοντας άλλοθι ή αθλώνοντας την τυχοδιωκτική φυγή της «δικής μας» ελληνικής αστικής τάξης προς τον πόλεμο, τους εξοπλισμούς, τον ρόλο «δεδομένου και πρόθυμου συμμάχου» των ΗΠΑ, με σκοπό να ξεφύγει από μια μεγάλη υποβάθμιση απέναντι στην ενισχυόμενη Τουρκία (ή να προσπαθήσει να διαχειριστεί μια τέτοια εξέλιξη).

Υπερασπιζόμενο τα «κυριαρχικά δικαιώματα», το ΚΚΕ στοιχίζεται με μια βασική γραμμή όλων των αστικών δυνάμεων, που τη χρησιμοποιούν για την αύξηση των εξοπλισμών, την εμπλοκή/συμμετοχή όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο (ανεξάρτητα από το τι μπορούν να ευελπιστούν να πετύχουν με αυτήν την πολιτική). Αντί να επικεντρώσει στους τρομακτικούς κινδύνους για τον ελληνικό λαό αλλά και όλους τους λαούς της περιοχής, εγκλωβίζει την εργατική τάξη στις διενέξεις από την πλευρά της «δικής μας» αστικής τάξης.

Προφανώς, δεν υπάρχει στις Θέσεις ο «πόλεμος κατά του πολέμου», η μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο, η ανάγκη διεξόδου με κατεύθυνση την εξουσία των εργαζομένων και τον Σοσιαλισμό, ενάντια στις αντιδραστικές αστικές τάξεις και τους ιμπεριαλιστές. Μόνο σκόρπια, άνευρα συνθήματα: «ενδυνάμωση του μετώπου ενάντια στην πολεμική οικονομία», «ανάδειξη του ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του πολέμου» κ.ά. Πολύ σημαντικό: δεν αναφέρεται η κρισιμότητα της ανάπτυξης ενός αντιπολεμικού, διεθνιστικού κινήματος. Διόλου περίεργο, εφόσον το ΚΚΕ όλο το προηγούμενο διάστημα χτύπησε κάθε τέτοια προσπάθεια ή είχε μια θολή στάση (σαμπόταρε ή καλούσε συγκεντρώσεις σε διαφορετικές μέρες, κατηγορούσε κατά περίπτωση ως αντισημιτισμό την παρεμπόδιση του ισραηλινού κρουαζιερόπλοιου κ.ά.).

Στον απολογισμό-σχεδιασμό «ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ», παρουσιάζεται ο «πρωτοπόρος» ρόλος του ΚΚΕ στην «ανασυγκρότηση» του εργατικού κινήματος, η ενίσχυση των γραμμών του, ο «πρωταγωνιστικός» ρόλος στις κινητοποιήσεις: «Όλες οι πανελλαδικές απεργίες αυτά τα τέσσερα χρόνια ... έγιναν κάτω από την αγωνιστική πίεση των πρωτοβουλιών του ΠΑΜΕ» (Α1-Α2) – χωρίς να σχολιάζεται αν υπήρχε συνείδηση, κλιμάκωση, αποτελέσματα κ.λπ.

Η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Το ΚΚΕ αποτελεί τροχοπέδη στην ανάπτυξη, την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Α) Απουσίαζε από όλες τις κρίσιμες μάχες: αγώνας για την υπεράσπιση του απεργού πείνας Π. Ρούτσι, πολλές αντιπολεμικές κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη, απεργία

ΠΕΝΕΝ κ.ά. Έχει μια «διπρόσωπη» στάση στην αποχή-απεργία των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση. Χτυπάει επανειλημμένα και «από μέσα» το φοιτητικό κίνημα (π.χ. σταματώντας τις μεγάλες κινητοποιήσεις του 2024 ενάντια στην πραξικοπηματική παράκαμψη του Άρθρου 16 και την ίδρυση των ιδιωτικών «ΑΕΙ»). Πολεμάει με μανία κάθε σύνθημα αντικυβερνητικό, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ. – δηλ. ότι ενοποιεί τους αγώνες πάνω σε συγκεκριμένους στόχους: «Τα συνθήματα της 'επανακρατικοποίησης', των 'μέτρων αντιμετώπισης της ακρίβειας'... είναι πολιτική διαχείρισης του καπιταλιστικού συστήματος (Α3). Τότε π.χ. γιατί ζητάει το ΚΚΕ κατάργηση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας; Μήπως αυτό θα καταργούσε τον καπιταλισμό; Απόλυτος παραλογισμός και καιροσκοπισμός... Γ) Βάθυνε την κρίση στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα πρωτοστατώντας σε σκηνικά βίας και νοθείας σε σειρά σωματείων ή ομοσπονδιών. Δ) Μαζί με τις αστικές δυνάμεις, ουσιαστικά συνθηκολόγησε σε κρίσιμα μέτωπα πάλης και αντεργατικές επιθέσεις (π.χ. εφαρμογή Ηλεκτρονικών Μητρώων).

Επίλογος

Με όλα αυτά, το ΚΚΕ ενδιαφέρεται εν τέλει μόνο για τη συνδικαλιστική και πολιτική εκλογική του ενίσχυση. Το πρόβλημα του, όμως, είναι βαθύτερο από ό,τι φαίνεται σε πρώτη ματιά. Σε μια περίοδο βαθιάς οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης (απαξίωση των αστικών θεσμών με τα σκάνδαλα κ.ά.), όπου κυβερνήσεις όπως του Μητσοτάκη αδυνατούν να ενσωματώσουν τις μάζες, όπου οι εναλλακτικές εμφανίζονται εξ αρχής «καμμένες» ή εύθραυστες, η οργή και η αγανάκτηση των εργαζομένων αναζητά απαντήσεις, μια διέξοδο στην αβίωτη κατάσταση – και «συναντά» ένα ΚΚΕ που ολοκληρώνει την προσαρμογή του στο αστικό καθεστώς, με έναν όλο και μεγαλύτερο συντηρητισμό. Αργά η γρήγορα, το ΚΚΕ θα βρεθεί υπόλογο στους εργαζόμενους και τη νεολαία γι' αυτές τις επιλογές του.

Με τον τρόπο τους, μέσα από αντιφάσεις και δυσκολίες, οι εργαζόμενοι σήμερα κατανοούν ότι δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις. Τέτοια είναι και η πρόταση, η πολιτική πρακτική του ΚΚΕ, οδηγώντας ξανά σε αδιέξοδο, που ήδη φαίνεται και θα αποκαλυφθεί ακόμα περισσότερο. Αυτό θα ανοίξει επιπλέον δρόμους για την αναζήτηση της μόνης πραγματικής εναλλακτικής: μια ισχυρή, ενωτική, ταξική, ασυμβίβαστης Επαναστατικής Αριστεράς – η ΟΚΔΕ βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μάχης για την οικοδόμησή της.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 2025

Ακρίβεια, φτώχεια και καταστολή

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ

**Μια γενικευμένη
αίσθηση ασφυξίας
που οδηγεί τους
εργαζόμενους
και τα φτωχά
λαϊκά στρώματα
με μαζικούς
όρους στον
δρόμο του αγώνα
γκρεμίζοντας
το 41% και
δείχνοντας
την έξοδο στο
καθεστώς
Μητσοτάκη.**

Το 2025 ήταν άλλη μια χρονιά, που η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού χτύπησε βάρβαρα εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα. Σημαδεύτηκε από την ακρίβεια, την έκρηξη για το έγκλημα των Τεμπών με 57 νεκρούς, το σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ, την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο. Μια γενικευμένη αίσθηση ασφυξίας που οδηγεί τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με μαζικούς όρους στον δρόμο του αγώνα γκρεμίζοντας το 41% και δείχνοντας την έξοδο στο καθεστώς Μητσοτάκη.

Στην οικονομία, το δημόσιο χρέος αναμένεται να κινηθεί κοντά στο 150% του ΑΕΠ έως το τέλος του 2025. Μέχρι τον Σεπτέμβριο, το πρωτογενές πλεόνασμα έφτασε τα 9,35 δισ. ευρώ (υπερδιπλάσιο του στόχου), ενώ προβλέπεται στο 2,5% του ΑΕΠ για το 2025, αποτέλεσμα της φορολογικής αφαίμαξης. Η αύξηση του κατώτατου μισθού από 830 σε 880 ευρώ μικτά από 01/04 αποδείχτηκε κοροϊδία, εξανεμίστηκε από το κύμα ακρίβειας. Τα ενοίκια αυξήθηκαν κατά 53,5% την τελευταία βετία και αποτελούν πλέον το ένα τρίτο του εισοδήματος. Το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας συνεχίζεται με τελευταίο επεισόδιο το κλείσιμο 204 καταστημάτων των ΕΛΤΑ πανελλαδικά μέχρι τις αρχές του νέου έτους.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, που ξέσπασε μέσα στο καλοκαίρι, αποκάλυψε πως μια χούφτα ημέτεροι της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ με δομή οργανωμένου εγκλήματος ξεκοκαλίζουν για πολλά χρόνια τις επιδοτήσεις των αγροτών δηλώνοντας ψεύτικη παραγωγή. Οι εικόνες των στελεχών με τις φεράρι, αλλά και το νέο σχέδιο συγκάλυψης που μπήκε σε εφαρμογή από την πρώτη στιγμή αποκάλυψε τη σαπίλα της κυβέρνησης Μητσοτάκη, και συνολικά του νεοφιλελευθερισμού. Από την άλλη, η απουσία αντιπολίτευσης μεγαλώνει την απόσταση μεταξύ του επίσημου πολιτικού σκηνικού και των λαϊκών στρωμάτων, όπως καταγράφεται στα δημοσκοπικά ποσοστά όλων των κομμάτων.

Η ΕΚΡΗΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

► Στις 26/1, μετά την αποκάλυψη του

ηχητικού ντοκουμέντου που αποδείκνυε ότι πάνω από τους μισούς θανάτους οφείλονται σε έκρηξη από παράνομα εύφλεκτα υλικά, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα κινη-

τοποιήθηκαν για να καταγγείλουν το κρατικό έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυψη. Η κοινωνική έκρηξη επέβαλε την 24ωρη Γενική Απεργία στις 28/2, με πρωτοφανή ποσοστά συμμετοχής και μια κινητοποίηση στον δρόμο που ήταν η μαζικότερη της Μεταπολίτευσης. Στην Αθήνα 1εκατ, στη Θεσσαλονίκη 300.000, στη χώρα σχεδόν 2εκατ. σε 300 πόλεις και χωριά, και σε ακόμη 45 διαφορετικές χώρες! Κεντρικό σύνθημα «Δεν έχουμε Οξυγόνο», και πολιτικά αιτήματα όπως «Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων», «Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν», «Τώρα στο δημόσιο οι συγκοινωνίες». Η νεολαία συμμετείχε σε τεράστια μαθητικά και φοιτητικά μπλοκ, ενώ ολόκληρη η χώρα παρέλυσε, αφού πλατιά μικροαστικά στρώματα, βασικό στήριγμα του Μητσοτάκη, συμμετείχαν δίχως προηγούμενο.

► Αυτή η κοινωνική έκρηξη δεν αφορούσε στενά την υπόθεση των Τεμπών. Συμπύκνωσε όλη την τεράστια κοινωνική οργή και δυσαρέσκεια για την υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου, τη φτωχοποίηση, τη συρρίκνωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών από τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους. Το καθεστώς Μητσοτάκη προσπάθησε να φοβίσει τις μάζες, να τις συγχύσει και κυρίως να τις αποπροσανατολίσει. Με την πλήρη βοήθεια της λεγόμενης αντιπολίτευσης, με τις κοινοβουλευτικές επιτροπές-πλυντήριο κάθε αστικής εξουσίας και την ανύπαρκτη αστική Δικαιοσύνη. Ταυτόχρονα, τα κυβερνητικά στελέχη φρόντιζαν να «μπαζώνουν» το έγκλημα με κάθε τρόπο, όπως κάνουν πάντα. Χωρίς όμως αποτέλεσμα, γιατί το κοινωνικό τσουνάμι της 28/2 σάρωσε τις αυταπάτες των μαζών, καταδίκασε αμετάκλητα την κυβέρνηση των δολοφόνων, τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, το αστικό σύστημα και τους σάπιους θεσμούς τους (δικαιοσύνη, βουλή). Ήταν τόσο σοβαρές οι ρωγμές στο πολιτικό σύστημα, που ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει το αλαζονικό και βοναπαρτιστικό ύφος, ενώ προκάλεσε και εξακολουθεί να προκαλεί σοβαρές πολιτικές διεργασίες και μετατοπίσεις.

► Στις 15/9 Ο Π. Ρούτσι, πατέρας του θύματος Ντένις, ξεκίνησε απεργία πείνας με αίτημα την εκταφή του παιδιού του και την πραγματοποίηση τοξικολογικών εξετά-

σεων, για να εντοπιστούν τα αίτια θανάτου. Γύρω του συσπειρώθηκε ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης από χιλιάδες εργαζόμενους και νέους, ενώ η Επιτροπή Αλληλεγγύης με καθημερινή δράση στο Σύνταγμα συνέβαλε στην εξάπλωση του αγώνα στους χώρους δουλειάς, τις σχολές και τις γειτονιές, και εν τέλει τον οδήγησε στη νίκη καταφέροντας ένα σοβαρότατο πλήγμα στο καθεστώς Μητσοτάκη. Η κυβέρνηση, ενώ αρχικά κρύφτηκε πίσω από την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη με τόνους ψέματα και υπεκφυγές, κατόπιν αποδέχτηκε την πραγματοποίηση εκταφής χωρίς διενέργεια εξετάσεων, για να αποδεχτεί στο τέλος το σύνολο των αιτημάτων. Ήταν μια καλή απάντηση σε όλους αυτούς (Άδωνις, Φλωρίδης, γκεμπελίσκοι των ΜΜΕ) που δεν έπαψαν να συκοφαντούν και να βρίζουν τον απεργό, τους γιατρούς, τους αλληλέγγυους. Οι πλήρεις εξετάσεις απειλούν να ανατρέψουν το fast track εισαγγελικό πόρισμα της ντροπής, που άφηνε τεράστια κενά στη δικογραφία.

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

► Η Γενική Απεργία στις 9/4 με αιτήματα για αυξήσεις μισθών, σοβαρά υπονομευμένη από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία που δεν τη συνέδεε με τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, ούτε με το πάνδημο αίτημα «Να πέσει η κυβέρνηση της συγκάλυψης» είχε περιορισμένη επιτυχία. Ωστόσο δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι απήργησαν και διαδήλωσαν, δείχνοντας την αβίωτη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στις ζωές μας.

► Από τις 15/06 η απεργία της ΠΕΝΕΝ πήρε μαχητικά χαρακτηριστικά και μετά από δέκα μέρες κατάφερε να υποχρεώσει ΣΕΕΝ, Attica Group & Grimaldi σε συμφωνία για θεσμικά, οικονομικά και κλαδικά αιτήματα (πχ. ΣΣΕ, δύο ρεπό τον μήνα εκτός πλοίων), σπάζοντας μια περίοδο τρομοκρατίας 30 χρόνων. Η ενότητα, η μαχητικότητα και αποφασιστικότητα των Ναυτεργατών στάθηκαν ανυπέρβλητο εμπόδιο στα κύματα επιθέσεων της κυβέρνησης και των εφοπλιστών, που κήρυσσαν τις απεργίες απανωτά παράνομες. Η νίκη της ΠΕΝΕΝ είναι οδηγός για όλους τους εργαζόμενους, πώς μπορούμε να νικάμε μόνο με ανυποχώρητους αγώνες.

Καταστολή για τους εργαζόμενους

ΚΑΛΥΨΗΣ, ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

► Μέσα σε όλο το 2025 κλιμακώθηκε ο αγώνας στο franchise κατάστημα των YES!STORES στη Θεσσαλονίκη για τη διεκδίκηση δεδουλευμένων ενός εργαζομένου και εφαρμογής της υποχρεωτικής κλαδικής συλλογικής σύμβασης. Με τη σύλληψη του εργαζόμενου και ενός συνδικαλιστή με την αναίσχυντη κατηγορία του εκβιασμού, για να αθωωθούν πλήρως στο δικαστήριο! Με την εκδικητική απόλυση του εργαζόμενου λίγες μέρες μετά και τη σύλληψη των 28 αλληλέγγυων σε παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα, χωρίς τελικά να τους απαγγελθούν κατηγορίες στο δικαστήριο! Οι παραστάσεις διαμαρτυρίας συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό, αποδεικνύοντας ότι στο δρόμο και με τους αγώνες μας σπάμε την τρομοκρατία.

► Νέα Γενική Απεργία στις 14/10 ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο για 13ωρη(!) εργασία, ένας νόμος έκτρωμα στη χώρα με τον υψηλότερο μέσο όρο εργασίας και πρωταθλήτρια στις υπερωρίες στην ΕΕ. 150 χρόνια εργατικών κατακτήσεων καταργούνται από τη μαφία Μητσοτάκη, ενώ το 13ωρο σχολιάστηκε ειρωνικά από τα ειδησεογραφικά πρακτορεία σε όλο τον κόσμο. Αντί για «ανάπτυξη» μας βυθίζουν στη φτώχεια και εξαθλίωση, απαιτώντας να πληρώνουμε οι εργαζόμενοι την κρίση του συστήματός τους και τα σκάνδαλά τους.

ΟΡΓΙΟ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

► Η καταστολή κάθε διαμαρτυρίας ήταν χαρακτηριστική της απομόνωσης της κυβέρνησης, αλλά και της λυσσασμένης επιμονής της να τσακίσει τους εργαζόμενους, τους νέους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της ακραίας νεοφιλελεύθερης και ταξικής πολιτικής. Ξύλο και καταστολή για όλη την κοινωνία, ατιμωρησία και συγκάλυψη για τα «γαλάζια παιδιά» και τα στελέχη τους.

► Τον Μάρτη η εκπαιδευτικός Χ.

Χότζογλου τίθεται σε δυνητική αργία με απόφαση του υπουργού Πιερρακάκη, με σκοπό να κάμψει την αντίσταση των εκπαιδευτικών στην αξιολόγηση. Τον Μάιο η εκπαιδευτικός αθρώνεται και τον Ιούνιο ξανατίθεται σε αργία. Εκατοντάδες εκπαιδευτικοί έχουν διωχθεί με πειθαρχικά, αλλά ο σκληρός αγώνας τους έχει εμποδίσει την κυβέρνηση επί σειρά ετών να εφαρμόσει την αξιολόγηση στο δημόσιο, δηλαδή τις μαζικές απολύσεις.

► Στις 18/04 η αστυνομία εισβάλλει στις φοιτητικές εστίες στα Γιάννενα για να διώξει τους φοιτητές δήθεν λόγω «ανακαίνισης» και κάνει 2 προσαγωγές. Επίθεση ενδεικτική της λύσσας της κυβέρνησης για κατάργηση κάθε δημόσιου αγαθού.

► Στις 14/10 ΜΑΤ και ΟΠΚΕ εισβάλουν στην Αρχιτεκτονική του ΕΜΠ και συλλαμβάνουν φοιτητές, που πραγματοποιούσαν κατάληψη της σχολής τους και συμμετοχή στη Γενική Απεργία μετά από απόφαση του συλλόγου τους. Μαζικά προσήχθησαν και οι αλληλέγγυοι που συγκεντρώθηκαν έξω από τα δικαστήρια.

► Στις 07/10 η μαζική πορεία αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό χτυπήθηκε βίαια από την αστυνομία με 18 συλλήψεις και δεκάδες τραυματίες. Λίγες ημέρες μετά το σχέδιο Τραμπ για κατάπαυση πυρός στη Γάζα η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τους διαδηλωτές υπέρ της Παλαιστίνης σαν τρομοκράτες.

► Στις 8/11 το συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών αποφάσισε την παράταση της προφυλάκισης του Ν.Ρωμανού και του Α.Κ. για άλλους 6 μήνες με κατασκευασμένα στοιχεία (αμφισβητούμενο δακτυλικό αποτύπωμα σε σακούλα που επιβίωσε έκρηξης). Ο εισαγγελέας είχε αντίθετη πρόταση, αλλά η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» του Μητσοτάκη στοχοποιεί τον Ν.Ρωμανό, ώστε να ξεγράψουν από τη συλλογική μνήμη την εξέγερση του 2008.

► Λίγο μετά τη νίκη της απεργίας πείνας του Π.Ρούτσι, η κυβέρνηση επέβαλε νόμο για την απαγόρευση διαδηλώσεων

μπροστά στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη. Ένα νομοθέτημα χουντικής έμπνευσης, ευ-

θεία επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες αλλά και πράξη εκδίκησης της κυβέρνησης απέναντι στη νίκη του κινήματος συμπαράστασης στον Π. Ρούτσι. Στις 14/11 τα ΜΑΤ με χρήση χημικών συλλαμβάνουν 23 διαδηλωτές που πραγματοποιούσαν συγκέντρωση στο σημείο και το δικαστήριο την επομένη τους καταδικάζει σε 9μήνες φυλάκιση!

► Οι κινητοποιήσεις των αγροτών από τις αρχές Οκτώβρη χτυπήθηκαν από την πρώτη στιγμή βίαια από την αστυνομία, με χαρακτηριστική τη σύλληψη του αντιπροέδρου του Αγροτικού Συλλόγου Λιβαδειάς, την ώρα που έκανε δηλώσεις. Οι αγρότες βγήκαν φέτος ακόμη πιο μαζικά και αποφασιστικά στα μπλόκα, καθώς ο αγροτικός τομέας είναι κατεστραμμένος από την ακρίβεια σε ενέργεια και λιπάσματα, τις πλημμύρες, την ευλογία και κυρίως από τις καταστροφικές πολιτικές κυβέρνησης και Ε.Ε. Η επιβίωση των αγροτών κρέμεται από μια κλωστή, αφού οι επιδοτήσεις είναι στο 1/5 του πραγματικού κόστους της παραγωγής. Την ώρα που τα αρπακτικά του ΟΠΕΚΕΠΕ χαίρουν προνομιακής προστασίας από την κυβέρνηση και μένουν ατιμώρητα, η αστυνομία με εντολές της ξεσπά με λύσσα στα μπλόκα, που συνελίχονται σε εθνικές οδούς και τελωνεία.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΣΜΟΣ

► Η ένταση της καταστολής γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη, καθώς συμβαδίζει με την τυχοδιωκτική, πλήρη σύμπλευση με τα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ και τη μετατροπή της χώρας σε βάση-ορμητήριο, «ενεργειακό κόμβο» και «οικόπεδο» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εμπλέκει συνειδητά τη χώρα όλο και περισσότερο στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ και Ε.Ε. Χαρακτηριστική είναι η στάση της στον πόλεμο της Ουκρανίας, όπου συμπαράσσεται με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για τη συνέχιση του αιματοκυλίσματος με κάθε κόστος. Μπροστάρης και στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, χειροκροτά

τον σφαγέα Νετανιάχου, μεταφέρει και προστατεύει πολεμικό υλικό προς το Ισραήλ. Οι δηλώσεις Δένδια που θέλει να υποδεχόμαστε περήφανα τα φέρετρα του πολέμου θέλουν να προετοιμάσουν την κοινή γνώμη για πολεμικές συρράξεις και ανθρωποθυσίες στο βωμό του καπιταλιστικού συστήματος και των κερδών τους. Το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2026 προβλέπει 45 εκατ. ευρώ για την Ουκρανία, πλήρεις φορολογικές απαλλαγές για την πολεμική βιομηχανία ύψους 150 εκατ. και εξοπλιστικές δαπάνες 2,3 δισ. ευρώ.

► Μέσα στη χρονιά πραγματοποιήθηκαν πολλές και μαζικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον χεμαζόμενο παλαιστινιακό λαό, μέρος του μεγάλου αντιπολεμικού κινήματος που αναπτύσσεται σε όλο τον κόσμο. Οι μαζικές συγκεντρώσεις στο λιμάνι του Πειραιά κατάφεραν να εμποδίσουν τον εφοδιασμό του πλοίου “Ever Golden” με πολεμικό χάλυβα προς το Ισραήλ. Μέσα στο κατακάλοιρο χιλιάδες συμμετείχαν στις μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στο κρουαζιερόπλοιο Crown Iris με επιβάτες στρατιώτες του ισραηλινού στρατού εμποδίζοντάς το να αγκυροβολήσει στα ελληνικά νησιά. Οι κραυγές των κυβερνητικών στελεχών και των φερέφωνών τους για «αντισιμιτισμό», «ρατσισμό» και «τρομοκράτες» έπεσαν στο κενό. Δεν κατάφεραν να εμποδίσουν το κύμα αλληλεγγύης παρά τις απειλές, τις απαγορεύσεις και τα βίαια χτυπήματα.

Στην εκπνοή του 2025 ο Μητσοτάκης και η άθλια συμμορία του είναι πιο απομονωμένοι από ποτέ. Η σύσσωμη συμπαράσταση που εκδηλώνεται στον αγώνα των αγροτών είναι ενδεικτική της διάθεσης των μαζών να απαλλαγούν από αυτή την κυβέρνηση. Δεν μπορούν να αξιοποιήσουν καμία από τις γνωστές συνταγές τους: κοινωνικός αυτοματισμός, συκοφαντίες, καταστολή, διώξεις. Με το νέο έτος να εξαπολύσουμε μια καθολική αντεπίθεση με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις για να διώξουμε το λαομίσητο καθεστώς Μητσοτάκη.

Γκιλφόιλ, αέριο, «ενεργειακός κόμβος»: Οι κίνδυνοι μεγάλωνουν

«Ο πρόεδρος Τραμπ με επέλεξε... λόγω του σημαντικού ρόλου της Ελλάδας στην περιοχή... αυτό που βλέπουμε είναι την Ελλάδα να γίνεται ενεργειακός κόμβος». Έτσι εγκαταστάθηκε την 1η Νοέμβρη η νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ Κίμπερλι Γκιλφόιλ, «πιάνοντας» άμεσα δουλειά. Στις 6-7/11, διοργανώθηκε το «Διατλαντικό φόρουμ για τη συνεργασία στην Ενέργεια» μαζί με αξιωματούχους της κυβέρνησης Τραμπ και τον υπουργό Ενέργειας των ΗΠΑ Κρις Ράιτ (είναι και μεγαλοεστέλεχος της εταιρίας εξορύξεων Liberty Energy). Με τις γνωστές φανφάρες για τη γεωπολιτική θέση της Ελλάδας και την αξιοπιστία της ως σύμμαχου, αποφασίστηκε να μετατραπεί η χώρα σε «βαποράκι» μεταφοράς του αμερικανικού LNG (υδροποιημένο φυσικό αέριο) προς τη νοτιοανατολική Ευρώπη, για να «απεξαρτηθεί» από το ρωσικό φυσικό αέριο.

Στις 16/11, υπογράφηκε στο Μαξίμου παρουσία των Μητσοτάκη-Ζελένσκι-Γκιλφόιλ η νέα ενεργειακή συμφωνία για μεταφορά LNG στην Ουκρανία: οι αγωγοί θα ξεκινούν από την Αλεξανδρούπολη, θα διασχίζουν Βουλγαρία, Ρουμανία, Μολδαβία – προσδένοντας έτσι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός τα τέσσερα κράτη και ενισχύοντας τον αντιρωσικό άξονα.

Αυτός είναι ο «κάθετος διάδρομος», που βαφτίζεται εγγύηση για την ενεργειακή «αυτονομία». Αυτό σημαίνει ενεργειακή εξάρτηση από τις ΗΠΑ και θα κοστίζει στα νοικοκυριά αυξήσεις στα τιμολόγια. Το υδροποιημένο φυσικό αέριο είναι πιο ακριβό από το ρωσικό, έχει υψηλότερο κόστος (πρέπει να καταψυχθεί στους -162°C για να μεταφερθεί). Η μεταφορά

απαιτεί ειδικά φορτηγά ή πλοία, επιφέροντας πολύ βαρύτερες περιβαλλοντικές επιπτώσεις από τους κοινούς αγωγούς και μεγαλύτερους κινδύνους από διαρροές και ατυχήματα.

Ξεπούλησαν το λιμάνι της Ελευσίνας

Ο Τραμπ έχει εξαρχής ανοίξει παγκόσμιο μέτωπο ενάντια στην κινέζικη ιδιοκτησία λιμανιών και ναυτιλιακών υποδομών και η Γκιλφόιλ είχε διαμαρτυρηθεί έντονα για την ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά (ΟΛΠ) στην κινέζικη COSCO, την οποία χαρακτήρισε «ατυχή». Λίγες μέρες μετά, η κυβέρνηση έσπευσε να την ικανοποιήσει: με νομοθετική ρύθμιση του υπουργείου Ανάπτυξης, επιτρέπεται στην ONEX (εταιρία με συμμετοχή αμερικανικών συμφερόντων) να επεκτείνει τις δραστηριότητές της σε εμπορική και ενεργειακή λειτουργία, καθώς και σε λιμενικό έργο – κίνηση που φιλοδοξεί να είναι στρατηγική. Με το νέο σχέδιο για τα Ναυπηγεία Ελευσίνας, ιδιοκτησίας πλέον της ONEX (όπως και το Νεώριο Σύρου), θα μπορούν να μεταφέρονται LNG, κοντέινερ και χύδην φορτία. Παραχωρούνται επιπλέον 400 στρέμματα (προστίθενται στα ήδη 800), ώστε να αναπτυχθούν νέες λιμενικές, εμπορικές και αμυντικές υποδομές. Η επένδυση υπολογίζεται στα 1 δισ. ευρώ – και κάτι μας λέει ότι θα πληρωθεί από τον ελληνικό λαό.

Τον Οκτώβρη του 2025, οι ΗΠΑ έγιναν η πρώτη χώρα στον κόσμο που κατάφερε να εξάγει πάνω από 10 εκ. τόνους φυσικού αερίου στο διάστημα ενός μήνα. Οι έλληνες εφοπλιστές κερδίζουν τεράστια ποσά από τη θαλάσσια μεταφορά του LNG. Σύμφωνα με τον Ράιτ, το ένα τρίτο της παγκόσμιας διακίνησης LNG γίνεται από ελληνικές ναυτιλιακές εται-

ρείες. Τα ΜΜΕ πανηγυρίζουν και δεν ξεχνούν να μας θυμίζουν ότι οι μεγάλες αυτές «εθνικές επιτυχίες» ενοχλούν την Τουρκία. Πράγματι, με αυτήν την πολιτική των αντιδραστικών αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία μεγαλώνει ο κίνδυνος της έντασης και μιας σύγκρουσης με θύματα τους λαούς.

Η πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας διαρκώς ολισθαίνει. Η Ελλάδα, ήδη μια μνημονιακή Αποικία Χρέους, μετατρέπεται τώρα ακόμα πιο ανοιχτά σε «οικόπεδο» και «ξέφραγο αμπέλ» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού – που χρησιμοποιεί την κυβέρνηση και γενικά τις αστικές δυνάμεις σαν μαριονέτα, ξεφτιλίζοντας τον ελληνικό λαό καθημερινά. Υπουργοί και κομματικά στελέχη, επιχειρηματίες και ελίτ συνωστίζονται γύρω από τη νέα πρέσβειρα για φωτογραφίες, τεμενάδες, κολακείες. Η έλευση της Γκιλφόιλ θυμίζει μερικές από τις πιο σκοτεινές περιόδους της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας, όπως όταν η χούντα ξεφάντωνε στους αντίστοιχους «Αργυρούς» με τις αντίστοιχες «Γκιλφόιλ».

Οι αντιφάσεις που δημιουργούνται μέσα στην ελληνική κοινωνία είναι εκρηκτικές και οι εξελίξεις που εγκυμονούνται το ίδιο. Τα ανταλλάγματα, όπου προβλέπει ο ελληνικός αστισμός από την πλήρη στοίχιση με τις πιο ακραίες επιλογές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, είναι τουλάχιστον αμφίβολα. Σίγουρα δεν αφορούν κάποια «αναβάθμιση» που θα μπορούσε να ωφελήσει τον ελληνικό λαό (κάτι διαφορετικό από μια γερή «μπάζα» των εφοπλιστών ή των αμερικανικών πολυεθνικών από τις εξορύξεις). Αντίθετα: με τον χειρότερο, τον πιο ανελαστικό και μονόπλευρο, τυφλό και τυχοδιωκτικό τρόπο, ο ελληνικός αστισμός

«τα ποντάρει όλα» στις ΗΠΑ (και στους Σιωνιστές του Ισραήλ – άλλη «μεγάλη ευκαιρία» αυτή), εκθέτοντας τον ελληνικό λαό σε τεράστιους κινδύνους. Άγνωστο αν στα αστικά επιτελεία υπάρχει κανένας που μπορεί να σκεφτεί που οδεύει ο «ευρωπαϊκός προσανατολισμός της χώρας», όσο η πολιτική Τραμπ υποβαθμίζει δραστικά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές... αφού βέβαια τα πανηγύρια για τα οφέλη από την πώληση του ΟΛΠ στην Cosco έχουν ήδη περάσει σε δεύτερο πλάνο, σε συντονισμό με τα σχέδια μετατροπής και της χώρας μας σε αντιρωσικό και αντικινεζικό ορμητήριο.

Ο Τρότσκι είχε σημειώσει στις δημοσιογραφικές ανταποκρίσεις του στη διάρκεια των βαλκανικών πολέμων του 1912-1913: «Το γυάλισμα της μπότας έχει αναχθεί εδώ σε υψηλή και σύνθετη τέχνη. Οι ταμπέλες μιμούνται τις παριζιάνικες, το ίδιο και οι κοκότες... πίσω όμως από όλα αυτά, η Ανατολή σε παραμονεύει σε κάθε γωνία. Αφενός, οι κυρίες... είναι υπερβολικά καλά ντυμένες για τον δρόμο και το τελετουργικό γυάλισμα της μπότας μοιάζει πολύ ανατολίτικο. Αφετέρου η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού περπατάει ξυπόλητη...». Με όλο το θάρρος, να δώσουμε μια συμβουλή στους «μεγάλους συμμάχους και προστάτες» μας καθώς και στην καινούργια πρέσβειρα: «Εδώ είναι Βαλκάνια, δεν είναι παίξε γέλασε» – και κυρίως να φροντίσουμε ώστε να αναπτυχθεί έγκαιρα ένα ισχυρό αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντινατοϊκό κίνημα. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου απέναντι στους κινδύνους από την τυχοδιωκτική συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, στους πολέμους των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Μετά από το 3μερο του Πολυτεχνείου - Προβλήματα, προοπτικές, καθήκοντα

52 χρόνια μετά, φάνηκε για άλλη μια φορά το βαθύ αποτύπωμα της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου στη συνείδηση των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο γιορτασμός και οι διαδηλώσεις έδειξαν και φέτος ότι η μνήμη είναι ωπή, παρότι αποκάλυψαν και σοβαρά προβλήματα. Το τριήμερο ολοκληρώθηκε με μαζικές διαδηλώσεις, με τις μεγαλύτερες σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ιωάννινα. Μαζικότερη αυτή της Αθήνας προς την αμερικανική πρεσβεία (περίπου 30.000), με παλμό, συνθήματα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και ενάντια στον πόλεμο.

Το «κλίμα» του Πολυτεχνείου έδειξε πως η κυβέρνηση συγκεντρώνει το μίσος των «από κάτω», στέκει κοινωνικά απομονωμένη. Γι' αυτό κατέφυγε στην καταστολή. Αυτό έγινε έκδηλο με τα εμπόδια που έβαλαν τα «δικά της» Συμβούλια Διοίκησης των ΑΕΙ και πρυτάνεις στην οργάνωση του 3μέρου: προσπάθησαν να έχουν σε λειτουργία τις κάμερες στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου, ενώ άρχισε να προωθείται η «αλλαγή πλαισίου του εορτασμού», ουσιαστικά μια προσπάθεια βαθιάς υπονόμευσης αυτής της πολύχρονης παράδοσης. Φέτος, πριν από την πορεία της 17/11 η ΕΛΑΣ έστησε ξανά μια επιχείρηση τρομοκράτησης, με εξονυχιστικούς ελέγχους πριν την έναρξη των διαδηλώσεων, προληπτικές προσαγωγές και ιδιαίτερα έντονη παρουσία στο κομμάτι της πορείας με τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς – μια συνέχεια του μαύρου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης (χτύπημα πορείας για την Παλαιστίνη στην επέτειο της 7/10, συλλήψεις στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, καταδίκες φοιτητών κ.ά.).

Παρά τον «νόμο και τάξη», το σάπιο πολιτικό σκηνικό έχει ξεδοντιαστεί και έχει συγκεντρώσει πολλά βέλη στην πλάτη του. Η κλίκα Μητσοτάκη έχει υποστεί σοβαρά πλήγματα και τρανταγμούς, ακόμα και από το εσωτερικό

της ΝΔ. Ο υπόλοιπος μνημονιακός συρφετός, η «αντιπολίτευση» δείχνει σημάδια διάλυσης ή επιστρατεύει λύσεις εξαρχής φθαρμένες, αν όχι γελοίες και μισητές (κόμμα Τσίπρα, ΠΑΣΟΚ που λοξοκοιτάζει ή σπαράσσεται εσωτερικά, διαλυτική κατάσταση ΣΥΡΙΖΑ και Νέας Αριστεράς, γελοιότητες της περσόνας της Κωσταντοπούλου κ.ο.κ.). Το ρήγμα μεταξύ των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας και αυτού του πολιτικού σκηνικού βαθταίνει. Ενώ μετά από την καταστροφική «ανάπτυξη» του Μητσοτάκη, η οικονομία έχει βρεθεί σε άθλια κατάσταση: «οικονομία του καφέ», πτώση των αναμικτών ρυθμών αύξησης του ΑΕΠ, υπερπλεονάσματα φόρων και ακρίβειας (και πάρτι κερδών), Ταμείο Ανάκαμψης που μετά από ένα φαγοπότη οδεύει προς το τέλος του αφήνοντας τεράστιες τρύπες στη χρηματοδότηση της οικονομίας (και φέρνοντας πιο κοντά μια νέα, ακόμα χειρότερη χρεοκοπία), εξάπλωση της φτώχειας και ανασφάλειας...

Αυτή η κρίση φορτώνεται για άλλη μια φορά στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Η διάλυση-ιδιωτικοποίηση της δημόσιας υγείας και παιδείας προωθείται ταχύτατα, μετατρέποντας τα κοινωνικά αγαθά σε ακριβά εμπορεύματα, που μόνο όποιος έχει χρήματα θα αγοράζει (ιδιωτικά ψευτοπανεπιστήμια κ.λπ.). Τίποτε δε θα μείνει από τον δημόσιο πλούτο, που να μην έχει κλαπεί από τους φίλους του Μητσοτάκη, ούτε τα ΕΛΤΑ και το νερό. Εξοργίζουν με κάθε λογής σκάνδαλα όπως του ΟΠΕΚΕΠΕ, μετά από την οφθαλμοφανή συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών.

Τα λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες συνεχώς αρπάζονται για την ενίσχυση των εξοπλισμών, ενώ η κυβέρνηση της ΝΔ μας βυθίζει όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο για τα συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Στη στήριξη της Ουκρανίας και του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ προστέθηκαν οι πο-

λεμοκάπηλες δηλώσεις Δένδια να προετοιμαστούμε για «φέρετρα με ευρωπαϊκές σημαίες», που μας γυρνάει σε σκοτεινές εποχές.

Η τεράστια αποστοίχιση από το αστικό πολιτικό σκηνικό ανοίγει σημαντικές προοπτικές για τους αγώνες: μετά από προηγούμενους σταθμούς (28/2 και απεργία πείνας στο Σύνταγμα για τα Τέμπη κ.ά.), η μαζικότητα και η οργή στις αγροτικές κινητοποιήσεις δείχνουν τις δυνατότητες, την έκφραση στον δρόμο της συσσωρευμένης αγανάκτησης, καθώς ο κόσμος ασφυκτιά. Ωστόσο υπάρχουν και σοβαρά εμπόδια, που πρέπει να ξεπεραστούν. Το κλίμα (όπως και στο Πολυτεχνείο) δεν είναι βουβό, αλλά ακόμα δεν έχει γίνει ορμητικό και αποφασιστικό – ίσως οι αγροτικές κινητοποιήσεις «ταρακουνήσουν» τα πράγματα. Στη νεολαία, απουσιάζει η μαζική, οργανωμένη συζήτηση, συμμετοχή και κίνηση φοιτητών και μαθητών (ελάχιστες και αδύναμες συνελεύσεις κ.ά.), με τεράστια ευθύνη των οργανωμένων δυνάμεων, πρωτίστως των ρεφορμιστών (ΚΝΕ). Το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα δυσκολεύεται να εμφανιστεί αντίστοιχο με την περίοδο, κυρίως λόγω της πολιτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας όλων των αποχρώσεων («συμφωνία κοινωνικών εταίρων» από τη ΓΣΕΕ, λόγια, αδράνεια και διάσπαση από το ΠΑΜΕ). Σημαντική θα ήταν π.χ. η κήρυξη απεργίας για να συγκλίνουν τα αιτήματα των εργαζομένων με τον αγώνα των αγροτών – αλλά μέχρι στιγμής αυτές οι «ηγεσίες» δε φαίνεται να θέλουν να κινηθούν προς μια τέτοια ενωτική και αγωνιστική κατεύθυνση. Η πολύ περισσότερο να ενδιαφέρεται για μια συνέχεια, κλιμάκωση και προοπτική του αγώνα.

Η κατάσταση των οργανωμένων δυνάμεων, των ρεφορμιστών (ΚΚΕ) και του μεγαλύτερου μέρους της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, είναι αναντίστοιχη της κατάστασης – και πολλές φορές αυτές δρουν υπονομευτικά. Το ΚΚΕ έχει οχυρωθεί σε μια συντηρητική πολιτική, δε συγκρούεται με την κυβέρνηση

Μητσοτάκη και τις ιδιωτικοποιήσεις, προσπαθώντας να αναπαράγει τον μηχανισμό του στις πλάτες του κινήματος: καταγγέλλει λυσσασμένα για «διαχείριση», «σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες» κ.λπ. ό,τι δεν ελέγχει, απονεκρώνει σωματεία και συλλόγους, προσβλέπει μόνο στις εκλογές. Στην άκρα αριστερά, πολλές αδιέξοδες απόψεις, πρακτικές και εκλογικίστικες αυταπάτες αποκορυφώθηκαν πρόσφατα στα θλιβερά γεγονότα του 3μέρου – που δυστυχώς αντιμετωπίζονται με τον πιο ακατάλληλο τρόπο, συχνά με όρους «βεντέτας» και «κουτσομπολιού», δημιουργώντας καταστάσεις πλήρους ασυνενοησίας και επικίνδυνες. Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει το συντομότερο, το επιτάσσει το συμφέρον του κινήματος.

Σε μια δύσκολη αλλά «ενδιαφέρουσα» περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας, που εγκυμονεί κινδύνους αλλά και δυνατότητες, πρέπει να προβάλλουμε ένα διαφορετικό μέτωπο. Οι αγώνες του τελευταίου διαστήματος, μικροί και μεγάλοι (Τέμπη, απεργίες ΠΙΕΝΕΝ, αγώνας YES, μπλόκα αγροτών, κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, αντίσταση εκπαιδευτικών στην «αξιολόγηση» κ.ά.) δείχνουν τον δρόμο μακριά από έναν «μικρόκοσμο» απολίτικων αλληλοκαταγγελιών και απολίτικου «κανιβαλισμού» δυνάμεων του κινήματος. Ξεκινώντας από την κοινή δράση, από μια ενωτική πολιτική, με σύνθημα **Ενότητα στους Αγώνες, Αγώνας για την Ενότητα**, πρέπει να οργανώσουμε έναν αγώνα διαρκείας με εστίες αγώνα σε κάθε σχολή, χώρο δουλειάς, σχολείο, γειτονιά. Κρατώντας τα πολύτιμα συμπεράσματα του Πολυτεχνείου, να τα μολιάσουμε στους αγώνες του σήμερα, με αιχμές τα συνθήματα: Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη, Έξω οι βάσεις, Καμία συμμετοχή στους πολέμους ΗΠΑ-ΕΕ, Όχι στους Εξοπλισμούς, Λεφτά για τις Κοινωνικές Ανάγκες, Λευτεριά στην Παλαιστίνη – **Εμπρός να χτίσουμε μια Ισχυρή Επαναστατική Αριστερά**.

Η απειλή του Πολέμου

Οπολεμοκάπηλος γερμανός υπουργός Άμυνας, Μπόρις Πιστόριους δήλωσε πρόσφατα ότι η Ευρώπη ίσως έζησε το «τελευταίο ειρηνικό καλοκαίρι» της. Ταυτόχρονα, έφερε πιο κοντά τον ορίζοντα μιας στρατιωτικής σύγκρουσης με τη Ρωσία, ισχυριζόμενος ότι το 2029 αυτή θα επιτεθεί στο ΝΑΤΟ. Ο ομόλογός του, ο δικός μας Δένδιας δήλωσε ότι για την υπεράσπιση όσων «απολαμβάνουν» οι Ευρωπαίοι, είναι απαραίτητη μια κουλτούρα αυτοθυσίας. Γιατί, δυστυχώς, δεν αντέχουμε να βλέπουμε να επιστρέφουν φέρετρα στρατιωτών με σημαίες, ούτε καν με την ευρωπαϊκή σημαία – ενώ οι ΗΠΑ έχουν εθιστεί σ’ αυτό από δεκαετίες...

Με αυτόν τον τρόπο οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις της Ευρώπης καλλιεργούν ένα κλίμα милитаристικό, προχωράνε τις πολεμικές προετοιμασίες σε μια πορεία ολέθρια για τους λαούς. Το πρόσφατο διάστημα, η ένταση στις χώρες της Βαλτικής και της Ανατολικής Ευρώπης ανεβαίνει διαρκώς. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ψάχνουν κάθε αφορμή, υπαρκτή ή κατασκευασμένη, για να δοκιμάσουν τα όρια της Ρωσίας. Μια αφορμή είναι οι πτήσεις μη επανδρωμένων αεροσκαφών (drones) πάνω από τις βαλτικές χώρες και την Πολωνία. Μια άλλη, πιο σοβαρή περίπτωση είναι οι συστηματικές επιθέσεις του Κιέβου στον λεγόμενο «σκιδώη» ρωσικό στόλο. Πρόκειται για ρωσικά τάνκερ υπό ξένη σημαία, που μεταφέρουν πετρέλαιο παρακάμπτοντας

τις κυρώσεις της ΕΕ, της Βρετανίας και των ΗΠΑ, συνήθως ανταλλάσσοντας φορτία εν πλώ και «σβήνοντας» την προέλευση του φορτίου μέσω στάσεων σε λιμάνια όλου του κόσμου. Ταυτόχρονα, βαθαίνει η στροφή των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην «πολεμική οικονομία». Η Γερμανία βρίσκεται σε φρενήρη αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και επανεξοπλισμό, ενώ προσπαθεί να ξεμπερδέψει το γρηγορότερο με θεσμικές ρυθμίσεις παλιότερων περιόδων, ώστε να εισάγει ξανά την υποχρεωτική θητεία.

Στο μεγάλο μέτωπο του Ειρηνικού και της Ασίας, η Ιαπωνία –που ελπίζει ότι μπορεί να διασωθεί από την τεράστια κρίση και υποβάθμισή της αν ανέβει στο άρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενάντια στην Κίνα– άρχισε να κλιμακώνει τις προκλήσεις, λειτουργώντας ως «λαγός» των ΗΠΑ. Η πρωθυπουργός Τακαίτσι «προειδοποίησε» ότι η Ιαπωνία θα εμπλακεί σε περίπτωση επέμβασης της Κίνας στην Ταϊβάν. Παράλληλα, αναδύεται η εφιαλτική προοπτική των πυρηνικών: οι λεγόμενες «μη πυρηνικές αρχές» της Ιαπωνίας, που διαμορφώθηκαν μετά την ήττα της στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (όπου έζησε το έγκλημα σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι) και προβλέπουν τη μη κατοχή, παραγωγή και διέλευση πυρηνικών όπλων στην επικράτειά της, γίνεται προσπάθεια να αναθεωρηθούν. Η Τακαίτσι έχει γράψει βιβλίο, όπου υποστηρίζει ειδικά την εισαγωγή πυρηνικών όπλων στην Ιαπωνία.

Στην ίδια κατεύθυνση είχε αναθεωρηθεί το Σύνταγμα της χώρας

το 2014, αίροντας περιορισμούς στη δράση του στρατού εκτός συνόρων, στην εξαγωγή στρατιωτικού υλικού και τεχνολογίας κ.ά. Πρόσφατα η Ιαπωνία έχει επιβεβαιώσει ότι προχωράει στην ανάπτυξη πυραύλων στη στρατιωτική βάση Πιονγκού-νι, νησί περίπου 110 χλμ. από την Ταϊβάν.

Στην ίδια κατεύθυνση προετοιμάζεται μια άλλη ισχυρή χώρα της περιοχής, η Νότια Κορέα, έτερος βασικός σύμμαχος των ΗΠΑ (παρά τις τριβές) ενάντια στην Κίνα. Η κορεατική χερσόνησος σκιάζεται από τη διαίρεση σε βορρά και νότο, που διαρκεί από το 1953, μετά από τον πόλεμο που προκάλεσε η ιμπεριαλιστική επέμβαση των ΗΠΑ μέσω του ΟΗΕ. Η Βόρεια Κορέα αποτελεί έναν σημαντικό σύμμαχο για τη Ρωσία και την Κίνα – με αποτέλεσμα ένα ακόμα σημείο όπου η ένταση ανεβαίνει διαρκώς. ΗΠΑ και Ν. Κορέα υπέγραψαν πρόσφατα συμφωνία για τη ναυπήγηση πυρηνοκίνητων υποβρυχίων (η νοτιοκορεατική ναυπηγική βιομηχανία είναι θηριώδης), με βάση την οποία η τελευταία επεκτείνει την αρμοδιότητά της να εμπλουτίζει ουράνιο (πράγμα απαραίτητο στα πυρηνικά όπλα).

Στην Κεντρική και Λατινική Αμερική, εκτός από τη Βενεζουέλα (βλ. σχετικό άρθρο), ο Τραμπ έχει εξαπολύσει απειλές για στρατιωτική επέμβαση ενάντια σε Μεξικό και Κολομβία. Το πρόσχημα είναι το ίδιο, η καταπολέμηση των καρτέλ των ναρκωτικών – όπως και ο στόχος, η επανάκαμψη της κυριαρχίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε

μια περιοχή που από παλιά θεωρούσε «αυλή» του.

Στην Αφρική, με πρόσχημα την προστασία των χριστιανών από τους φανατικούς ισλαμιστές, ο Τραμπ πρόσφατα απείλησε με στρατιωτική επέμβαση τη Νιγηρία. Αυτή η κίνηση δεν είναι περιέργη. Η Νιγηρία έχει μεγάλους φυσικούς πόρους και μια σημαντική οικονομική ανάπτυξη, μάλιστα σε συνεργασία με την Κίνα. Ενώ πρόσφατα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές (κυρίως η Γαλλία) είχαν υποστεί βαριά ήττα στη ζώνη του Σαχέλ, όπου μια σειρά από χώρες έχουν αρχίσει να γίνονται χώρος οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής διείσδυσης της Κίνας και της Ρωσίας.

Τα σχέδια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών αντιμετωπίζουν μεγάλα εμπόδια και δυσκολίες. Οι αντίπαλοί τους, κυρίως η Ρωσία και η Κίνα, είναι πλέον ισχυροί, αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν και συσπειρώνουν πολλές χώρες γύρω τους. Η πρόσφατη συνάντηση Μόντι-Πούτιν στο Δελχί ήταν θριαμβευτική, καταλήγοντας σε πολλές τεράστιες συμφωνίες μεταξύ Ρωσίας και Ινδίας για το εμπόριο, την ενέργεια, τους εξοπλισμούς. Πράγμα που δείχνει ότι παρά τα «νταηλίκια» του Τραμπ (απειλούσε να γονατίσει την ινδική οικονομία με δασμούς), οι διάφορες «αναδυόμενες» χώρες έχουν πλέον πολλές εναλλακτικές, όσο συνεργάζονται μεταξύ τους. Κίνα και Β. Κορέα έχουν απαντήσει ξεκάθαρα στις απειλές, απειλώντας ακόμα και με «πυρηνικό ντόμιμο».

Στην πιο δεινή θέση βρίσκονται, όπως όλα δείχνουν, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Ο κινέζος πρόεδρος Σι «τα έβαλλε» στον Μακρόν, όταν ο τελευταίος επιχείρησε να του κά-

νει υποδείξεις να αποστοχιστεί από τη Ρωσία. Στην Ουκρανία, προστέθηκαν νέες στρατιωτικές επιτυχίες της Ρωσίας, που δε χαλαρώνει τη λαβή της, ενώ το καθεστώς του Κιέβου βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, είτε στο μέτωπο είτε στο εσωτερικό (σκάνδαλα κ.λπ.). Κυρίως όμως το πρόβλημα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είναι η εσωτερική αποσάθρωσή τους. Η γηραιά ήπειρος σαρώνεται από τον Ατλαντικό μέχρι τον Δνείπερο και τον Βιστούλα από παραγωγική υποβάθμιση και μαζική εξάπλωση της φτώχειας, από πολιτική εξάρθρωση και σκάνδαλα (πιο πρόσφατο αυτό της πρώην αντιπροέδρου της Κομισιόν Φεντερίκα Μογκερίνι). Την ίδια στιγμή, ο Τραμπ κάνει ξεκάθαρο ότι χρειάζεται την Ευρώπη «λίγο ή καθόλου» (όπως είτε ένας ιταλός υπουργός) – ενώ τα σχέδια των στρατιωτικών επιτελείων των ΗΠΑ μιλούν πλέον ανοιχτά για την «πολιτισμική εξαφάνισή» της.

Όμως οι δυσκολίες των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ δεν τους «συνετίζουν», αλλά απειλούν να εκθρέψουν τους χειρότερους τυχοδιωκτισμούς. Στην ιστορία του καπιταλισμού, καμία από τις μεγάλες κρίσεις του δεν κατέληξε παρά στον πόλεμο. Σε αυτό το ζοφερό τοπίο, μόνη ελπίδα είναι η ανάπτυξη των αγώνων ενάντια στον πόλεμο και στον ιμπεριαλισμό. Μια ώθηση έδωσαν οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Ένα φρέσκο παράδειγμα είναι οι αντιδράσεις των μαθητών στη Γερμανία ενάντια στην υποχρεωτική θητεία. Ένα αντιπολεμικό κίνημα είναι ζήτημα επιβίωσης για τους εργαζόμενους και τους λαούς όλου του κόσμου – και ιδιαίτερα της Ευρώπης.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ: Μια νεοφιλελεύθερη «φούσκα» έτοιμη να σκάσει

Η τεχνητή νοημοσύνη (AI, Artificial Intelligence) μάς έχει παρουσιαστεί σαν η τεχνολογία που θα λύσει όλα τα επισημονικά και τεχνολογικά προβλήματα (π.χ. θεραπεία του καρκίνου), ενώ πολλοί νεοφιλελεύθεροι και απολογητές του καπιταλισμού την παρουσιάζουν και ως λύση σε όλα τα κοινωνικά δεινά που δημιουργεί το σύστημα και η κρίση του. Γύρω από το AI έχει δημιουργηθεί μια τεράστια χρηματιστηριακή φούσκα. Αυτή υπολογίζεται ότι θα είναι 17 φορές μεγαλύτερη από τη «φούσκα των dotcom» του 2000 και 4 φορές πάνω από τη «φούσκα» των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων του 2007 (*Εργατική Πάλη* Νοεμβρίου). Και οι δύο αυτές «φούσκες» είχαν πυροδοτηθεί με το σκάσιμό τους μια χρηματιστηριακή και οικονομική κρίση – και ιδιαίτερα μετά από αυτή του 2007-2008 η παγκόσμια οικονομία έχει μπει σε μια «Μεγάλη Ύφεση» (από την οποία ουσιαστικά δεν έχει βγει μέχρι σήμερα).

Η δημιουργία της «φούσκας»

Συνολικά στις ΗΠΑ υπάρχουν 498 «μονόκεροι» στον χώρο της τεχνητής νοημοσύνης, δηλαδή ιδιωτι-

κές εταιρείες με αποτίμηση άνω του 1 δισ. δολαρίων, με τη συνολική τους αξία να φτάνει τα 2,7 τρισ. δολάρια. Από αυτές, η πιο σημαντική είναι η OpenAI – η οποία, όμως, όπως έχει εκτιμηθεί χάνει 3 φορές πιο πολλά χρήματα από ό,τι κερδίζει [...]

Τεράστια είναι τα λειτουργικά έξοδα καθώς και η κατασπατάληση πόρων. Ένα datacenter (τεράστιο κτίριο με πολλούς servers) ενδέχεται να κοστίζει μέχρι και πολλές δεκάδες δισ. ευρώ, αν σκεφτεί κανείς ότι μόνο ένας server κοστίζει ποσά της τάξης των 400.000€. Ένα datacenter απαιτεί πάρα πολύ ενέργεια (~1 gigawatt), όση παράγει ένα μέσος πυρηνικός αντιδραστήρας. [...] απαιτεί 11-19 εκ. λίτρα σε νερό ανά ημέρα (!), ποσότητα αρκετή να τροφοδοτήσει μια πόλη 30-50.000 κατοίκων, δηλαδή περίπου του μεγέθους της Κορίνθου ή της Καβάλας.

«Παραγωγή πλούτου»

Παρ’ όλα αυτά η τεχνητή νοημοσύνη «παράγει πλούτο» σε πρωτόγνωρο ρυθμό – με την έννοια των κερδών, που όμως δε βγαίνουν μέσα από την «ομαλή» καπιταλιστική παραγωγή και πώληση των εμπορευμάτων αλλά με παρασιτικό-κερ-

δοσκοπικό τρόπο (και με αυτόν τον τρόπο καταλήγουν περισσότερο να αδυνατίζουν τις παραγωγικές βάσεις της οικονομίας). Αυτά τα κέρδη προκύπτουν από με χρηματιστηριακά τρικ και ληστρικές συμφωνίες μεταξύ των διαφόρων εταιρειών. Μια τέτοια συμφωνία ήταν αυτή μεταξύ AMD-OpenAI: η τελευταία πήρε 160 εκ. μετοχές της πρώτης (10% του συνόλου) στην τιμή του 1 δολαρίου, ενώ η τιμή στην «αγορά» ήταν 164\$ και ενώ η τιμή των μετοχών της AMD έχουν αυξηθεί κατά 164% το τελευταίο εξάμηνο. Τέτοιες συμφωνίες σημαίνουν ότι οι μεγάλοι καπιταλιστές, μέτοχοι και «χρυσά παιδιά» (golden boys, μεγαλοστελέχη, «συνδεδεμένοι» πολιτικοί κ.λπ.) είναι σαν να τροφοδοτούνται με «ζεστό» ή «τυπωμένο» χρήμα...

«Λύσεις» της AI

[...] Φυσικά, κάθε τεχνολογία χρειάζεται μια περίοδο ωρίμανσης – αυτό έχει συμβεί στο παρελθόν με άλλες τεχνολογίες και είναι λίγο πολύ φυσιολογικό. Αλλά εδώ υπάρχουν μερικές σημαντικές διαφορές: **α)** Οι δυνατότητες της AI διαφημίζονται με έναν υπερβολικό ή εξωφρενικό τρόπο, κυρίως για να στηριχτεί

αυτή η κερδοσκοπία. Αλλά και για έναν ακόμα λόγο: για να χτυπηθούν οι εργαζόμενοι, με θεωρίες για το «τέλος της εργασίας» και τη «μεταβιομηχανική κοινωνία» - δηλαδή υποτίθεται ότι οδηγούμαστε μέσω της τεχνολογίας σε μια κοινωνία που δεν έχει ανάγκη από μισθωτούς εργάτες, δεν είναι καπιταλιστική, ταξική και εκμεταλλευτική... **β)** Σχεδόν παγκόσμια και σίγουρα στις χώρες των δυτικών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ, ΕΕ), ο προσανατολισμός της AI (όπως και γενικά των περισσότερων «νέων τεχνολογιών») δεν είναι ακόμα κυρίως να ενσωματωθούν στην παραγωγή και να αυξήσουν την παραγωγικότητα της εργασίας. Θα χρειάζονται τεράστιες επενδύσεις και μια συνολικά διαφορετική κατάσταση για κάτι τέτοιο (ξεπέρασμα της κρίσης του συστήματος, μείωση των ανισοτήτων για να αυξηθεί η μαζική κατανάλωση, μια ισορροπία στους ανταγωνισμούς των μεγάλων δυνάμεων κ.ά.). Αντίθετα, χρησιμοποιούνται κυρίως για «εξορθολογισμό», όπως το λένε οι καπιταλιστές και οι νεοφιλελεύθεροι – δηλαδή για να περικόψουν θέσεις εργασίας (το παράδειγμα της Amazon που αναφέρθηκε).

Τέλος, προφανώς δεν είναι

άχρηστη η AI αυτή καθαυτή (αν και η ανάπτυξη, η χρήση κ.λπ. νέων τεχνολογιών γίνεται εντελώς άναρχα ή και καταστροφικά στο καπιταλιστικό σύστημα και στο νεοφιλελεύθερο καθεστώς, αντί να υπηρετεί τις κοινωνικές και ανθρώπινες ανάγκες μέσα από έναν δημοκρατικό σχεδιασμό) – όμως σήμερα, κάτω από τον έλεγχο αυτών των ελίτ, γίνεται μια τεράστια οικονομική «φούσκα». Η οποία συνεχώς διογκώνεται με δάνεια, που βαπτίζονται επενδύσεις και το όποιο πρόσκαιρο κέρδος το καρπώνονται μια χούφτα αρπακτικών εις βάρος όλης της κοινωνίας. Το να ευαγγελίζεσαι την τεχνολογική πρόοδο είναι τουλάχιστον εγκληματικό, την ώρα που ο σάπιος καπιταλισμός δείχνει τις πιο άγριες εκφάνσεις του με πολέμους, γενοκτονίες, εκτόξευση των ανισοτήτων, ακραία φτώχεια. Αυτή η «φούσκα» είναι δεδομένο ότι θα σκάσει και τα «σκάγια» της θα μας χτυπήσουν όλους. Να μην επιτρέψουμε σε ελάχιστους καπιταλιστές να κάνουν πάρτι πάνω στις πλάτες μας και να ιδιοποιούνται όλα τα κοινωνικά αγαθά (ηλεκτρική ενέργεια, νερό, υγεία κ.λπ.) ενώ εμείς, οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και η νεολαία τα πληρώνουμε χρυσά.

■ *Γιώργος Τσερεγκούνης*

Όλο το άρθρο βρίσκεται αναρτημένο εδώ: <https://www.okde.gr/archives/25004>

Συστηματική παραβίαση της εκεχειρίας από τους σιωνιστές

Δυο μήνες έχουν περάσει από την πανηγυρική επιβολή της «Συμφωνίας Ειρήνης» του Τραμπ και το ξεκλήρισμα του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται, με όλα τα μέσα, τόσο στη Γάζα όσο και στη Δυτική Όχθη, παρά τις αυτάρεσκες διαβεβαιώσεις του αμερικανού προέδρου και των επιτελών του ότι όλα βαίνουν καλώς και η εφαρμογή της συμφωνίας προχωράει. ΕΕ, ΝΑΤΟ, αραβικά καθεστώτα και ΟΗΕ κινούνται στους ρυθμούς που ορίζουν οι ΗΠΑ.

Από την πρώτη μέρα εφαρμογής της Συμφωνίας, το Ισραήλ καταπατά συστηματικά και κατ' εξακολούθηση όλους τους όρους της εκεχειρίας: από την παραβίαση της κατάπαυσης πυρός (τουλάχιστον 500 φορές), μέχρι την εξόντωση αμάχων (πάνω από 350 νεκροί – ανάμεσά τους 67 παιδιά – και 890 τραυματίες) και την παρεμπόδιση εισόδου της ανθρωπιστικής βοήθειας που εξακολουθεί να μπαίνει με το σταγονόμετρο, με αποτέλεσμα 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι να διανύουν χιλιόμετρα για να βρουν λίγο καθαρό νερό, τρόφιμα, φάρμακα και καύσιμα. Εκατοντάδες χιλιάδες ζουν σε σκηνές, που πλημμυρίζουν με τις βροχές, και σχεδόν το σύνολο του πληθυσμού της Λωρίδας, πάνω από 2 εκατομμύρια άνθρωποι, βρίσκονται στοιβαγμένοι στην «κόκκινη ζώνη», δηλαδή το πλήρως κατεστραμμένο ήμισυ της Λωρίδας (το υπόλοιπο 53% είναι υπό ισραηλινή κατοχή). Εκεί σκοπεύει να τους κρατήσει το σιωνιστικό καθεστώς μέχρι να πάρουν απόφαση να φύγουν.

Η γενοκτονία συνεχίζεται μέσω του σχεδίου Τραμπ

Αυτό είναι το νέο σχέδιο του ακροδεξιού δίδυμου Τραμπ - Νετανιάχου, που κρύβεται πίσω από την υποτιθέμενη Συμφωνία Ειρήνης στην οποία εκβιάστηκαν να καταφύγουν μπροστά στην παγκόσμια κατακραυγή. Αφού δεν κατάφεραν να υποτάξουν και να αφανίσουν την παλαιστινιακή αντίσταση, αφού δεν κατάφεραν να εξολοθρεύσουν ή να εκδιώξουν τους Παλαιστίνιους της Γάζας μετά από δυο χρόνια ανελέητου πολέμου και λιμοκτονίας, θα τους αναγκάσουν να ζήσουν στα βομβαρδισμένα, ισοπεδωμένα εδάφη τους – εκεί που το 80% των υποδομών, το 95% των κατοικιών και το 70% των νοσοκομείων έχει καταστραφεί, εκεί όπου κάτω από τα εκατομμύρια τόνους μπάζα, μαζί με τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, υπάρχουν θανατηφόρες τοξικές ουσίες και χιλιάδες βόμβες που δεν έχουν εκραγεί – μέχρι να μην αντέχουν άλλο και να πάρουν μόνοι τους το δρόμο της προσφυγιάς. Γιατί, βέβαια, σχέδιο ανοικοδόμησης δεν υπάρχει, ούτε θα υπάρξει όσο ζουν Παλαιστίνιοι στη Γάζα. Δεν έχει καν επιτραπεί στα απαραίτητα βαρέα οχήματα να μουν για να αρχίσουν να απομακρύνουν τα χαλάσματα. Και ενώ τα περάσματα δεν έχουν ανοίξει ούτε για την ανθρωπιστική βοήθεια, ούτε για την ελεύθερη επιστροφή των Παλαιστινίων στα εδάφη τους, όπως προβλέπει το περίφημο σχέδιο, η ισραηλινή κυβέρνηση ανακοίνωσε (και πάλι χωρίς την έγκριση της Αιγύπτου) το άνοιγμα του περάσματος της Ράφα μόνο για όσους Παλαιστίνιους επιθυμούν να εγκαταλείψουν τη Γάζα προς την Αίγυπτο. Η απόφαση είναι ενδεικτική των προθέσεων και των μεθοδεύσεων.

Η εκκαθάριση περιλαμβάνει και τη Δυτική Όχθη, όπου οι επιθέσεις των εποίκων έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Για πρώτη φορά στα χρονικά η Κνεσέτ ανακήρυξε την Δ. Όχθη τμήμα του ισραηλινού κράτους, επέβαλε μια νεκρή ζώνη 250 μέτρων γύρω από το τείχος που διασχίζει τα παλαιστινιακά εδάφη, ενέκρινε και πραγματοποιεί μαζικές κατεδαφίσεις σπιτιών (ακόμα και στις ελεγχόμενες από την Παλαιστινιακή Αρχή ζώνες) και εγκρίνει σωρηδόν χιλιάδες κατοικίες εποίκων. Περιλαμβάνει, επίσης κάθε παλαιστινιακή κοινότητα, όπου κι αν βρίσκεται· εξού και οι πρόσφατες αιματηρές επιθέσεις των σιωνιστών στους προσφυγικούς παλαιστινιακούς καταυλισμούς του Λιβάνου.

Το κατάπτυστο ψήφισμα του ΟΗΕ

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, η υποτιθέμενη εφαρμογή της Ειρήνης του Τραμπ έχει τραβήξει τα φώτα της δημοσιότητας μακριά από την Παλαιστίνη και έχει δώσει τη δυνατότητα στους Αμερικάνους και τους ανά την υφήλιο «προθύμους», που είχαν αναγκαστεί να αναδιπλωθούν, να επιτεθούν ξανά· πολύ περισσότερο μετά τα πλήγματα που έχουν δεχτεί το Ιράν και η Χεζμπολάχ και μετά την κατάληψη της Συρίας από το καθεστώς Γκολάνι. Έτσι οι Αμερικανοί ξεδιπλώνουν τα σχέδια τους για τη νέα Μέση Ανατολή επιχειρώντας να παραγκωνίσουν την Κίνα και τη Ρωσία. Το Ισραήλ ξαναξεσταίνει το όραμα του Μεγάλου Ισραήλ και απαιτεί από τη Συρία τη δημιουργία αποστρατικοποιημένης ουδέτερης ζώνης από τη Δαμασκό μέχρι το όρος Ερμών. Ο ίδιος ο Νετανιάχου, εκμεταλλευόμενος τη συγκυρία και επαναλαμβάνοντας την προτροπή του Τραμπ, έχει ζητήσει από τον πρόεδρο του Ισραήλ την απονομή χάριτος από τις κατηγορίες που τον βαρύνουν επικαλούμενος το εθνικό συμφέρον (!). Τα αραβικά καθεστώτα και η Τουρκία από τη μια υπεραμύνονται της πραγματικής ειρήνης στη Γάζα και της ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους και από την άλλη παζαρεύουν εμπορικές συναλλαγές με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Οι Ευρωπαίοι αναζητούν ρόλο στα τεκταινόμενα και ετοιμάζονται να στελεχώσουν το μεταβατικό «Συμβούλιο Ειρήνης» και τη διεθνή Δύναμη Σταθεροποίησης του Τραμπ.

Σε αυτό το πλαίσιο, οι ΗΠΑ πρότειναν, και το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αποδέχτηκε, με 13 ψήφους υπέρ (ανάμεσά τους και της Ελλάδας) και δύο αποχές (Ρωσίας και Κίνας), ένα επαισχυντο ψήφισμα που ουσιαστικά νιοθετεί το Σχέδιο Ειρήνης του Τραμπ. Παραχωρεί, δηλαδή, τις αρμοδιότητες του διεθνούς οργανισμού στο Συμβούλιο Ειρήνης υπό την ηγεσία του Τραμπ και ακυρώνει, στην πράξη, τον υποτιθέμενο ουδέτερο ρόλο του ίδιου του ΟΗΕ και όλες τις προηγούμενες αποφάσεις και ψηφίσματά του υπέρ της Παλαιστίνης.

Σύμφωνα με το σχέδιο, μια μεταβατική κυβέρνηση, το «Συμβούλιο Ειρήνης», στο οποίο δεν θα συμμετέχουν καν Παλαιστίνιοι, θα αναλάβει την οικονομική διαχείριση, την παροχή της ανθρωπιστικής βοήθειας, την ασφάλεια και την ανοικοδόμηση της Γάζας με τη βοήθεια μιας «διεθνούς δύναμης σταθεροποίησης» – ουσιαστικά μιας στρατιωτικής δύναμης επιβολής της κατοχής – που, σε συνεργασία με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, θα αναλάβει τον αφοπλισμό της Χαμάς, την επιβολή της τάξης και την εκπαίδευση μιας παλαιστινιακής αστυνομίας.

Η αποδοχή και η επικρότηση του ψηφίσματος τόσο από τους ιμπεριαλιστές, τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, όσο και από την προ πολλού διεφθαρμένη και δοτή Παλαιστινιακή Αρχή, ήταν αναμενόμενη. Κατηγορηματική, βέβαια, ήταν η απόρριψή του από τη Χαμάς και το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης που κατήγγειλαν την επιβολή ενός διεθνούς μηχανισμού κηδεμονίας και παγίωσης της κατοχής που επιχειρείται, την ακύρωση οποιασδήποτε δυνατότητας δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους με την αποκοπή της Γάζας από τα υπόλοιπα παλαιστινιακά εδάφη και τη μετατροπή του ΟΗΕ σε συνεργάτη των δυνάμεων κατοχής.

Το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης του παλαιστινιακού λαού με τις μαζικές διαδηλώσεις, τους στόλους αλληλεγγύης, το μπουϊκοτάζ προϊόντων, τις γενικές απεργίες, το μπλοκάρισμα του στρατιωτικού υλικού και των κρουαζιερόπλοιων των σιωνιστών στα λιμάνια πρέπει άμεσα να ξαναφουντώσει, να βαθύνει και να πλατύνει ώστε να ακυρώσει την επαισχυντή «ειρήνη» του Τραμπ και τα ιμπεριαλιστικά σχέδια σε βάρος των Παλαιστινίων και όλων των λαών.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Ολοένα και περισσότερα καταστήματα Starbucks προστίθενται στη λίστα απεργιών κάθε εβδομάδα (πλέον 120), παίρνοντας τη σκυτάλη ενός διαρκούς αγώνα που οργανώνει το συνδικάτο StarbucksWorkers United. Από τις αρχές Νοέμβρη, ο αριθμός εργαζομένων απεργών αυξάνεται ολοένα και περισσότερο, με σκοπό την κλιμάκωση του δίκαιου αγώνα για νέα συλλογική σύμβαση εργασίας. Το σχετικά νεοσύστατο συνδικάτο (ιδρύθηκε μόλις το 2021) έχει ήδη πραγματοποιήσει σημαντικές και μαζικές κινητοποιήσεις και απεργίες, οργανώνοντας έναν τεράστιο αριθμό βαριά χτυπημένων εργαζομένων στον κλάδο του επισιτισμού. Υπό τις πιέσεις των οργανωμένων εργαζομένων στο σωματείο, η εταιρεία αναγκάζεται με δικαστική απόφαση να πληρώσει 3,4 εκατομμύρια δολάρια σε περίπου 15.000 εργαζομένους στη Νέα Υόρκη. Κύρια αιχμή αποτελεί η άρνηση της εταιρείας για σταθερά ωράρια και ταυτόχρονη αυθαίρετη μείωση των ωρών εργασίας ως απόπειρα εξώθησης των εργαζομένων σε παραίτηση. Πέρα από αυτή τη σημαντική νίκη, ο αγώνας του συνδικάτου συνεχίζεται, με κύρια αιτήματα την αύξηση των μισθών και την πρόσληψη περισσότερου προσωπικού. Το παράδειγμα του εργατικού αγώνα στα Starbucks αποτελεί μια ελπιδοφόρα εξέλιξη για το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ, καθώς μόνο η ανάπτυξη των συνδικαλιστικών και πολιτικών αγώνων μπορεί να μπει σφήνα στις ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της κυβέρνησης Τραμπ.

Βουλγαρία

Άμεση και μαζική απάντηση έδωσαν οι εργαζόμενοι την 1η Δεκέμβρη ενάντια στο προκλητικό προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2026 που έθεσε η κυβέρνηση προς ψήφιση. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους όλων των μεγάλων πόλεων για να καταδικάσουν την κυβέρνηση που, με τον νέο προϋπολογισμό, έφερνε αύξηση των κοινωνικών εισφορών και των φόρων επί των μερισμάτων. Αυτό προκάλεσε την οργή των μαζών, καθώς σφίγγει ακόμα περισσότερο τη θηλιά της ακρίβειας στους εργαζομένους και τους φτωχούς, ενώ ταυτόχρονα η λίστα των σκανδάλων διαφθοράς είναι ατελείωτη. Οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές και μαχητικές, θυμίζοντας τις αντίστοιχες που είχαν πραγματοποιηθεί το 2020 κατά του τότε πρωθυπουργού Μπορίσοφ με επίκεντρο της διαφθορά και την καταλήστευση δημόσιου χρήματος. Μάλιστα, η υφιστάμενη κυβέρνηση αποτελεί έναν ετερόκλητο συνασπισμό αστικών κομμάτων, αντιδραστικών και ψευτο-προοδευτικών, που μοναδικό σημείο σύγκλησης είναι η φιλο-ΕΕ γραμμή. Η πολιτική κρίση στη γειτονική χώρα δεν είναι ένα πρόσφατο φαινόμενο ή προϊόν αυτής της κυβέρνησης. Αντιθέτως, αυτή η κυβέρνηση είναι αποτέλεσμα της διαρκούς πολιτικής-κυβερνητικής κρίσης των τελευταίων χρόνων. Από το 2020 μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί επτά εκλογικές διαδικασίες – από τις οποίες μόνο δύο φορές συγκροτήθηκαν βραχύβιες κυβερνήσεις, που γρήγορα έπεσαν – και πιθανόν να μην βρισκόμαστε μακριά από μία όγδοη. Στον απόηχο και ως αποτέλεσμα των μεγαλειωδών κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αποσύρει τον προϋπολογισμό φοβούμενη μία όξυνση των κοινωνικών αγώνων, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν μέχρι και στην ανατροπή της.

Γερμανία

Στο χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων 14 ετών βρίσκεται η απασχόληση εργαζομένων στον τομέα της βιομηχανίας. Ειδικότερα, η μέχρι πρόσφατα μεγάλη βιομηχανία της Bosch συνεχίζει με αμειώτους ρυθμούς τις μαζικές απολύσεις και τα κλεισίματα εργοστασίων. Τον Σεπτέμβρη ανακοίνωσε το κλείσιμο του εργοστασίου στην πόλη του Waiblingen, πετώντας στον δρόμο ακόμα 560 εργαζόμενους. Εργαζόμενοι της Bosch από το ίδιο, αλλά και άλλα εργοστάσια της εταιρείας απάντησαν με μαζική διαδήλωση και σύνθημα ότι είναι «έτοιμοι για μάχη», χαράζοντας την προοπτική για το ξεκίνημα ενός απεργιακού αγώνα.

Εκλογή Μαμντάνι

Ανάχωμα στον Τραμπισμό ή ξανά ένας αποπροσανατολισμός;

Στις 4 Νοεμβρίου, ο Ζόχαν Μαμντάνι εκλέχθηκε δήμαρχος της Νέας Υόρκης με το 50,4% των ψήφων έναντι 41,6% του «ανεξάρτητου» Δημοκρατικού Άντριου Κούμο, στηριζόμενου από τον ίδιο τον Τραμπ, και 7,1% του Ρεπουμπλικάνου υποψηφίου. Κεντρικό αίτημα της προεκλογικής του καμπάνιας ήταν να κάνει την πόλη «πιο προσιτή για τους πολλούς» όσο και η αυτοπροβολή. Όντας μουσουλμάνος μετανάστης, προσπάθησε με τακτικές μάρκετινγκ να «ταυτιστεί» με τα πιο αδύναμα και φτωχά λαϊκά στρώματα, που αντιμετωπίζουν την καταστροφή των κοινωνικών δαπανών, την καταρράκωση του βιοτικού τους επιπέδου.

Το κόστος ζωής και τα ενοίκια έχουν εκτιναχθεί, πληθαίνουν όσοι ζουν με λιγότερα από 1.500 δολάρια τον μήνα, ενώ σημαντικό κομμάτι στηριζόταν στα συσσίτια που πρόσφατα περιέκοψε ο Τραμπ. 40% των Νεοϋορκέζων έχουν γεννηθεί στο εξωτερικό και περίπου το 20% ζει κάτω από το όριο φτώχειας, κυρίως σε περιοχές όπως το Μπρονξ και το Μπρούκλιν. Η ψαλίδα με τις πλουσιότερες συνοικίες, όπως το Μανχάταν, όπου βρίσκεται μεγάλο μέρος των υπερ-πλουσιών, ανοίγει οδυνηρά. Το πρόγραμμα του Μαμντάνι αφορά πάγωμα των ενοικίων, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλα τα παιδιά και δωρεάν συγκοινωνίες, κοινωνικά παντοπωλεία με μειωμένες τιμές τροφίμων, δωρεάν βρεφονηπιακούς και παιδικούς σταθμούς, κατασκευή 200.000 νέων οικονομικά προσιτών κατοικιών, κατώτατο μισθό 30 δολάρια/ώρα ως το 2030. Δηλώνει ότι θα χρηματο-

δοτήσει το κόστος των μέτρων με αύξηση της φορολογίας σε όσους βγάλουν πάνω από 1 εκ. δολάρια ετησίως.

Παρά τα παχιά λόγια, η υλοποίηση τέτοιων εξαγγελιών είναι εξαιρετικά επισφαλής. Πολλά θα εξαρτηθούν από τον «ρεαλισμό» του δημοτικού προϋπολογισμού. Συν τοις άλλοις, η αρμοδιότητα του δημάρχου να παρεμβαίνει στις τιμές των ενοικίων είναι περιορισμένη. Το πάγωμα των ενοικίων για τέσσερα χρόνια θα αφορά ένα μικρό ποσοστό διαμερισμάτων, που βρίσκονται κάτω από συγκεκριμένο καθεστώς, οι αυξήσεις ή μειώσεις ορίζονται από τη νομοθεσία, χωρίς δυνατότητες μεγάλης παρέμβασης. Η χρηματοδότηση τέτοιων μέτρων μέσω μιας προοδευτικής φορολογίας των πλουσίων απαιτεί πρώτα σοβαρές ρήξεις. Κατά δεύτερον, ο δήμαρχος μπορεί να προτείνει δημοτικά τέλη, αλλά δεν μπορεί να επιβάλει φόρους σε ομοσπονδιακό επίπεδο.

Πολύ περισσότερο, ο Μαμντάνι, όποια «ταμπέλα» και αν του αποδίδεται ή δίνει ο ίδιος στον εαυτό του (ενός «σοσιαλιστή», «φιλοπαλαιστίνιου», με τη μεριά των «από κάτω» κ.λπ.) και παρότι μπορεί να μην ήταν η πρώτη επιλογή των πιο «σκληρών» κομματιών των ελίτ, δεν παύει να έχει στενές σχέσεις με αυτές και πάντως δε βρίσκεται σε κάποιο αγεφύρωτο χάσμα μαζί τους. Αυτό φαίνεται και από το επιτελείο, που παισιώνει τη νέα δημοτική αρχή. Επικεφαλής του Αστυνομικού Τμήματος της Νέας Υόρκης παραμένει η Τζέσικα Τις, γόνος μια από τις πλουσιότερες οικογένειες της πόλης και μέλος της Εβραϊκής Ένωσης. Κατά της Δυσφήμισης, μιας σιωνιστικής οργάνωσης που ευθύνεται για τις διώξεις

πολλών αγωνιστών του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη με την κατηγορία του αντισημιτισμού. Στο πλευρό του Μαμντάνι βρίσκεται και ο Πάτρικ Γκάσπαρντ, πρώην πρόεδρος του Ιδρύματος Ανοιχτής Κοινωνίας του δι-σεκατομμυριούχου και αρχικερδοσκόπου Τζορτζ Σόρος, που βρίσκεται στον σκληρό πυρήνα του Δημοκρατικού Κόμματος.

Η νίκη Μαμντάνι σίγουρα δε συνιστά «κόκκινη απειλή», όπως παρουσιάζεται στα πρωτοσέλιδα των New York Times. Αποτελεί κομμάτι της ευρύτερης δυσπιστίας και οργής για τον Τραμπισμό, για μια οικονομική και κοινωνική κατάσταση όλο και πιο αφόρητη. Το προηγούμενο διάστημα, η ομπρέλα οργανώσεων και συλλογικοτήτων No Kings οργάνωσε στις 18 Οκτωβρίου μια από τις μεγαλύτερες πανεθνικές διαδηλώσεις των τελευταίων δεκαετιών, με 7-8 εκ. διαδηλωτές σε 2.700 πόλεις και κωμοπόλεις σε όλη τη χώρα. Οι μαζικές διαδηλώσεις έχουν ήδη φθείρει την κυβέρνηση Τραμπ, αποσπώντας ψηφοφόρους από αυτόν. Ενδεικτικές είναι και οι μαζικές συγκεντρώσεις της λεγόμενης «Αριστεράς» των Δημοκρατικών (Σάντερς, Ορτέζ, κ.α.) τους προηγούμενους μήνες, με μερικές να φτάνουν ακόμα τις 30.000 κόσμους. Το κίνημα όμως υστερεί σοβαρά σε πολιτικό πρόγραμμα, κινδυνεύοντας να εγκλωβιστεί στο «μικρότερο κακό» των Δημοκρατικών (που κάθε φορά είναι ένα όλο και μεγαλύτερο κακό). Αν αυτό συμβεί ξανά, θα ήταν μοιραίο και εδώ γίνεται επικίνδυνος και ο ρόλος ενός προσώπου όπως ο Μαμντάνι.

Βαφτίζοντας τον Μαμντάνι «κομμουνιστή», ο Τραμπ στοχευμένα δημιουργεί εντάσεις, πολώνει το εσωτερικό των ΗΠΑ,

για να εδραιώσει ένα σιδηρόφρακτο καθεστώς. Επιχειρεί την ευθυγράμμιση του κρατικού μηχανισμού μέσα από το ξερίζωμα κάθε «αριστερού» αξιωματούχου από τα τμήματα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Τα νταηλίκια αυτά αξιοποιούνται συστηματικά από διάφορους «προοδευτικούς», που θεμελιώνουν την επικινδυνότητα του Τραμπ στις επιθέσεις του στη λεγόμενη «ΛΟΑΤΚΙ ατζέντα». Αυτή είναι μια παγίδα των Δημοκρατικών στους εργαζόμενους και τη νεολαία –συμπληρωματική στις άλλες «προοδευτικές» αυταπάτες που καλλιεργούν— μέσω της ανορθολογικής προπαγάνδας του αστικού «δικαιωματισμού».

Η εκλογή Μαμντάνι αντικειμενικά δείχνει την κοινωνική και πολιτική πόλωση στο εσωτερικό των ΗΠΑ – εξίσου όμως μπορεί να αποδειχτεί ένας ελιγμός των ελίτ, ώστε να αποπροσανατολίσει την αυξανόμενη οργή των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ενάντια στις πολιτικές ενός άγριου ταξικού πολέμου. Γι' αυτό και είναι επικίνδυνη η προβολή του και από διάφορους «προοδευτικούς» στην Ευρώπη ή και στην Ελλάδα. Το αμερικάνικο εργατικό κίνημα θα πρέπει να ξεκόψει πλήρως από το Δημοκρατικό Κόμμα, να σταματήσει να γίνεται «ουρά» τέτοιων προσώπων – και να δημιουργήσει μια γενιά πρωτοπόρων αγωνιστών και ένα επαναστατικό κόμμα χωρίς τέτοιες αυταπάτες. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανακοπή της λυσσαλέας επίθεσης του Νο1 ιμπεριαλισμού.

Εκλογές Χιλή: Αποτυχία της Αριστεράς - Επανάκαμψη της Δεξιάς

Η εικόνα του πρώτου γύρου (16 Νοεμβρίου 2025, συμμετοχή ~85%) αποτυπώνει μια συντριπτική δεξιά μετατόπιση και όλα δείχνουν ότι η Χιλή θα κυβερνηθεί τα επόμενα τέσσερα χρόνια από έναν συνασπισμό δεξιών κομμάτων, με επικεφαλής μία από τις πιο ακραίες του φράξιες, υπό τον Χοσέ Αντόνιο Καστ. Αυτή η δεξιά —ο Πινοσέτισμός— υπάρχει εδώ και δεκαετίες στη χώρα, αλλά για πρώτη φορά θα φτάσει στην κυβέρνηση μέσω εκλογών, με στήριξη από λαϊκά στρώματα και σε ένα διεθνές πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από την παγκόσμια άνοδο δυνάμεων της ακροδεξιάς.

Τα εκλογικά αποτελέσματα της Κυριακής 16 Νοεμβρίου δείχνουν με σαφήνεια το μέγεθος της νίκης της δεξιάς. Στις προεδρικές εκλογές, η συμμαχία συγκεντρώνει 50,3% των ψήφων, κατανεμημένων μεταξύ Χοσέ Αντόνιο Καστ (23,9%, Ρεπουμπλικανικό Κόμμα), Πιοχάνες Κάισερ (13,9%, Εθνικό Λιμπερταριανό Κόμμα) και Έβελιν Ματτέι (12,5%, Chile Vamos). Ταυτόχρονα, η δεξιά πτέρυγα εδραιώνει την πλειοψηφία της και στο Κογκρέσο. Από τις 155 έδρες στη Βουλή των Αντιπροσώπων, ο τομέας που έχει ήδη ευθυγραμμιστεί με τον Καστ κατέχει 76, σε σύγκριση με τις 64 που κατέχουν μαζί η αριστερά και η κεντροαριστερά. Στη Γερουσία, η δεξιά πτέρυγα κατέχει τις μισές έδρες.

Αν λάβουμε υπόψη ότι το Λαϊκό Κόμμα (PDG) κέρδισε 14 έδρες στη Βουλή, όλα δείχνουν ότι η δεξιά πτέρυγα στην κυβέρνηση θα είναι σε θέση να σχηματίσει κοινοβου-

λευτική πλειοψηφία ικανή να φτάσει ακόμη και την πλειοψηφία των 4/7 που απαιτείται για την ψήφιση συνταγματικών μεταρρυθμίσεων. Σε αυτό το πλαίσιο, η παραδοσιακή δεξιά πτέρυγα - η Ανεξάρτητη Δημοκρατική Ένωση, η Εθνική Ανανέωση και η Εβοπόλι, που ομαδοποιούνται στον συνασπισμό Chile Vamos - κατέληξε να ευθυγραμμιστεί με τον Καστ.. Η εκπροσώπηση του μπλοκ στη Γερουσία μειώθηκε από 12 σε 5 έδρες και στη Βουλή των Αντιπροσώπων από 52 σε 23, με ένα από τα κόμματα του συνασπισμού να διαλύεται.

Η κυβερνητική υποψήφια Ζανέτ Χάρα (πρώην Υπουργός Εργασίας) —του Κομμουνιστικού Κόμματος και υποψήφια από τον συνασπισμό «Ενότητα για τη Χιλή»— παρά το γεγονός ότι ήταν η μόνη «προοδευτική» υποψήφια δεν διεξήγαγε μια αριστερή εκλογική καμπάνια και μόλις μπόρεσε να κερδίσει με οριακή διαφορά. Το 26,7% που έλαβε ήταν κατώτερο των προσδοκιών και ακόμη χαμηλότερο από το 38% που υποστήριξε την πρόταση για το Σύνταγμα του 2022.

Πρόκειται για μια παταγώδη αποτυχία της κυβέρνησης Μπόριτς να αντιμετωπίσει την ακροδεξιά ενώ σε θέματα όπως η μεταναστευση και η ασφάλεια μάλιστα οικειοποιήθηκε μέρος της πλατφόρμας των αντιπάλων τους. Η υποψηφιότητα της Χάρα δεν επιδίωξε ούτε να διαφοροποιηθεί από την νεοφιλελεύθερη ατζέντα που έχουν ασπαστεί όλες οι δυνάμεις από την ήττα της συνταγματικής πρότασης τον Οκτώβριο του 2022, ξεκινώντας από την ίδια την κυβέρνηση του Μπόριτς και αυτό δεν μπορούσε

παρά να ωφελήσει την ακροδεξιά που πείθει το εκλογικό σώμα και καταφέρνει επίσης να επιβάλει την πολιτική της ατζέντα.

Η έκπληξη του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών ήταν το 19,7% που έλαβε ο Φράνκο Παρίσι υποψήφιος του PDG, ενός κόμματος μικροαστικής απεύθυνσης με ρητορική κατά της διαφθοράς και των προνομίων της οικονομικής ελίτ. Στην τρίτη προεδρική του υποψηφιότητα, ο Παρίσι τριπλασίασε τις ψήφους του από το 2021.

Οι αρχικές αναλύσεις δείχνουν μια έντονη εδαφική διαίρεση της ψήφου. Μια έκθεση του think tank Faro δείχνει ότι ο Παρίσι θριάμβευσε στον πλούσιο σε ορυχεία βορρά (περιοχές Αρίκα, Ταραπακά, Αντοφαγάστα), η Χάρα κέρδισε την πλειοψηφία στην κεντρική-μητροπολιτική Χιλή (μητροπολιτικές περιοχές και περιοχές Βαλπαράϊσο, καθώς και το νότιο άκρο του Αϊσέν και του Μαγαγιάνες), και ο Καστ κυριάρχησε στον αγροτικό νότο (Αραουκανία, Λος Ρίος, Λος Λάγος).

Η εξουσία πέφτει όπως φαίνεται ως ώριμο φρούτο στα χέρια της ακροδεξιάς μιας και η κυβέρνηση Μπόριτς (ο λατινοαμερικάνος Τσίπρας αν μπορεί να υπάρξει τέτοια σύγκριση) απέτυχε να μετατρέψει την ελπίδα της εξέγερσης του 2019 σε χειροπιαστές κοινωνικές κατακτήσεις για την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και της νεολαίας που θυσιάστηκαν κατά δεκάδες και απέτυχε να ολοκληρώσει την αντικατάσταση του Συντάγματος του Πινοσέτ. Δύο διαδοχικές συνταγματικές διαδικασίες κατέρρευσαν, αφήνοντας τη χώρα χωρίς νέο Σύνταγμα

και ενισχύοντας την αίσθηση ότι το πολιτικό σύστημα είναι ανίκανο να αλλάξει πραγματικά. Η οικονομία παρέμεινε στάσιμη για τους πολλούς, η ανισότητα δεν μειώθηκε, η ασφάλεια κυριάρχησε ως θέμα και η κοινωνική κόπωση μετατράπηκε σε δυσπιστία απέναντι στην Αριστερά. Μέσα σε αυτό το κενό θεσμικής και κοινωνικής αποτελεσματικότητας, η Δεξιά επανήλθε πιο ενωμένη και ο νεοφασίστας Καστ μπόρεσε να προβάλει ότι «μόνο αυτός μπορεί να επιβάλει τάξη» — αξιοποιώντας την αποτυχία της συνταγματικής μεταρρύθμισης ως απόδειξη της κυβερνητικής ανικανότητας.

Μια ενδεχόμενη νίκη Καστ ανοίγει τον δρόμο για μια βαθιά αντιδραστική στροφή, με τρεις άμεσους κινδύνους για την εργατική τάξη: α) την απορρύθμιση της εργασίας μέσω της εξάπλωσης των ευέλικτων συμβάσεων, του περιορισμού συνδικαλιστικής δράσης και ενίσχυσης της εργοδοτικής ασυδοσίας· β) την ακόμη πιο άγρια «ανάκαμψη» του νεοφιλελεύθερου μοντέλου σε ασφάλιση, υγεία και παιδεία, που θα φορτώσει το κόστος ζωής στις εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες ενώ θα περιορίσει την πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες· γ) θα ενισχύσει τους παραδοσιακούς σκληρούς και απάνθρωπους κατασταλτικούς μηχανισμούς στην Χιλή που αναζητούν μια ρεβάνς ενάντια σε όλους όσους αγωνίζονται για κοινωνικές διεκδικήσεις, κάτι που πρακτικά θα έχει συνέπειες για όλες τις κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Γιάνκηδες, κάτω τα χέρια από τη Βενεζουέλα

«Προς όλες τις αεροπορικές, τους πιλότους, τους εμπόρους ναρκωτικών και τους λαθρεμπόρους ανθρώπων. Να θεωρείται πλέον ότι ο εναέριος χώρος πάνω και τριγύρω από τη Βενεζουέλα είναι κλειστός στην ολότητά του»: αυτά δήλωσε στις 29/11 ο νο1 δολοφόνος του πλανήτη και πρόεδρος των ΗΠΑ, Τραμπ, με τον γνωστό του τρόπο, προετοιμάζοντας άμεσα την πρόκληση «θερμού επεισοδίου» στο έδαφος της Βενεζουέλας.

Μια στενή περικύκλωση σε εξέλιξη και μια εισβολή σε εκκρεμότητα

Πάνω από 22 εβδομάδες, οι ΗΠΑ έχουν στείλει στην Καραϊβική τη μεγαλύτερη στρατιωτική αποστολή μετά από την «Κρίση των πυραύλων» στην Κούβα: 15.000 πεζοναύτες, πολεμικά αεροσκάφη, πλοία και αεροπλανοφόρα, που είναι σταθμευμένα στο Πουέρτο Ρίκο και Τρινταντ-Τομπάγκο, έχουν βάλει σε ασφυκτικό κλοιό την χώρα και περιμένουν ένα νεύμα του Τραμπ για να ξεκινήσουν την εισβολή. Παραβιάζουν διαρκώς τον εναέριο χώρο και τα χωρικά ύδατα της Βενεζουέλας και έχουν βομβαρδίσει καΐκια με τα παραμύθια περί «διακίνησης ναρκωτικών», σκοτώνοντας δεκάδες ανθρώπους και προκαλώντας ανοιχτά το ενδεχόμενο για ένα νέο μέτωπο στον πλανήτη. Οικονομικά, πέραν από τις χρόνιες κυρώσεις που έχουν επιβάλει στη Βενεζουέλα, η απαγόρευση πτήσεων, που έχει ντε φάκτο εφαρμοστεί, γονατίζει κι άλλο την χώρα. Την ίδια στιγμή, τα αμερικάνικα δικαστήρια ενέκριναν την εκποίηση της CITGO, θυγατρική της κρατικής βενεζουελάνικης πετρελαϊκής εταιρείας η οποία

δραστηριοποιείται στις ΗΠΑ, ληστεύοντας «θεσμικά» τον πλούτο της.

Ο Τραμπ ονειρεύεται την επιστροφή της αποικιοκρατίας

Η προαναγγελία ανατροπής του Μαδούρο είναι μια καθαρά αποικιοκρατική κίνηση, σαν αυτές που έχει κάνει επανειλημμένα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο παρελθόν, σφάζοντας λαούς σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Σκοπός του πάντα ήταν να επιβάλει δικά του καθεστώτα, που να επιτρέπουν στις αμερικάνικες πολυεθνικές να κλέβουν ανενόχλητες τον πλούτο των εξαρτημένων και αποικιακών χωρών. Στην περίπτωση της Βενεζουέλας, οι Αμερικάνοι εδώ και 27 χρόνια έχουν χάσει ένα άλλοτε στενό σύμμαχο στην περιοχή, ίσως τον πιο σημαντικό, λόγω των μεγάλων αποθεμάτων που διαθέτει η χώρα σε πετρέλαιο (είναι πρώτη στον κόσμο). Με την επικράτηση της Μπολιβαριανής Επανάστασης και του ηγέτη της, Ούγκο Τσάβες, οι Αμερικάνοι έχουν χάσει κάθε πάτημα στη χώρα, με πιο σημαντικό την κρατικοποίηση της πετρελαϊκής εταιρείας PDVSA. Αυτό δεν το συγχώρεσαν ποτέ οι ΗΠΑ, που για αυτές η εθνική κυριαρχία είναι γλυκανάλατο αφήγημα. Με πολλά μέσα, έχουν κηρύξει πόλεμο στη Μπολιβαριανή Επανάσταση, είτε οικονομικά μέσω κυρώσεων, είτε μέσω απόπειρας πραξικοπημάτων με πρωταγωνιστή την φιλοαμερικάνικη αντιπολίτευση, την οποία έχει «μπουκώσει» με πολλά δολάρια από τη CIA. Πρόσφατα, σε μία από τις χειρότερες περιόδους της βενεζουελάνικης ακροδεξιάς λόγω των αλληπάλληλων αποτυχιών, έδωσαν το «νόμπελ ειρήνης» στην ηγήτη της αντιπολίτευσης, Μαρία-Κορίνα Ματσάδο, μια δωσίλογη που καλεί ανοιχτά σε στρατιωτική εισβολή για την ανατροπή της κυβέρνησης λέγοντας ότι

«ο Μαδούρο ξεκίνησε αυτόν τον πόλεμο, ο Τραμπ θα τον τελειώσει»! Ωστόσο όλα αυτά κατέληξαν δίχως αποτέλεσμα για τους Αμερικάνους.

Η Βενεζουέλα ως ορόσημο για το ταπείνωμα των λαών της Λ. Αμερικής

Η τρομοκρατία των ΗΠΑ προς τη Βενεζουέλα δεν γίνεται μόνο για οικονομικούς λόγους – και σίγουρα, όχι για την καταπολέμηση του εμπορίου ναρκωτικών. Είναι και μία ιδεολογική επίθεση με αντικομμουνιστικό περιεχόμενο: λυσσάνε σε ό,τι θυμίζει μια άλλη μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας, που αμφισβητεί την καπιταλιστική βαρβαρότητα και αντιστέκεται στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η Μπολιβαριανή Επανάσταση θα πρέπει να τσακιστεί με κάθε μέσο για τους Αμερικάνους. Αν επιβάλουν την ήττα στη Βενεζουέλα θα είναι ένα πισωγύρισμα δεκαετιών για τα κινήματα της Λ. Αμερικής με άμεσο στόχο την ανατροπή καθεστώτος στην Κούβα. Με την σταθερή στήριξη του Μιλέι στην Αργεντινή, την επαναφορά δεξιάς κυβέρνησης στη Βολιβία, αλλά και τη νοθεία που έγινε στις εκλογές στην Ονδούρα με την επικράτηση του εκλεκτού του Τραμπ, οι ΗΠΑ προσπαθούν να κερδίσουν πόντους σε αυτό το φρικτό σενάριο. Αν και το «δόγμα Μονρόε» επαναφέρεται, οι χώρες της Λ. Αμερικής δεν είναι πλέον οι μπανιές του 19ου αιώνα: έχουν οικονομική δομή και κρατική υπόσταση, συνεισφέρουν σημαντικά στον παγκόσμιο παραγόμενο πλούτο, έχουν οργανωμένες και μεγάλες εργατικές τάξεις.

Η Βενεζουέλα μπορεί και πρέπει να νικήσει! Για την υπεράσπιση της Μπολιβα-

ριανής Επανάστασης και την μετατροπή της σε σοσιαλιστική

Είναι ζωτικής σημασίας η υπεράσπιση και η νίκη της Βενεζουέλας απέναντι στις τραμπ-ούκικες και πειρατικές κινήσεις των ΗΠΑ, οι οποίες θέλουν να πνίξουν στο αίμα κι άλλη μία χώρα μετά την Ουκρανία, την Παλαιστίνη και το Ιράν. Ο ιμπεριαλισμός δείχνει το πρόσωπό του: όταν η πρωτοκαθεδρία του κινδυνεύει, το προσώπείο της «δημοκρατίας» και του «διεθνούς δικαίου» πέφτει και φαίνεται το πραγματικό πρόσωπο της λεηλασίας του πλούτου των χωρών του πρώην Τρίτου Κόσμου, του πολέμου και της διάλυσης-αποσύνθεσης των χωρών, μετατρέποντάς τες σε μια «μαύρη τρύπα». Η Βενεζουέλα δεν θα αμυνθεί αν εμπιστευτεί το στρατόπεδο των BRICS που μάλλον τη μαχαιρώνουν πίσωπλάτα (η σιωπή της Ρωσίας για το θέμα ίσως κρύβει συμφωνία με τις ΗΠΑ για ανταλλαγή με την Ουκρανία). Θα αντέξει μόνο με την λαϊκή-μαχητική αυτοάμυνα των βενεζουελάνικων μαζών και με την αλληλεγγύη των χωρών σε όλο τον κόσμο. Να οικοδομήσουμε στην χώρα μας ένα αντιπολεμικό κίνημα, που να επιβάλει την παύση κάθε στρατιωτικής συνεργασίας με τους τρομοκράτες των ΗΠΑ και την έξοδο από το NATO. Το στρατόπεδο «μας», οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, μπορούν και πρέπει να χάσουν. Μόνο έτσι θα σταματήσουν να τσαλαπατούνται χώρες από τους αμερικάνους μακελλάρηδες. Μόνο έτσι ανοίγει ο δρόμος για μια άλλη κοινωνία, σοσιαλιστική, χωρίς πολέμους και εκμετάλλευση.

■ Χάρης Μάργαρης

Αιματηρός εμφύλιος στο Σουδάν για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών

Θύμα παλιάς και νέας αποικιοκρατίας

Το Σουδάν, η τρίτη μεγαλύτερη σε έκταση χώρα της Αφρικής (όσο οι Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία και Βρετανία μαζί) που κατοικείται από δεκάδες εθνότητες με τις δικές τους παραδόσεις, είναι από τα μεγάλα θύματα της παλιάς και νέας αποικιοκρατίας. Από τον 19ο αιώνα με την κατάκτησή του από τους Τουρκο-Αιγύπτιους έγινε τεράστιο κέντρο δουλεμπορίου, τροφοδοτώντας κυρίως τον αιγυπτιακό «εκσυγχρονισμό». Το 1898 το κατέκτησαν οι βρετανοί ιμπεριαλιστές, οι οποίοι κατήργησαν την δουλεία αλλά χρησιμοποίησαν ως ντόπια εξουσία την εξαρτισμένη μουσουλμανική ελίτ του Βορρά που ήταν τα αφεντικά του δουλεμπορίου. Το 1924 έγινε αντιαποικιακή εξέγερση με σύνθημα «ελεύθερο Σουδάν και ισότητα για όλους τους Σουδανούς». Για πρώτη φορά η λέξη Σουδανός εκφράζει τον λαό της χώρας συνολικά, αφού ως τότε χρησιμοποιούνταν υποτιμητικά για τους απογόνους σκλάβων. Η Βόρεια αραβική ελίτ συντάχθηκε με τους Βρετανούς. Η εξέγερση καταπνίχτηκε. Το 1956 οι Βρετανοί αποχώρησαν και μεταβίβασαν την εξουσία στους Βόρειους πρώην δουλεμπόρους. Το νέο κράτος είχε ως βάση το Ισλάμ και την αραβική γλώσσα. Από τότε ξεκίνησαν πολιτικές και ένοπλες αντιδράσεις από τις εθνότητες του Νότου (μουσουλμάνοι, χριστιανοί, παγανιστές). Το 1969 το καθεστώς «έπεσε» από το πραξικόπημα του Jafar Numayri που εμπνεύστηκε από τον Να-

σερισμό και επεδίωξε ένα «λαϊκοδημοκρατικό» Σουδάν. Όμως κατέληξε στον αντίθετο δρόμο, σφάζοντας το μεγάλο ΚΚ Σουδάν (το δεύτερο μεγαλύτερο μετά το ιρακινό), αθετώντας τις υποσχέσεις ισοτιμίας στους Νότιους και προσεγγίζοντας τις ΗΠΑ. Αυτές τις δεκαετίες ιδιαίτερη εμπλοκή και επιρροή στη χώρα είχε το Ισραήλ που χρηματοδοτούσε και εξόπλιζε πολέμαρχους του Νότου υιοθετώντας ως θέση την διάσπαση της χώρας και την καταπολέμηση με κάθε κόστος του φιλοαράβικου καθεστώτος, συνδέοντας αυτή την στάση με το Παλαιστινιακό. Το 1984 ξεκίνησε νέος εμφύλιος Βόρειων-Νότιων ενώ ο Numayri ανετράπηκε το 1985. Το 1989 με πραξικόπημα πήραν την εξουσία οι ισλαμιστές που επέβαλαν μια νεοφιλελεύθερη οικονομία με κέντρο το ξεπούλημα των κοιτασμάτων πετρελαίου σε ξένους και σημαντικά στην Κίνα. Η όποια οικονομική ανάπτυξη σταμάτησε υπό το βάρος της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης του 2008.

Η εμφάνιση ενός ηγέτη του Νότου, του John Garang, ο οποίος είχε μαρξιστική και αντιιμπεριαλιστική λογική και προέβαλε το όραμα του «Νέου Σουδάν», ενός ενωμένου Σουδάν με ισότητα για όλους, δημιούργησε ελπίδα και έλαβε τη στήριξη της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας. Όμως το 2005, ενώ όλα έδειχναν πως θα εκλεγεί πρόεδρος, σκοτώθηκε σε περίεργο δυστύχημα με ελικόπτερο. Την ίδια ώρα με την καθοδήγηση ΗΠΑ-Ισραήλ υπογράφηκε συμφωνία κυβέρνησης Βορρά με τους πολέμαρχους του Νότου για δημο-

ψήφισμα απόσχισης το 2011. Στο δημοψήφισμα κέρδισε η απόσχιση και δημιουργήθηκε το Νότιο Σουδάν. Ένα θνησιγενές μόρφωμα που, από την δημιουργία του, μαστιάζεται από εμφύλιες συγκρούσεις με χιλιάδες νεκρούς και εκτοπισμένους.

Στη δίνη των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων

Το 2011 στο Σουδάν ο πραξικοπηματίας πρόεδρος Bashir επιχαιρεί για την απόσχιση λέγοντας πως χωρίς τον Νότο μπορεί να συνταγματοποιήσει την Σαρία και την αραβική ταυτότητα. Το 2019 ανατρέπεται από λαϊκή εξέγερση και αναλαμβάνει μεταβατική κυβέρνηση με σκοπό την μετάβαση του Σουδάν στη δημοκρατία. Το 2021 ανατρέπεται από τον αντιστράτηγο Μπουρχάν που υποστηρίζεται από Αίγυπτο και Σαουδική Αραβία. Όμως το δεξί του χέρι, ο αντιστράτηγος Χελέντι που ηγείται των παραστρατιωτικών RSF (Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης) – πρώην πολιτοφύλακες του Bashir, υπεύθυνοι για μαζικές σφαγές ειδικά στο Δυτικό και Νότιο Σουδάν – υποστηρίζομενος από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα συγκρούεται με τον Μπουρχάν για τους όρους ενσωμάτωσης των RSF στον στρατό/εξουσία και ξεκινάει εμφύλια σύγκρουση το 2023. Σήμερα οι RSF με την υποστήριξη των ΗΑΕ και των ΗΠΑ έχουν κυριαρχήσει στο Ντανφούρ, δηλαδή το Δυτικό Σουδάν (με μέγεθος ίσο με την Ισπανία) και απειλούν τον κυβερνη-

τικό στρατό. Η πρόσφατη πρόταση ειρήνης που κατατέθηκε με την καθοδήγηση των ΗΠΑ από Σαουδική Αραβία, Αίγυπτο, ΗΑΕ, απορρίφθηκε ως απαράδεκτη και μεροληπτική από τον Μπουρχάν. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε συμφωνία Μπουρχάν - Ρωσίας για παραχώρηση λιμανιού στους Ρώσους, πιθανά στο Port Sudan, με αντάλλαγμα οικονομική και στρατιωτική βοήθεια. Μια τέτοια εξέλιξη θα δώσει δυνατότητες στον ρώσικο στόλο να ελέγχει την Ερυθρά Θάλασσα και να πλέει ευκολότερα σε Μεσόγειο και Ινδικό. Αυτό εξηγεί και την εμπλοκή των ΗΠΑ με την στήριξη των παραστρατιωτικών αντιπάλων του Μπουρχάν. Ο άλλος μεγάλος «πόθος» των ξένων παικτών στα εσωτερικά του Σουδάν είναι η παραγωγή χρυσού (τρίτη χώρα της Αφρικής σε παραγωγή με 18.697 κιλά το 2022). Χρυσός που πωλείται λαθραία σε διάφορες χώρες από τον στρατό και τους πολέμαρχους που ελέγχουν τα διάφορα κοιτάσματα. Την ίδια ώρα 25 εκατ. Σουδανοί λιμοκτονούν, 7 εκατ. είναι εκτοπισμένοι και οι καταγγελίες για διαρκείς σφαγές, ειδικά στο Νταρφούρ, είναι συνεχείς. Προκειμένου να διασφαλίσουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές πως δεν θα ευοδωθούν τα σχέδια Ρωσίας - Κίνας είναι διατεθειμένοι να οδηγήσουν σε νέα διάσπαση το Σουδάν με απόσχιση και του Δυτικού στα πρότυπα της Λιβύης. Υπό το βάρος των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, το Σουδάν οδηγείται στην πλήρη καταστροφή και διαμελισμό.

■ Άγγελος Φουρντοζής

81 χρόνια από τα Δεκεμβριανά του '44

Φέτος συμπληρώνονται 81 χρόνια από τα «Δεκεμβριανά», την ένοπλη εξέγερση του αθηναϊκού λαού απέναντι στους άγγλους ιμπεριαλιστές και την ελληνική αστική τάξη και το αιματοκύλισμα που ακολούθησε μετά από 33 μέρες σφοδρών συγκρούσεων στους δρόμους. Τα γεγονότα του Δεκέμβρη του '44 και γενικά η κατάληξη του ΕΑΜικού-αντιστασιακού κινήματος, δεν ήταν προϊόν κάποιων «στρατηγικών λαθών», όπως διακηρύττουν οι σταλινικοί, αλλά αποτέλεσμα των κεντρικών πολιτικών επιλογών του ΚΚΕ και της σταλινικής γραφειοκρατίας.

Με την έναρξη της ναζιστικής κατοχής της Ελλάδας το 1941, η ελληνική κυβέρνηση αναχώρησε για το Κάιρο υπό την προστασία των Άγγλων, μαζί με το μεγαλύτερο μέρος της αστικής τάξης (όσοι έμειναν συνεργάστηκαν με τους ναζί σε δωσίλογες κυβερνήσεις), ενώ ο εθνικός στρατός είχε μεταφερθεί στη Μέση Ανατολή. Οι φρικαλεότητες των ναζί, η τρομοκρατία, η φτώχεια και η εξαθλίωση ώθησαν τις μάζες να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και να αντισταθούν ακόμη και ένοπλα απέναντι στα κατοχικά στρατεύματα. Το αντικατοχικό κίνημα δεν ήταν απλά μια «Εθνική Αντίσταση». Ήταν μια μεγάλη, αυθεντική λαϊκή επανάσταση, που εξέφραζε την τεράστια αγανάκτηση και την ανάγκη των μαζών να απελευθερωθούν όχι μόνο από τους ναζί κατακτητές, αλλά και από τα σάπια αστικά κόμματα και τις δικτατορίες που είχαν γνωρίσει μέχρι τότε. Έτσι, το 1944 το ΕΑΜ έφτασε να αριθμεί 1,6 εκατ. μέλη, ο ΕΛΑΣ 75.000 μόνιμα και 50.000 εφεδρικά, η ΟΠΛΑ 6.000 και η ΕΠΟΝ 600.000 νέους. Τα 34 του πληθυσμού ήταν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο οργανωμένα στην αντίσταση.

Την ίδια εποχή αρχίζει να φαίνεται ξεκά-

θαρα η ήττα των δυνάμεων του άξονα. Τον Οκτώβριο του 1944 ο Κόκκινος Στρατός είχε εκδιώξει τους ναζί από όλη την Ανατολική Ευρώπη φτάνοντας μέχρι τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, αλλά σταμάτησε εκεί: στα πλαίσια της συμφωνίας της Πιάτας για το μοίρασμα των σφαιρών επιρροής μεταξύ Αγγλίας, ΗΠΑ και ΕΣΣΔ, ο Στάλιν είχε συμφωνήσει με τον Τσόρτσιλ το πέραςμα της Ελλάδας στη σφαίρα επιρροής του αγγλικού ιμπεριαλισμού. Την ίδια στιγμή, ο ΕΛΑΣ είχε υπό τον έλεγχό του το μεγαλύτερο μέρος της χώρας και, με τους ναζί σε αποδρομή και την αστική κυβέρνηση στο Κάιρο, υπήρχε κάθε προϋπόθεση για μια επαναστατική κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Ωστόσο το ΚΚΕ ήδη από το 1934 (6η ολομέλεια), είχε εγκαταλείψει σαν στόχο τη σοσιαλιστική επανάσταση αντικαθιστώντας την με την αστικοδημοκρατική, πάνω στη βάση της σταλινικής «θεωρίας των σταδίων» και της τακτικής των «λαϊκών μετώπων» (συνεργασία με «δημοκρατικές» αστικές τάξεις απέναντι στον φασισμό). Έτσι, με μια σειρά από προδοτικές συμφωνίες, που δεν αντανάκλασαν τον συσχετισμό δυνάμεων στη χώρα, οδήγησε σιγά σιγά το ΕΑΜικό κίνημα σε μειονεκτική θέση απέναντι στους Άγγλους και την εξόριστη ελληνική κυβέρνηση υποδουλώνοντας την αντίσταση και συμβάλλοντας καθοριστικά στην επαναφορά της αστικής εξουσίας.

Η πρώτη συμφωνία ήταν αυτή του Λιβάνου (Μάιος 1944) μεταξύ ΕΑΜ και αστικών δυνάμεων, που προέβλεπε τον σχηματισμό της «κυβέρνησης εθνικής ενότητας» του Γεωργίου Παπανδρέου με τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στο οποίο ανατέθηκαν πέντε υπουργεία. Αυτό σήμανε και την αυτοδιάλυση της ΠΕΕΑ (Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευ-

θέρωσης, αλλιώς «Κυβέρνηση του βουνού»), η οποία μετά την αποχώρηση των κατοχικών δυνάμεων ασκούσε ντε φάκτο την εξουσία στη χώρα. Ταυτόχρονα καταδίκασε το φιλο-ΕΑΜικό κίνημα που είχε αναπτυχθεί στις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις στη Μέση Ανατολή, καλύπτοντας τη βάναυση καταστολή του από τους Άγγλους. Η δεύτερη συμφωνία που υπογράφηκε στην Καζέρτα της Ιταλίας τον Σεπτέμβριο του 1944 προέβλεπε την υπαγωγή του ΕΛΑΣ στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας και στις διαταγές του βρετανού στρατηγού Σκόμπι. Επίσης απαγόρευε την είσοδο του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και την κατάληψη της εξουσίας. Έτσι το ΚΚΕ έστρωσε τον δρόμο για την αποβίβαση των βρετανικών στρατευμάτων στην Αθήνα, καλωσορίζοντας τους Άγγλους ως «συμμάχους στον αντιφασιστικό αγώνα» και «απελευθερωτές».

Στο κρίσιμο διάστημα μεταξύ της αποχώρησης των ναζί και της επιστροφής της αστικής κυβέρνησης το ΚΚΕ δεν έκανε καμία προσπάθεια για κατάληψη της εξουσίας. Στις 18/10 η κυβέρνηση Παπανδρέου επέστρεψε ανενόχλητη από το Κάιρο στην Αθήνα. Ταγματασφαλίτες, χίτες και δωσίλογοι των ναζί, όχι μόνο δεν τιμωρούνται αλλά επανεξοπλίζονται ως «εθνικός στρατός», ώστε να αξιοποιηθούν στη σύγκρουση με τις μάζες, και μάλιστα από μια κυβέρνηση στην οποία συμμετείχε το ΕΑΜ/ΚΚΕ. Την ίδια στιγμή οι εαμικοί υπουργοί Οικονομίας και Εργασίας παίρνουν σκληρά αντιλαϊκά-αντεργατικά μέτρα, μειώσεις μισθών, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, στο όνομα των θυσιών για τη «σταθεροποίηση και ανασυγκρότηση της εθνικής οικονομίας».

Αφορμή για τη σύγκρουση των Δεκεμβριανών αποτέλεσε το τηλεσίγραφο του Σκόμπι

την 1η Δεκέμβρη για τη διάλυση του ΕΛΑΣ σε 10 ημέρες. Το ΚΚΕ κήρυξε στις 3 Δεκέμβρη πανελλαδική απεργία και συλλαλητήριο στο Σύνταγμα ως μια επίδειξη δύναμης που υποτίθεται ότι θα ωθούσε τους Βρετανούς σε υποχώρηση. Η απάντηση των Βρετανών και της ντόπιας ελίτ ήταν άμεση και αναμενόμενη: εξαπέλυσαν μια άγρια καταστολή και έπνιξαν το συλλαλητήριο στο αίμα. Στις συγκρούσεις που πυροδότησε η αιματοχυσία, πρωταγωνίστησαν οι εφεδρείες του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ που βρίσκονταν στην Αθήνα, ενώ ο κύριος όγκος των δυνάμεων του ΕΛΑΣ βρισκόταν διασκορπισμένος στην ελληνική επαρχία με ξεκάθαρες εντολές να μην επέμβει στα γεγονότα. Έτσι οι νεαροί αντάρτες μετά από 2 βδομάδες συγκρούσεων και βομβαρδισμών, αφημένοι στη μοίρα τους από την ηγεσία του ΚΚΕ, στερημένοι από ενισχύσεις και πολεμοφόδια, υποχώρησαν και οι Βρετανοί επικράτησαν στην πόλη. Λίγο αργότερα οι σταλινικοί ολοκλήρωσαν την προδοσία με την κατάρπυση της Βάρκιζας, που προέβλεπε μεταξύ άλλων τον αφοπλισμό και την αποστράτευση του ΕΛΑΣ.

Σήμερα, παρά τις όποιες αναθεωρήσεις και την υποτιθέμενη «αυτοκριτική» και «αναγνώριση των λαθών τους», οι σταλινικοί συνεχίζουν να δικαιολογούν την προδοσία υποστηρίζοντας ότι η ήττα οφειλόταν σε κάποια στρατηγικά λάθη και τον δυσμενή συσχετισμό δυνάμεων για την εργατική τάξη. Ωστόσο το 1944-45 ο συσχετισμός δυνάμεων ήταν πιο ευνοϊκός από ποτέ για το εργατικό κίνημα. Ο Κόκκινος Στρατός προέλαυνε στα Βαλκάνια, η γιουγκοσλαβική επανάσταση έφτανε στη νίκη και ο Ενβέρ Χότζα στην Αλβανία κατέλαβε την εξουσία και μάλιστα με πολύ μικρότερες δυνάμεις από αυτές που διέθετε ο ΕΛΑΣ. Στην Ελλάδα, με την αστική τάξη στο Κάιρο και τον βρετανικό ιμπεριαλισμό πιο αποδυναμωμένο από ποτέ, το ΚΚΕ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία αν εκμεταλλευόταν τη δυναμική του τεράστιου κινήματος που ηγούνταν. Όμως, πλήρως υποταγμένο στις επιταγές και τα συμφέροντα της σταλινικής γραφειοκρατίας, με τις κεντρικές πολιτικές επιλογές του οδήγησε την ελληνική εργατική τάξη στην ήττα και σε μια από τις μεγαλύτερες προδοσίες που έχει δει ποτέ το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Τέσσερα χρόνια από τον θάνατο του επαναστάτη αγωνιστή Στέργιου Κατσαρού

Στις 11 Δεκέμβρη συμπληρώνονται 4 χρόνια από τον θάνατο του μεγάλου αγωνιστή Στέργιου Κατσαρού. Ως μια από τις πιο emblematic μορφές του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς στη χώρα μας, το στίγμα του έχει μείνει ανεξίτηλο στην ιστορία. Όποιος τον γνώρισε και όποιος παρακολούθησε μια από τις αρκετά ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις του καταλαβαίνει ότι ήταν μια αρκετά μετρημένη και σεμνή μορφή. Πάντα ευγενικός και ταπεινός και πάντα στην πρώτη γραμμή των αγώνων ενάντια στην αδικία, τα αφεντικά, το αστικό κράτος και τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς.

Ο σύντροφος Στέργιος γεννήθηκε το 1938 στο Βαθύκιο, ένα μικρό χωριό της Φθιώτιδας. Ήρθε σε επαφή με το κομμουνιστικό κίνημα από μικρή ηλικία, καθώς δάσκαλοί του υπήρξαν αντάρτες του ΕΛΑΝ (Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό), δημιου-

ρώντας ένα αντίβαρο στον συντηρητισμό και την οπισθοδρόμηση της ελληνικής επαρχίας. Ήρθε στην Αθήνα για να σπουδάσει ενώ παράλληλα εργαζόταν ώστε να μπορέσει να ζήσει. Η στράτευση και αφοσίωση του στο εργατικό κίνημα έχουν τις ρίζες τους στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και τις διώξεις στα δύσκολα χρόνια της κατοχής και της μετεμφυλιακής περιόδου. Για να γίνει οικοδόμος, παράτησε τις σπουδές του. Το γεγονός αυτό δεν τον εμπόδισε από το να γίνει ένας άνθρωπος καλλιεργημένος και με βαθιές και πολύπλευρες γνώσεις.

Με την άφιξή του στην Αθήνα, εντάχθηκε αμέσως στις γραμμές του εργατικού και φοιτητικού κινήματος μέσα από την ΕΔΑ, έναν χώρο που φιλοξένησε την δράση πολλών αγωνιστών λόγω της νομιμοποίησης που της παρείχε το μετεμφυλιακό κράτος. Ο Στέργιος Κατσαρός ήταν ενεργό στοιχείο σε όλους τους μεγάλους αγώνες, από

τη σύγκρουση των οικοδόμων το 1961, το κίνημα του 15% για την Παιδεία και του 114, τα «Ιουλιανά» και τους αγώνες μέχρι την επιβολή της Δικτατορίας, το 1967. Κατά τη δικτατορία θα περάσει στην παρανομία και θα εργαστεί στο πλήρωμα φορτηγού πλοίου που εκτελούσε ταξίδια στη Βόρεια και Νότια Αμερική, με στόχο να φτάσει στην Κούβα του Κάστρο. Μετά από μια σύντομη παραμονή στην Κούβα – έφτασε αφού το πλοίο στο οποίο εργαζόταν ναυάγησε στις ακτές της – θα ριχτεί στον αγώνα ενάντια στο χουντικό καθεστώς. Υπήρξε από τα ιδρυτικά μέλη της τροτσκίζουσας οργάνωσης «Λαϊκή Πάλη», η οποία ανέπτυξε σημαντική δράση, κυρίως στη Θεσσαλονίκη. Τον Σεπτέμβριο του 1969, η οργάνωση «χτυπήθηκε» από τη ασφάλεια και τα μέλη της καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές στη δίκη που έγινε το Γενάρη του 1970. Ο σύντροφος Στέργιος, ακόμα και μέσα στις φυλακές διατήρησε μια υποδειγματι-

κή στάση, πάντα συντροφικός και αλληλέγγυος στους συγκρατούμενούς του και αντιμετωπίζοντας όπως άξιζε τις άθλιες επιθέσεις και συκοφαντίες των σταλινικών. Ο Στέργιος Κατσαρός θα απελευθερωθεί τον Αύγουστο του 1973 με αμνηστία που θα δώσει η χούντα στο πλαίσιο του σχεδίου φιλελευθεροποίησης. Συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου μαζί με τους χιλιάδες εργάτες που μάχονταν στους δρόμους ενάντια στις δυνάμεις καταστολής. Με τη δικτατορία του Ιωαννίδη θα περάσει και πάλι στην παρανομία.

Στη μεταπολίτευση ο σύντροφος Στέργιος θα ριχτεί στον αγώνα και πολύ σύντομα το 1975 θα ενταχθεί στην ΟΚΔΕ. Θα συμμετάσχει σε όλους τους αγώνες της μεταπολιτευτικής περιόδου: εργατικούς, μέσα από τους οικοδόμους και ως βιομηχανικός εργάτης (για ένα διάστημα θα εργαστεί στη βιομηχανία εφαρμόζοντας σχετική απόφαση της 4ης Διεθνούς και της

ΟΚΔΕ) και πολιτικούς.

Ακόμα και στην ύστερη πολιτική του πορεία δεν έπαψε ποτέ να είναι ένας βαθιά επαναστάτης μαρξιστής. Ένας θαρραλέος αγωνιστής, γοητευμένος από τα αντάρτικα κινήματα της Λατινικής Αμερικής, είχε μεγάλη πνευματική καλλιέργεια, γνώστης του μαρξισμού και της φιλοσοφίας, ένας «επαναστάτης με το βιβλίο και το πιστόλι». Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και στο αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης» όταν βρισκόταν στη δικτατορία διάβαζε το «Τρομοκρατία και Κομμουνισμός» του Τρότσκι καθισμένος σε μια κάσα με κλεμμένο δυναμίτη, προορισμένο για την κατασκευή βομβών. Αυτός ήταν ο σύντροφος Στέργιος Κατσαρός, ένας επαναστάτης αγωνιστής, αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας του εργατικού κινήματος, παράδειγμα για τις νέες γενιές αγωνιστών.

■ Νίκος Σπ.

1922 - 1991: Ίδρυση και διάλυση της ΕΣΣΔ

Τον Δεκέμβριο του 1922 ιδρύθηκε η ΕΣΣΔ (Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών). Αποτέλεσε το πρώτο εργατικό κράτος με την κατάκτηση των μέσων παραγωγής και μια σχεδιασμένη οικονομία. Ήταν ο καρπός της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 και μιας σειράς σημαντικών γεγονότων, όπου η εργατική τάξη, μέσω των σοβιέτ, κατέκτησε και κράτησε την πολιτική εξουσία, θέτοντας τις βάσεις για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, αφήνοντας πίσω μια βαριά κληρονομιά. Το 1991, η ΕΣΣΔ θα διαλυθεί.

Σημαντική ήταν η συνεισφορά του Λένιν, του Τρότσκι και των Μπολσεβίκων στην ίδρυσή της, καθώς απέδειξαν στην πράξη ότι μόνο η δικτατορία του προλεταριάτου μπορούσε να δώσει ριζικές λύσεις στα επείγοντα προβλήματα της εποχής: τον πόλεμο, το αγροτικό και το εθνικό ζήτημα. Ο Λένιν, με τις «Θέσεις του Απρίλη» και τον επανεξοπλισμό των Μπολσεβίκων, κατεύθυνε το κόμμα προς την επανάσταση. Παράλληλα, ο Τρότσκι διατύπωσε τη θεωρία της «διαρκούς επανάστασης», σύμφωνα με την οποία η επανάσταση, αν και θα ξεκινούσε με αστικοδημοκρατικές αλλαγές, δεν θα σταματούσε σ' αυτές, αλλά θα προχωρούσε αδιάκοπα προς τα σοσιαλιστικά καθήκοντα, με κινητήρια δύναμη τη συμμαχία του προλεταριάτου με τη αγροτιά, υπό την ηγεσία του πρώτου. Αυτή η στρατηγική επιβεβαιώθηκε πλήρως από τα γεγονότα.

Πέρα από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και τις καταστροφικές συνέπειες που είχε, η νεαρή επανάσταση και το νεοσύστατο εργατικό κράτος της ΕΣΣΔ είχαν να αντιμετωπίσουν και άλλα σημαντικά γεγονότα και δυσκολίες. Ο Εμφύλιος Πόλεμος (1918-1921) ήταν ένα από αυτά, όπως και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, που στόχευαν στην ανατροπή της, στις οποίες 14 κράτη ενώθηκαν για να εξαλείψουν τον «κίνδυνο» της σοσιαλιστικής επανάστασης που απειλούσε να επεκταθεί σε ολόκληρη την Ευρώπη — όπως και τελικά συνέβη. Παρόλ' αυτά, οι επεμβαίνοντες απέτυχαν και η ΕΣΣΔ βγήκε νικήτρια από αυτούς τους πολέμους, χάρη στην αποφασιστικότητα του Κόκκινου Στρατού, της ηγεσίας με επικεφαλής τους Λένιν-Τρότσκι και τη στήριξη των μαζών, γεγονός που ανέδειξε την αντοχή και τη δύναμη του εργατικού κράτους. Την ίδια περίοδο

χτύπησε και ο μεγάλος λιμός, ο οποίος κόστισε τη ζωή σε πολλούς ανθρώπους και αποδυνάμωσε σημαντικά το νεοσύστατο εργατικό κράτος. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τις τεράστιες απώλειες και την εξάντληση που είχε υποστεί η χώρα, διαμόρφωσαν ένα πρόσφορο περιβάλλον μέσα στο οποίο η γραφειοκρατία μπόρεσε σταδιακά να εδραιωθεί και τελικά να εκφυλίσει το πρώτο εργατικό κράτος.

Σε αυτή τη συγκυρία, η γραφειοκρατική κάστα με επικεφαλής τον Στάλιν κατόρθωσε να αποκτήσει πλήρη πολιτική κυριαρχία. Εξόντωσε τη γενιά των επαναστατών του 1917 — περίπου το 70% της Κεντρικής Επιτροπής εκκαθαρίστηκε. Στις Δίκες της Μόσχας, σχεδόν 3,8 εκατομμύρια άνθρωποι καταδικάστηκαν για «αντεπαναστατική δράση», ενώ περίπου 790.000 εκτελέστηκαν. Κάθε φωνή αντιπολίτευσης φιμώθηκε μέσω φυλακίσεων, εξοριών, συκοφαντιών και δολοφονιών — ανάμεσά τους και η δολοφονία του εξόριστου Τρότσκι το 1940. Με αυτό τον τρόπο εγκαθιδρύθηκε ένα καθεστώς εκτεταμένης τρομοκρατίας και προπαγάνδας.

Η μαρξιστική ανάλυση του Τρότσκι προέβλεψε με καταπληκτική διαύγεια ότι η γραφειοκρατία δεν θα μπορούσε να «αυτομεταρρυθμιστεί» — είτε θα ανατρεπόταν από μια πολιτική επανάσταση (που θα αποκαθιστούσε την εργατική δημοκρατία διατηρώντας τη βάση της εθνικοποιημένης οικονομίας, βασικής κατάκτησης της Οκτωβριανής επανάστασης), είτε θα μετατρεπόταν σε αστική τάξη ανατρέποντας το εργατικό κράτος. Το ζήτημα αυτό καθόριζε βαθιά τη μετέπειτα ιστορική εμπειρία τόσο της ΕΣΣΔ όσο και των άλλων χωρών όπου ανατράπηκε μεταπολεμικά ο καπιταλισμός. Στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, καθώς και στις ιδιαίτερες συνθήκες της Κίνας, η μεταπολεμική περίοδος χαρακτηρίστηκε από μια ταχύτατη οικονομική ανοικοδόμηση και ανάπτυξη, με ρυθμούς που ξεπερνούσαν τις αντίστοιχες επιδόσεις οποιασδήποτε καπιταλιστικής οικονομίας. Η δυναμική αυτή ήταν αποτέλεσμα της ανώτερης οργάνωσης της παραγωγής πάνω στη βάση της κοινωνικοποιημένης ιδιοκτησίας και της ενεργητικής συμβολής της εργατικής τάξης.

Παρ' όλα αυτά, πίσω από την εντυπωσιακή πρόοδο άρχισαν να συσσωρεύονται αντιφάσεις και προβλήματα: σπατάλη πόρων, αυθαίρετος διοικητισμός, στρεβλω-

μένος προγραμματισμός, χαμηλή ποιότητα προϊόντων και εκτεταμένα προνόμια των γραφειοκρατών. Η καρδιά όλων αυτών βρισκόταν στο γεγονός ότι η εργατική δημοκρατία — ο ουσιαστικός όρος ζωής μιας σοσιαλιστικής οικονομίας — είχε εκτοπιστεί. Χωρίς τον ενεργό, αποφασιστικό ρόλο των ίδιων των παραγωγών, κάθε οικονομικό σύστημα ατροφεί και οδηγείται αναγκαστικά σε κρίση.

Η ίδια η φύση του γραφειοκρατικού συστήματος γέννησε βαθιές δομικές κρίσεις, παρά το ότι δεν είχε καμία σχέση με την «αναρχία» της καπιταλιστικής παραγωγής. Οι διάφορες «μεταρρυθμίσεις» που επιχειρήθηκαν με το πέρασμα των δεκαετιών — όπως η αποσταλινοποίηση ή η μερική καταγγελία της προσωπολατρίας — ήταν επιφανειακές και αδύναμες να θίξουν την πηγή των προβλημάτων. Αντιθέτως, επειδή υιοθετούσαν καπιταλιστικές μεθόδους και κριτήρια, ενίσχυαν τις τάσεις παλινόρθωσης και όξυναν τις αντιφάσεις της γραφειοκρατικής διαχείρισης.

Το αποτέλεσμα ήταν ένα σύστημα που σταδιακά έχανε τη ζωντάνια του. Το προλεταριάτο και η νεολαία, αντιμέτωποι με αυταρχισμό, ελλείψεις και χαμηλό βιοτικό επίπεδο, προχώρησαν επανειλημμένα σε κινητοποιήσεις για δημοκρατικές ελευθερίες και αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής. Η αντίδραση των σταλινικών μηχανισμών, τόσο στην ΕΣΣΔ όσο και σε άλλες χώρες, ήταν σκληρή και συστηματική: από μαζικές εκκαθαρίσεις και διώξεις στο εσωτερικό της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι την άγρια καταστολή της εξέγερσης της Ανατολικής Γερμανίας το 1953, τη διαβόητη επέμβαση στην Ουγγαρία το 1956, την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία το 1968, αλλά και τις συγκρούσεις στην Πολωνία μέχρι τη δεκαετία του 1980. Παράλληλα, στην Κίνα, η σφαγή στην πλατεία Τιέν Αν Μεν το 1989 έδειξε το ίδιο μοτίβο: ο σταλινισμός αντιτασσόταν με κάθε μέσο στην ανεξάρτητη δράση των εργατών.

Το ιδεολογικό υπόβαθρο της σταλινικής στροφής συμπυκνώθηκε στη θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα», η οποία διέστρεψε τις αρχές του μαρξισμού και του λενινισμού και απομόνωσε τη Σοβιετική Ένωση από το διεθνές εργατικό κίνημα. Η πολιτική της Μόσχας σηματοδεύτηκε από μια σειρά επιλογών που είχαν βαριές συνέπειες: το σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ με τη ναζιστική Γερμα-

νία, η επιβολή των «λαϊκών μετώπων» που οδήγησε στο θάψιμο επαναστάσεων όπως στην Ισπανία και την Ελλάδα, καθώς και η επαναλαμβανόμενη καταστολή εξεγέρσεων που αμφισβητούσαν την εξουσία της γραφειοκρατίας. Ήδη από τη δεκαετία του 1960, η οικονομία είχε αρχίσει να βαλτώνει, καθώς η απουσία εργατικής δημοκρατίας, η αποξένωση του προλεταριάτου από τον σοσιαλιστικό στόχο και η αυθαιρεσία των προνομioύχων στρωμάτων εμποδίζαν κάθε ουσιαστική πρόοδο. Η κρίση που ωρίμαζε κάτω από την επιφάνεια έμελλε να κορυφωθεί τη δεκαετία του 1980, όταν έγινε πλέον φανερό ότι το σύστημα δεν μπορούσε να επιβιώσει χωρίς ριζική αλλαγή.

Σε αυτή τη συγκυρία, η γραφειοκρατία, ανίκανη να διορθώσει τα προβλήματα που η ίδια είχε δημιουργήσει, επέλεξε την οδό της ανοιχτής παλινόρθωσης του καπιταλισμού. Χρησιμοποιώντας τον μηχανισμό του κράτους και έχοντας στο πλευρό της τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, μετέτρεψε τον δημόσιο πλούτο — αποτέλεσμα δεκαετιών θυσιών και αγώνων της εργατικής τάξης — σε αντικείμενο πλιάτσικου. Οι ίδιες οι ελίτ που εμπόδισαν την εργατική δημοκρατία ήταν εκείνες που έγιναν οι νέοι καπιταλιστές. Η παλινόρθωση του 1989-91 παρουσιάστηκε ως «το τέλος της ιστορίας» και θα θεωρηθεί από τους καπιταλιστές σαν θρίαμβος της «οικονομίας της αγοράς», του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, παρότι στην πραγματικότητα ήταν κατάρρευση του σταλινισμού και ό,τι αντιπροσώπευε. Ο σταλινισμός σε τελευταία ανάλυση έγινε η αίτια της επιβίωσης του καπιταλισμού στον 20ό αιώνα.

Η διάλυση της ΕΣΣΔ είχε βαθύτατες και μακροχρόνιες συνέπειες. Με την κατάρρευσή της, οι ΗΠΑ αναδείχθηκαν ως η μοναδική παγκόσμια υπερδύναμη, ενώ ο καπιταλισμός φάνηκε να κυριαρχεί χωρίς αντίπαλο. Παράλληλα, αποτέλεσε μια μεγάλη ήττα για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, ιδιαίτερα εξαιτίας της δυσφήμισης του σοσιαλισμού που προκάλεσε ο σταλινικός εκφυλισμός. Η κατάσταση αυτή δημιούργησε βαθιά ιδεολογική σύγχυση στο εργατικό κίνημα και στην επαναστατική πρωτοπορία, ανοίγοντας τον δρόμο για τις πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και ενισχύοντας την επιθετική πορεία των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, παλιών και νέων, προς νέες συγκρούσεις και πολεμικές αναμετρήσεις.

Η ΕΣΣΔ, παρά τον εκφυλισμό που υπέστη εξαιτίας του σταλινισμού, αποτελεί σήμερα ένα μεγάλο ιστορικό παράδειγμα του πρώτου Εργατικού Κράτους και όλων των ιδανικών που εκπροσωπούσε. Η σοβιετική κοινωνία, ιδιαίτερα πριν τη σταλινική αντεπανάσταση, υπήρξε σε πολλούς τομείς μία από τις πιο προοδευτικές κοινωνίες της εποχής της. Η θέση της γυναίκας βελτιώθηκε ριζικά, με μαζική συμμετοχή στην εκπαίδευση και την εργασία, ενώ σημειώθηκαν σημαντικά επιτεύγματα στις επιστήμες, την τεχνολογία και τον πολιτισμό, αποδεικνύοντας τι μπορούσε να επιτύχει ένα εργατικό κράτος παρά τους ασφυκτικούς περιορισμούς και τις αντιφάσεις του. Η εμπειρία της ΕΣΣΔ παραμένει μέχρι σήμερα ένα ζωντανό παράδειγμα της κοινωνίας για την οποία αγωνιζόμαστε και που επιδιώκουμε να οικοδομήσουμε, έχοντας αφομοιώσει όλα τα πολύτιμα ιστορικά της διδάγματα.